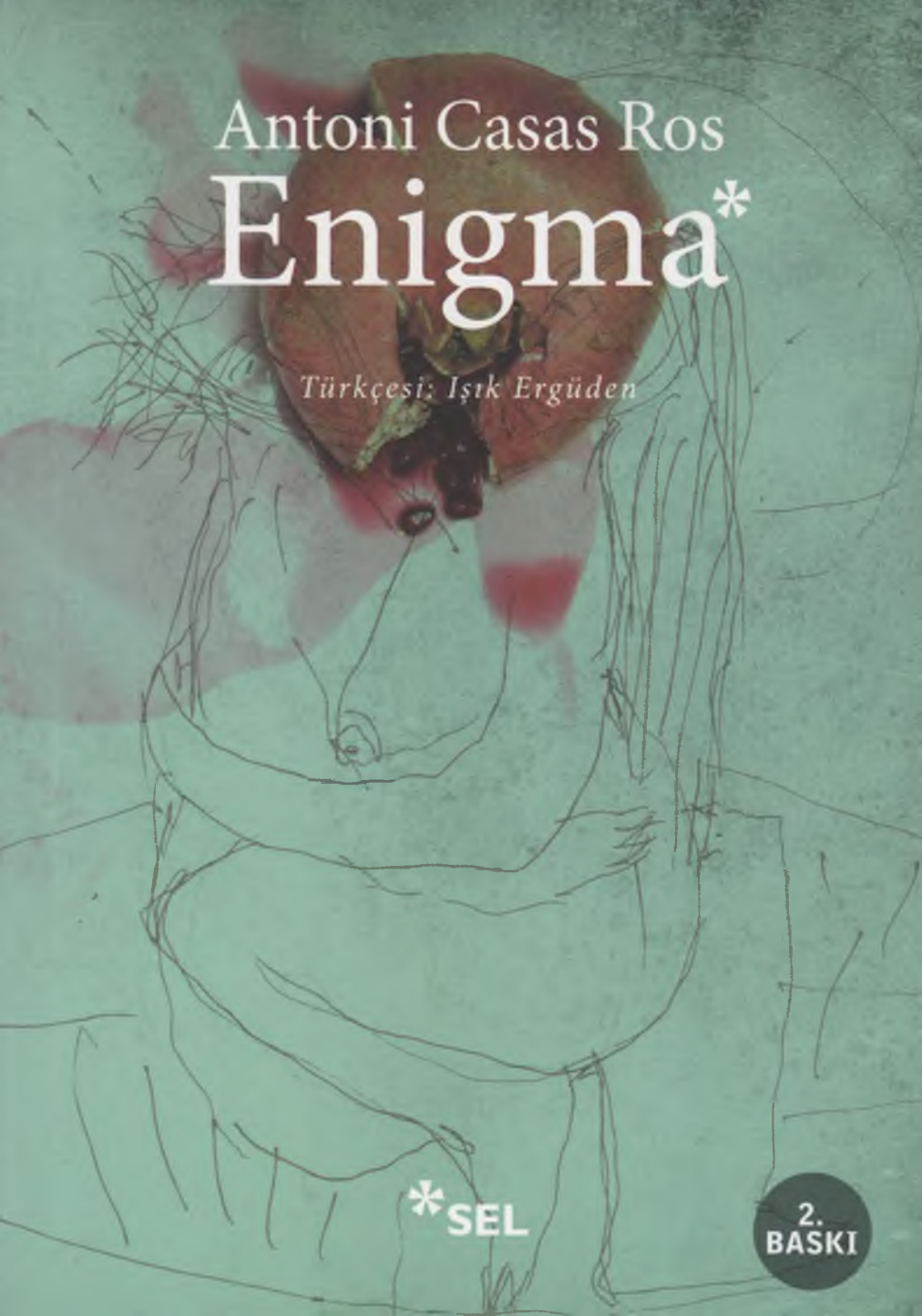

Antoni Casas Ros
Enigma*
Türkçesi: Işık Ergüden
*SEL
2. BASKI

ENIGMA*

ANTONI CASAS ROS, 1972 doğumlu. Annesi İtalyan, babası Katalan, kendisi Fransızca yazıyor. Geçirdiği talihsiz kazayla matematik kariyerine son verip edebiyata yöneldi. İlk romanı *Almodovar Teoremi* (2009, Sel Yayıncılık) Türkiyeli okurlardan da yoğun ilgi gördü. Fransa'da Prix Landerneau'ya aday gösterilen roman, İspanya'da 2008 yılının en iyi romanı seçildi (Premio Mejor Libro Novel). 2009'da öykülerden oluşan *Mort au romantisme* adlı kitabı yayımlandı. İkinci romanı *Enigma* (2010) gizemli örgüsüyle dikkat çekti. Yazarın *Son Devrimin Güncesi* (2011) adlı romanı da yayınevimiz tarafından yayımlanmıştır. Roma'da yaşayan yazar, fotoğraf vermemektedir.

*SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş – İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ – DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu – İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 574
ISBN 978-975-570-588-0

ENIGMA
Antoni Casas Ros
Roman

Türkçesi: Işık Ergüden

Özgün Adı:
Enigma

© Antoni Casas Ros, 2010, 2016
© Sel Yayıncılık, 2012, 2016

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Yayına hazırlayan: Mısra Gökyıldız
Teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Ekim 2012
İkinci Baskı: Ağustos 2016

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Antoni Casas Ros

Enigma

Türkçesi: Işık Ergüden

Chetro'ya...

"Şiddetle köşeye kıstırmış beni,
hissediyorum, bu yalnızlık tutkusu,
hani şu genç bedenleri tırpanlayan,
sonra da onları tek bir demet ekin
gibi yakıp kavuran."

PEDER GIMFERRER
"Nisanda Bıçaklar," *Arde el mar*

Joaquim

Tuhaf bir hastalığa yakalandım. Psikiyatrinin listesinde yer alan hastalıklardan değil. Kaynağını kesin olarak biliyorum ama kurtulmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen ergenliğimden beri süren bir rahatsızlık. Muhataplarının ürkek sessizliği karşısında, bu hastalığa ben bir ad verdim. Uzun bir tereddütten sonra, daha iyisini bulamayınca, *Enigma* sendromu diye adlandırdım.

Naoki

Müziğe duyduğum arzuya rağmen artık bir şey çalmıyorum. Ama on beşinci yaşgünümde, klarnet eğitimi alan ve muhteşem öpüşen bir arkadaşımın, Mishawa'nın bana bir plak hediye ettiğini ve adının beni derhal büyülediğini hatırlıyorum: Bir yirminci yüzyıl İngiliz bestecisi olan Edward Elgar'ın *Enigma Çeşitlemeleri*. iPod'uma yüklemiş, her gün dinliyordum. Benim için bir ritüel haline gelmişti.

Benim asıl meziyetim, belirgin bir hedefim olmadan, iç konuşma olmadan, ayınkine benzer bir varoluş içinde, saatlerce sessiz kalmaktır. Bir kafenin terasına, yatağıma, bir parka ya da bir otobüse oturarak, dünyanın enigmasını, muammasını ve sonsuz çeşitlemelerini dinliyorum. Sessizlik derliyorum.

Ricardo

Şairlerin yaşamı mantıksız. Kitap yayımlamak çok güç, para kazanmaksa imkânsız. Ama asıl tehlike bambaşka bir yerde. Yaşamın her öğesi gökkuşağı renklerinde bir kabarcık içinde tek başına bırakılmış gibiyken ve bu kabarcık da anında kaybolup yerini yalnızlığa ve kaygıya bırakırken, bu yaşamla yüzleşmenin saçmalığında yatar. İlk şiir derlemem olan *Enigma Çeşitlemeleri*'ne henüz yayıncı bulamadım. Umudumu yitirmiş değilim. Yaratıcı gençlerin toplandığı kafe olan *Vulcano*'da ara sıra diğer şairlere rastlıyorum. Sorun herkes için aynı, ister şiir olsun, ister resim, sinema ya da müzik: Okunmak, görülmek, işitilmek için ne yapmak gerek?

Zoé

Bir gün ilk romanımı yazacağım ve sanırım adını şimdiden buldum: *Enigma*. Mikrokozmos diye adlandırdığım küçük metinler üzerinde çalışıyorum. İddiasız taslaklar, küçücük çiziktirmeler. Başkalarının görmediklerini yakalamaya çalışıyorum. Dünyanın sıradanlığını hissedebilmem saatlerimi alıyor ve sonunda kelimelere dönüşen hoş bir koku, bir serinlik yayılıyor etrafa. Tarzımda, neredeyse hiçliğin kroniğini yazan iki yazardan, José Saramago ile Antonio Lobo Antunes'den çok esinlendim. Her ikisi de Portekizli. Camın dokusu kadar kırılgan bazı metinlerimi bir batıp bir çıkan dergilerde yayımladım.

Ricardo

Çok erken yaşta şu tercihle yüz yüze geldim: Ya normal bir hayat sürüp şiiri terk edeceğim ya da yazmaya devam edip, pek az vaktimi alacak bir geçim yolu bulacağım. On dokuz yaşımda, kafamda bu düşüncelerle dolanırken, uzaktan tanıdığım biri bana ideal işi önerdi. Yılda dokuz ila on iki günlük bir

iş. Geri kalan bütün yıl bağımsızlık ve konfor içinde yaşamama yetecek şey. Meslekte bana "şair" diyorlar.

Yaşam tarzım basit, hoş bir binanın en üst katında, iki geniş odalı bir yerde oturuyorum. Teras bir parka bakıyor. Sakin bir yer. Çok itibarlıyım. Nazik ve ihtiyatlı, herkesin yardımına koşmaya daima hazır bir genç adam rolündeyim. Tatile giden komşuların kedilerine bakıyorum. Çiçekleri suluyorum. İki üç yaşlının alışverişini yapıyorum. Bütün bunlar bir güleryüz ve kimi zaman da bir yemek daveti karşılığında... Bana bu işi teklif eden kişi de benim gibi bir münzevi, benimkine paralel faaliyet sürdüren ağırbaşlı biri: Bir kitap kurdu.

Çok fazla boş vaktim kalıyordu. Zamanın içine kurulmak, şairlerin baş işidir. Yazı, aylaklığın küçücük bir parçasıdır. Cepte sürekli bir defter, güneşe ve sıcağa göre yer değiştirerek, kafelerin teraslarında saatler geçiriyordum. Sabahleyin, çok erkenden, güneşin ilk ışıklarına maruz kalmak hoş oluyordu. Ama saat ondan itibaren, güneş daha ziyade ruhumu karartıyor ve beni, fazla serin olmayan, gölgeli bir yer bulmaya yöneltiyordu. Kimi zaman defterime bir iki kelime kararıyor, rüzgârın ya da güneş tutulmasının onu şiir haline getirmesini umuyordum.

Benim gibi sessiz ve gece teraslarından hoşlanan muammalı bir Japon kadın fark etmiştim. Birçok kafe, kimsenin dikkat etmediği ama beni son derece rahatsız eden sıradan müzikler çalmaya kendini mecbur sanıyordu. Sessizlik kuşkusuz en temel şeyken, Barselona gibi bir şehirde mumla aranıyordu.

Japon kadın benim yaşımda olmalıydı. Yüzünün solgunluğu teninin inceliğini dışavuruyordu. Saat gecenin kaçı olursa olsun gözleri ışıl ışıldı. Daha önce üç kez karşılaşmıştım. Hep çok geç saatlerde. Fazla ısrarcı olmadan göz teması kurmaya çabaladıysam da, boşuna. Ağır ve uyumlu hareketleri uzayda zarif kıvrımlar çiziyordu. Kitap okumuyordu. Onun rengi siyahtı. Kimi zaman pantolon giyiyordu, kimi zaman da kalçasının yarısında

biten dar etekler. Ben oldukça utangaç biri olduğumdan, asla doğrudan yanaşmaya cesaret edemezdim. Tabii, gözde şairlerimden birinin, Bianu, Juarroz, Janés ya da Khaïr-Eddine'nin bir seçkisi elindeyse, bu durum hariç.

Öğrenciye benzemiyordu. Bir şey aradığı yoktu. İçine yumuşakça nüfuz etmesine izin verdiği dünya karşısında donmuş gibi duruyordu. Adını öğrenmek isterdim. Benimle aynı semtte oturuyor olmalıydı ya da aynı kafelere gidiyorduk. İki kez erkeklerin şansını denediğini, ona yaklaştıklarını, bir kadeh içki teklif ettiklerini, sohbet açtıklarını görmüştüm. Ama genç Japon camdan bir kafeste gibiydi, davetsiz misafire en ufak bir dikkat bile göstermiyor, başını çevirmiyordu. İki adamdan biri koluna dokundu. Genç kız hiç bakmadan uzaklaştı.

Aylak gezintilerimi teraslarda onu bulmaya, onu takip etmeye, belki de sonunda adresini öğrenmeye adama fikri o an aklıma geldi. Sık sık onu düşünüyordum. Hem de fazla sık; çünkü bana yasak olan bir şey varsa, bu da bir aşk ilişkisi kurmaktı.

Joaquim

Bütün vasat yazarlar gibi, başkalarının romanları beni asla tatmin etmez. Beni son derece sinirlendiren bir şey hep bulunur. Her roman dayanılmazdır; özellikle de sonu. Lise sıralarından beri, bence yazarların temel ödlekliği olan şeye karşı hınç besliyorum. Onları ele geçiren, onlara esin veren, büyüleyen, işkence eden bir kişi yaratırlar ve sona yaklaştıkça, kafası fazla çalışan bir âşıktan, çok müşkülpesent bir dosttan kurtulup kendi sefil özgürlüklerine yeniden kavuşacaklarını umarcasına bir an önce ondan kurtulma ihtiyacı hissederler.

O andan itibaren, okuru küçümseyerek, her türlü alçaklığa hazırdırlar: intihar, cinayet, kaza; hatta daha berbatı, okuru belirsizliğe ve kuşkuya bürüyen puslu bir son. Bir tür sağlıksız arafta yol alan çok erkek kahraman, akıbeti asla bilinmeyen sayısız ka-

dın kahraman vardır. Balzac'ın bir öyküsünü, *Altın Gözlü Kız*'ı mecburen okuduğum sırada, bu sonlandırma beceriksizliği beni şaşırtmıştı. Bu acımasız deneyim ve diğerleri, beni tamamlanmamış güzergâhlar mezarlığına dönüştürdü. Bu ölü canların hayaletleri bana musallat olurken nasıl yaşar, nasıl yazarım?

Zoé

Edebiyattaki ilk yılımda Joaquim Santz'a rastladım. Bütün öğrencilerini korkutan tuhaf bir profesördü, çünkü öngörülemez biriydi. Bize saldığı korkuya rağmen, içimizde ona tapanlar vardı, çünkü yazarların en gizli sırlarını deşifre etme tutkusu aşılıyordu bize. Meslektaşları ona pek değer vermiyordu. Onun saldırgan ve kinci olduğunu söylüyorlardı; başarısız bir yazar olduğu dedikodusunu yayanlar da kuşkusuz onlardı. Kimse onun yazdıklarını okumamış olduğundan, bu söylentiyi çok acımasız buluyordum. Barselona'daki yayıncılara başarısız birçok roman teslim ettiği söyleniyordu.

Joaquim kırk yaşlarında olmalıydı. Küçükken geçirdiği çocuk felci yüzünden bir bacağı kaskatıydı. Bu onun yürüyüşünü bozuyordu. Dengesini kaybetmeden oturabilmek için sol kalçasının zayıflığını dengeleyecek küçük bir yastığı pantolonunun içine dikerek taşıdığı, kimse için bir sır değildi. Sağ bacağından daha cılız olan sol bacağı da pantolonunun içini doldurmuyordu; özellikle kalça seviyesinde. Sakatlığı bana dokunuyor ve onu daha az tehditkâr kılıyordu. Sol elinin üzerinde mora çalan bir leke vardı. Muhtemelen bir yanıktı bu. Sınav kâğıtlarımızı dağıtırken gözlerimiz bu lekeden başka bir şeyi görmezdi. Bana bu onun yalnızlığının ve terk edilmişliğinin ek bir işareti gibi geliyordu.

Bence Joaquim bambaşka bir nedenle tuhaf biriydi: Edebiyatı didik didik edişinde marazi bir yan vardı. Yazarlara ya da kitaplara kendinden geçerek saldırıyordu. Bir derse başladığında,

metnin hangi tür şiddetle, nefretle mi tutkuyla mı delik deşik edileceğini bilmek imkânsızdı. Genellikle yazarı överek başlar, sonra aniden kendinden geçip köpürür ve ateşli birkaç cümleyle bir romanın bütün dinamiğini hiçe indirgerdi. Joaquim şairlere karşı daha hoşgörülüydü, "çünkü onlar, en azından, hikâye anlatmaz." Özellikle romancıları affedemiyordu.

Öğrencileriyle sert ve kaprisli bir bağ kurma şekli vardı. Nazikleştiği de oluyordu. Hatta kimi zaman cana yakın bir hal alıyor ama, paylaşılmış bir an geçirdiğini hemen unutuveriyordu. Onunla sürekli yeniden başlamak gerekiyordu. Kimi zaman bir öğrenciye iyi not verir, zekâsına ve eleştirel kavrayışına övgüler yağdırır, bir sonraki ödevde ise onu yerin dibine batırırdı. Onun tüylerini diken diken eden bir kitabı bizim sevmemiz düşüşün belirtisiydi. Diyalog imkânsızlaşıyordu. Joaquim büyük bir yalnızlık içinde yaşıyordu. Kimi günler bizden ayrılmakta güçlük çektiğini hissediyordum. Bizim dikkatimizi daha uyanık tutmak, kendi umutsuzluğunu ve öfkesini bize daha iyi aktarabilmek, bizim gençlik ateşimizden faydalanabilmek ve onun için aşkın yerine geçebilecek bir dirimsel çarpıntıyı bu ateşten çekip çıkarabilmek için sanki derse geceye dek devam etmeyi istiyor gibiydi.

Joaquim'i düşündüğümde, hiç okunmamış olmanın umutsuzluğunu hayal ediyordum. Bence o vasat bir yazar olamazdı. Zekâsı fazlasıyla diri, sözleri fazlasıyla ateşliydi. Ben, çalışmalarına denk bir sonuç elde etmekle övünebilecek ender öğrencilerdendim. Üç kez göklere çıkarılmış, üç kez aşağılanmıştım. Birkaç damla gözyaşı döktüğüm de olmuştu. Bu derste herkes ağlıyordu. Demek istediğim, onu küçümseyen öğrencilerden değildim, onun yalnızlığını ve umutsuzluğunu anlıyordum, ama ağzımdan tek bir ses çıkmıyordu.

Joaquim

Dersten ayrılmakta güçlük çekiyorum. İlk kez, sakin davranarak, Barbey d'Aurevilly'nin *Bir Kadının İntikamı*'nda hiç kusur bulmadım. Bütün sınıf, sanki yolunda gitmeyen bir şey varmış gibi, şaşkınlık içerisinde, bana merakla bakıyordu. Zoé hariç. Ben ona gizlice Fulvia adını takmıştım. Tıpkı Balzac'ın öyküsünde Marsay'in Paquita Valdès adını alması gibi. Güzelliği bana öyle ıstırap veriyor ki! Çok zeki, tutkulu, bütünlüklü bir genç kız. Sınıftaki vasat zekâlardan asla etkilenmiyor. Çiğ kıvılcımlı kumral saçları, öfkeli olduğunda amber ve lav rengine bürünen kaplan bakışları beni öyle yakıp kül ediyor ki, onunla birlikteyken kesinlikle kendimi gizlemeye çalışıyorum. Fulvia volkanik ve şehvetli bir dinamik, elleri zarif, ağzı bir mutluluk çukuru gibi açılıyor, göğüslerinde bakışının kibri var. Kokusu öyle büyüleyici ki, kimi zaman bütün sınıfa yayılıp beni içine alıyor, soluğumu kesiyor, allak bullak halimi gizlemek için mola vermek zorunda kalıyorum. Üzerimdeki büyüleyiciliğinin farkında değil.

Cani yazarların, kahramanlarını belirsizlik içinde bırakan ya da ortalığa atan yazarların korkaklığına boyun eğmediğim üç roman denemesinden sonra, yayıncıların üç reddinden sonra, tam bir şaşkınlığa gömülerek, yaşamıma son vermeye karar verdim, ama insanın nasıl öleceğine karar vermesinin güç olduğunu hemen anladım. Benim kendi ödlekliğim, cesaretsizliğim önce hüzne, sonra da depresyona dönüştü. Kışın kasvetli günleri birbirine ekledim, sonra, ilkbahar geldiğinde, yeniden yaşadığımı hissettim ve üniversiteye daha bir coşkuyla geri döndüm.

Kitapçı kitapçı gezmekten, raflarda dizili duran bütün o kitapları incelemekten, kitaplarını satın almaları için yalvarırcasına olur olmadık yerde okurun karşısına çıkan tanınmış yazarların hoşnut yüzlerini seyretmekten ne yazık ki kendimi alıkoyamıyordum. Gülümseyen ya da dramatik ifade takınmış bu yüzler,

bu sefil çehreler, bana sahteliğin daniskasıyla damgalanmış gibi geliyordu. Edepli hali, şapkası ve yuvarlak gözlükleriyle, yalnızca Fernando Pessoa, bu tutkular âleminde, kendini beğenmişler panayırında yer almıyordu bence.

Kitapçıya her girdiğimde, birkaç kitabın sayfalarını çevirmekten, başlarını ve sonlarını okumaktan, çılgına dönmekten, sonra da en tepedeki kitap yığınını, sanki dalgınlıktanmış gibi düşürerek oradan ayrılmaktan kendimi alıkoyamıyordum. En maharetli ve en lanetli yazarların yerlere devrildiğini görmek zevk veriyordu. Ani bir vecde kapılan okurların onları çiğnemesini, un ufak ederek parçalamasını, kâğıt hamuru haline getirmesini ve aniden tekrar ağaç halini alıp Madrid'in, Paris'in, New York'un ya da Mexico'nun göbeğine dikilmelerini isterdim. Böylece her kitapçı bir park yeri olur, bariz bir ekolojik yarar taşır, nihayet sessiz bir güzellik halini alırdı.

Ricardo

Danışmanım Chucho bana mesleği titizlikle öğretmişti. Temel ilkeleri sıralamıştı: Düzgün giyinmek, hizmette kusur göstermemek, aşk ilişkisine girmemek, duygusal olarak kimseye bağlanmamak, hiç soru sormamak, tereddüt etmemek, ruhsal dengeyi bozmamak, sükunetini her zaman korumak ve bıkıp usanmadan yazmaya devam etmek. İşi bana sağlayan oydu. Yüzde yirmi beş komisyon alınca, yılda bana vergi hariç yaklaşık yetmiş beş bin avro kalıyordu. Mükemmel!

Chucho altmışını geçkin, çok canlı bir insandı. Sıcak biri denemese de, bir profesyoneldi. Kırk yılı aşkın süre bana belirttiği prensipleri uygulamıştı ve kariyerini Cadaqués yakınlarında, bağların ortasında satın aldığı denize nazır küçük bir evde tamamlamak istiyordu. Tamamen geri çekilmeyi ve balık tutmayı düşünüyordu. Ünü hiç lekesizdi ve benden etkilenmesinin tek nedeni aynı yazma tutkusunu paylaşıyor olmamızdı. "Bu tutku

bize toplumsal normların tamamen dışında yaşama hakkı veriyor," dedi bana bir gün.

Onun sayesinde, koşulsuz bir özgürlükten yararlanıyordum ve insanlarla kurduğum pek az ilişki, yalnızca şiire yürekten bağlanmamı sağlıyordu. Başlangıçta, ilk iki yıl boyunca, biraz vicdan azabı çekmiş, iki üç kez kâbus görmüştüm, ama bu durum hemen geçmişti. İç huzura erişmek için bir tür ritüel geliştirmiştim. Göreve uygun bir şiir seçiyordum ve üç günlük hazırlık süresince, yüksek sesle ya da içimden, her yerde ve koşulda bu şiiri okuyordum. Son anda, kurbanıma okuması için bu şiiri veriyordum ya da iyice içime işlemiş olan bu şiiri ona ben, ezbere, derin derin okuyordum.

O gece, Chucho'dan bir çağrı aldım. Bir parkta bana randevu vermişti. Onu orada buldum. Bana açıkladığı görevimin ayrıntılarını ezberlemem gerekiyordu. Bir yüzü hafızaya kazımalı, sonra da fotoğrafları ve belgeleri yok etmeliydim.

Evime döndüğümde, zarfın içindekileri sehpanın üzerine yaydım. Fotoğraflara baktım, adresi ezberledim ve hepsini şöminede yaktım. Sonra, kütüphaneme yaklaştım ve Machado'nun bir seçkisini çıkarıp aldım. Fotoğraftaki yüzü görür görmez aklıma Machado'nun adı kazınmıştı. Yatmadan önce şiiri ezberledim.

Naoki

İç konuşmalarım yalnızca müzikal cümlelerden ibaret. Her harekete kendiliğinden ortaya çıkan bir melodi eşlik ediyor. Ruhum geniş bir diskotek. Bir el hareketi Debussy, bir yüz ifadesi Bartók. Kimi zaman, daha ender olarak, bir şairin dizeleri beliriyor. Ama kendi yaşamıma, duygularıma dair sessizlikten, boş bir uzamdan başkasını işitmiyorum. Kimi zaman bir haiku buradan çıkıp kendini ortaya fırlatıyor. Bu işleyiş tarzı, mesafeli. Kendimi dünyayla gerçekten ilgili hissetmiyorum, ama dünya-

yı titizlikle gözlemlemek beni son derece ilgilendiriyor. Her durumda, gerçeğin altında bir soyutlama yatıyor. Benim en gözde yerim de bu soyutlama. Görünümün altındaki oyukları keşfediyor ve uyanık bir mağarabilimci gibi araştırıyorum.

Gerçek ya da başkalarının gerçek dediği şey, yeraltı dünyasının kalbine uzanan sonsuz galeriler oyan dikkate katlanamıyor. Buradaki her nesnenin, her varlığın, tuhaf bir şekilde, diğerleriyle tam bir bilinçsizlik içinde iletişim kurduğunu fark ediyorum. Hiçbir şeyin gerçekten bağımsız olmamasını, her şeyin yüzüp kaymasını, her atomun gerçeğin bütünlüğü içine dökülmesini sağlayan gizli geçitleri gözlemliyorum.

Babam zengin bir sanayici. Ben, prensipte, öğrenim görüyorum. Bir diploma alıp Japonya'ya geri döneceğim ve herkes gibi çalışacağım. Ama babam ne okuduğumla ilgilenemeyecek kadar meşgul biri. Bense fakülteye hiç uğramadığımdan, ne okuduğuma dair hiçbir şey söyleyemem. Ben bir tür sıradanlığın haritacısıyım, bir şehir antropoloğu, enstrümansız bir müzisyenim; sonsuz bir uzamda gerçek bir engel olmadan, hiç aralıksız salınan duygu ve heyecanlarda zarafet ve kesinlik arayan bir hayalperestim.

Erkekler beni deli ediyor, takip ediyorlar, gözetliyorlar, yanıma yanaşıyorlar; ama ben katı bir kristalin içinde, kimsenin aşamayacağı bir saydamlık surunun ortasında yaşıyorum. Günlerim avare avare dolaşmakla geçiyor. Mirasımın bir kısmını şimdiden yedim; ölçülü bir servetin başındayım. Japonca ve Çincenin tercüme edilemez rayihasıyla, ayrıca İspanyolca ve Fransızca, dört dilden okuduğum şiir seçkileri, plaklar satın alıyorum. Hoşuma giden tek meslek çevirmenlik. Gözde şairlerimi çevirmeyi deniyorum. Babam yaşlı. Muhtemelen yakında önemli bir servetin geri kalanı bana miras kalacak, çünkü tek evladı benim, annem üç yıl önce kanserden öldü. Yalnızca şiir basacak küçük bir yayınevi kurmayı hayal ediyorum. Japoncaya çevrilmeyi bekleyen o

kadar çok şair var ki! Bu bana bir mirası saçıp savurmanın soylu bir tarzı gibi geliyor ve eminim son nefesime dek yayımlayacak bir şeyler bulurum.

Zoé

Yaz kasıp kavuruyordu. Dönem bitti ve Joaquim'in bana son derece makul, iyi bir not vermesi beni şaşkına uğrattı. Kalbim kuş kadar hafif, kısacık giysimle, önümde tatil uzanıyordu. Birkaç arkadaşın projeleri vardı. Fas, Yunanistan, Hırvatistan, Türkiye... Ucuza yemek yiyip, kalabilecek yazlık yerler. Ben Barselona'da kalmaya karar vermiştim. Parasal nedenlerle. Hem denizi başka yerde aramaya gitmek bana gereksiz geliyordu. Barselona plajı geniştir, üstelik şehri seviyorum, kulüplerini, kitapçılarını, kafelerini seviyorum. Ama beni kalmaya yönelten daha gizemli başka bir neden vardı: *Bir Kadının İntikamı*'nı okuyup incelemek beni yüzeyselliğe, gevşekliğe, güneşin altında uzun uzun eyleşmeye, içkiye ve kolay ilişkilere katlanamayacağım kadar coşturmuştu. Barselona'da kalmak, bir anlamda, Barbery d'Aurevilly' nin benim kalbime, tenimin altına, cinsel organıma, ağzıma, iç organlarıma yavaş yavaş soktuğu akkor haline sadık kalmak demekti. Bu tutkulu coşkuyu oyalanmadan yaşamak istiyordum. Bir fırkateynin fırtınaya kapılması gibi, ben de ciddiyete kapılmıştım. Aşırılıklar yaşamaya hazırdım. Hiçbir planım ve beklentim yoktu ama bedenimin her hücresi sanki bana bir şeylerin hazırlandığını söylüyor gibiydi. Elementlerin, dile gelmez olanı ateşli bir şekilde arzulayanlara itaat ettiğini hissediyordum.

Böylece, hiç acele etmeden, rüzgârı dinliyor, dalgaların rehberliğine kendimi bırakıyor, bütün varlığımı eksiksizce açıyordum. Ve mucize eseri, yazı geçirmemi sağlayacak, plajın yakınındaki bir barda garsonluk işi buldum. Bildiğim bir işti. Birçok öğrencinin aşina olduğu türden. Bar yalnızca geceleri açık oldu-

ğundan, gündüzler benimdi; gizeme uyum sağlayabilecek, bedenimi yazıya açılmaya hazırlayabilecektim.

Aylak aylak dolaşırken, Joaquim'in Barbey'i esirgemesinin ve bize onu tutkuyla sevdirmesinin altında, yazarla ve özellikle insan olarak varlığıyla arasında derin bir etkileşim olduğu fikri yavaş yavaş zihnimde şekillendi. İkisi de bu acımasız kuşkuculuğu, aptallık karşısındaki kesin küçümsemeyi, Barbey'in kalpte uyuşukluk, titreşim ve çöküntü yaratacak kadar derinden işlediği dile yönelik mücevherci tutkusunu paylaşıyorlardı. Onda hayvani bir duygu vardı, bir tür rafine ilkeldi, en derin yırtılmaları dile getirmeyi bilen ve Aydınlanma çağının saf mirasçısı olduğunu düşünen varlıklarda vahşiliğin belirişini ortaya seren zarif ve acımasız bir yamyamdı o. Ben bu üçgenin köşelerini seviyordum: Barbey-Joaquim-Ben!

Joaquim

Geçen dönemdeki acımasızlığımı bağışlatmak için oldukça cömert davranmıştım. Zoé'yi düşündüm. Barbey üzerine çalışmasında şu cümleyi alıntılamıştı: "Birbirimizin içinde öyle erimiştik ki, birlikte ve tek başımıza, el ele, göz göze, her şeyi yapabilir halde uzun saatler geçiriyorduk, çünkü yalnızdık, ama öylesine mutluyduk ki daha fazlasını arzulamıyorduk. Kimi zaman, bizi etkisi altında bırakan bu sonsuz mutluluk seli, yoğunluğunun gücüyle bize acı veriyordu ve ölmeyi arzuluyorduk; ama birbirimizle, birbirimiz için. İşte o zaman Azize Theresa'nın sözünü anlıyorduk: *Ölemediğim için ölüyorum!* Sonsuz bir aşk altında yok olan ve organların paramparça olmasıyla, ölümle, bu sonsuz aşk seline yer açtığına inanan fani yaratığın arzusu budur."

Bundan yola çıkarak, Barbey'de akış teorisi üzerine çok parlak bir metin kurmuştu ve "aşk seli"yle bağlantılı olarak ortaya koyduğu "seli altında bırakmak" fiilinin tercih edilişine üç sayfa ayırmıştı. Sonra, Barbey'de bulunan bütün yansıları, kanamaları,

akımları, sıvılaşmaları sonsuzca harelendirmişti. İlgimi çekmiş, hatta etkilenmiştim. Ama özellikle bedenim kelimelerin dalgasıyla sürüklenmiş, akıntıya kapılmıştım. Düşlerimi o işgal ediyordu; dağ nehirleri kadar serin, hoş kokulu ve vahşi, görünmez akımlar biçiminde etrafıma sokuluyor, onun okur hazzı içinde yüzdüğüm hissi veriyordu.

Bütün yazı onu görmeden geçirme fikri beni öyle derin bir kargaşaya gömüyordu ki, edebiyat bölümü sekreterini arayarak onun adresini edinmeyi bile düşündüm. Ne yazık ki, sekreterin benden yana olmadığı belliydi. Üstelik meslektaşlarım arasında dayanılmaz bir dedikodu yaymasından çekiniyordum. Püritenlerin ve kıskançların alay konusu oluverirdim hemen. Bunun üzerine, daha fazla umut beslemeden, onun da bütün öğrenciler gibi kesinlikle şehri terk etmiş olduğunu ve acımı sabra çevirmem gerektiğini düşündüm.

Geceleri rastgele dolaşırken ve çılgınca içtikten sonra, kendimi saçmalar bir halde bulmaya başlamıştım artık. Zoé bu temayı tamamen masumca seçmiş olamazdı. Onda kesinlikle bir tür sadizm vardı. Ya da en azından, sömestr boyunca benim onu maruz bıraktığım "üç kez ölüm cezası"nın intikamını almıştı. Zaten, son dersten bana selam vermeden çekip gitmemiş miydi?

Ricardo

Sonraki iki gün oldukça sıradan geçti. Her şeyden emin olmak gerekiyordu. Komşular, binanın çevresi, alışkanlıklar, kilidin türü, muhtemel alarmlar. Formasyonum kusursuzdu. Seçilen yere sessizce girmek için otuz saniyeden fazlasına nadiren ihtiyacım oluyordu. Sonra da hep aynı şekilde davranıyordum.

Belirtilen saatte duş aldım, özenle giyindim, malzemelerimi kontrol ettim ve yola koyuldum. Mümkünse oyalanmayı, gideceğim yere yaya varıp şiirimi sessizce okumayı seviyordum. Adımlarım, nefesim, seçilen metin ve güzergâh arasında bir tür

uyum vardı. Chucho bana şu altın kuralı vermişti: "Daima sıradan biri gibi görün. Gözalıcı hiçbir şey olmamalı. Dikkat çekici hiçbir şey olmamalı. Sessiz ve etkin olmalısın." Şiiri nasıl kullandığımı ona kesinlikle söylememiştim, yoksa şoke olurdu.

Saat gecenin on birinde, uzaktan filme çektiğim giriş koduna bastım ve üç kat yukarı çıktım. Kurbanım opera dinliyordu. Bir Slav operası olduğu kesindi. Çok nefis bir mezzo-soprano ses. Hiç gürültü çıkarmadan kapıyı açtım, dairenin içine süzüldüm ve genç kadını krem rengi ipek robdöşambrı içinde, sayısız yastıkla kaplı bir sedire uzanmış buldum. Duvarlar boyunca görkemli bir kütüphane uzanıyordu. Portakal sarısı ışık veren yumuşak bir lamba, elinde tuttuğu kitaba yüzündeki kadar ciddi bir kırılganlık vermişti. Karşısındaki bir koltuğa oturdum. Sıçradı, kitabını indirdi ve dosdoğru gözlerime baktı. Bakışlarında korku yoktu. Ben de Machado'nun şiirini okumaya başladım. Kendini bıraktı, gözlerini kapattı.

Her şey geçer
her şey kalır
ama bizim işimiz geçmek
çizerek geçmek
yolları
denizin üzerindeki yolları
yolcu, yol
senin adımlarının izidir
hepsi bu; yolcu,
yol yok,
yol yürürken oluşur
yol yürürken oluşur
arkana dönüp baktığında
gördüğün patika, asla
yeniden ayak basmayacağın yoldur

yolcu! Yol yok
denizin üzerindeki izlerden başka

Sustuğumda genellikle yoğun bir iletişim anı, kimi zaman bir korku olurdu. Onda ise hiç böyle bir şey olmamıştı. Gözlerini açtı, ayağa kalktı, kütüphaneye gitti, bir kitap seçip geri döndü ve yerine oturup Clara Janés'in bir şiirini okumaya başladı:

Yont gölgeni
Ve yitip git gecenin içinde.

Mesafe istemiyorum
kucaklaşmada.
Uzaklaş.

Yont gölgeni
Ve yitip git gecenin içinde.
Paltona sarın
Ve adına.

Okumayı bitirdiğinde, tek kelime etmeden ayağa kalktım ve geldiğim gibi çıktım. Sanatımın kurallarını ilk kez ihlal ediyordum. Aklımda bir başka şiir, bir başka yaşam. Sessiz, dar sokaklarda yürürken, Francoculardan kaçarken Collioure'da bitkin düşüp ölen Machado'yu düşündüm.

Naoki

Ben bir akvaryumum, camım düz ve parlak, suyum berrak. Hiçbir şey ve hiç kimse bana nüfuz edemeden sezgimin suyosunları sağa sola sallanıp duruyor. Bu camdan kafesin içinde aydınlık, şeffaflık varsa, tecrit, sessizlik ve ıstırap da var. Bazı yaralar asla kabuk bağlamıyor, özellikle su ortamında. Çocukluğumdaki

dramı hatırlayamıyorum. Yalnızca birkaç imge zaman zaman suyun yüzeyinde salınıyor; çok kaçamak, neredeyse soyut. Karanlık imgeler. Şiddet ve ölüm imgeleri. Birbirine bağlı imgeler, tıpkı acının hikâyesini siyah beyaz, dağlardaki karın beyazıyla anlatan bir fotoğraf albümü gibi. O uğursuz günden beri, benim için her renk dayanılmaz.

Evimin bütün duvarları beyaz, mobilyalar gri ya da siyah, yatak çarşaflarım siyah, sofra takımlarım siyah, banyodaki seramikler siyah. Şairlerin kitaplarının hemen hepsi neyse ki krem rengi. Renkli ciltli bir kitap satın almam gerektiğinde, onu beyaz kâğıtla kaplıyorum. Bütün plaklarım "elden geçirilmiş", beyaz kutular içindeler, üzerlerine adları siyahla yazılmış. Dışarı çıktığımda, her şeyin gri olduğu kuytu köşeleri özenle seçiyorum. Renkli bir biçim önümden geçtiğinde gözlerimi kapatıyorum, içimdeki akvaryuma gömülüp yumuşak ve yassı siyah çakılların üzerine yatıyorum. Müziğin benim için rengi yok, siyah beyaz, tıpkı bir piyanonun tuşları gibi, zen keşişlerinin giysileri gibi. Evimi süsleyen kaligrafi ve fotoğraflar gibi. Giysilerim gibi, yediğim besinler gibi. Pirinç, suyosunları, lahana. Kimileri iki rengi bir araya getiren, içi beyaz dışı siyah yumrular. Kimonolarım siyah, ruhun siyah. Kimi zaman dudaklarımı da siyaha boyuyorum. Neredeyse dişlerimi de cilalayacağım. Güneşten korunuyorum, tenim lekesiz bir beyazlıkta, neredeyse aysı. Siyah, şeffaf bir şömizye giydiğimde, karanlık ruhlarla karşılaşmak üzere karanlığa çıkmadan önce, göğüs halkalarıma ve uçlarına makyaj yaptığım bile oluyor. Gece benim bölgem, şafak ise sessizliğe girişim.

Joaquim

Sarhoşken "Fulvia" adını tekrarladığım oluyordu. Sanki böyle diye diye Zoé'yi ortaya çıkaracaktım. Tamamen içsel bir tekrardı bu. Ama kimi zaman, belirli bir alkol seviyesinden sonra, kendi sesimin tınısını işitiyor, bazı yüzlerin bana çevrildiğini görüyordum.

Kendi güzergâhım vardı. Her zaman Santa-Maria del Mar Kilisesi meydanından başlıyordum. Burada muhteşem bir şaraphane vardı: *La Vinya del Senior*. Bir şişenin hepsini içiyor, mezeleri yiyordum. Zeytinyağlı limonlu ince ahtapot dilimleri muhteşem oluyordu. Yanında da buz gibi sek bir beyaz şarap. Orada tam iki saat kalıyordum. Gözüm kapıda, kulağım kirişte. Fulvia'nın geldiğini, bedeninin akışkanlığını benim sesiminkine kattığını görmeye hazırdım. Öğrencilerim sesimin onları dinlemeye mecbur ettiğini, sesimin perdesinin üzerinde kavramların yüzdüğü bir ırmak gibi ruha işlediğini söylüyorlardı. Benden çekiniyor ama bana saygı duyuyorlardı. Bilgiççe bir yansızlık sergilemenin uygun olduğu üniversiteye özgü kurallara aldırdığım yoktu. Kendimi kaptırıp gidiyordum. Hep hoşuma gitmiş bir deyimle, "alevler içinde iniyordum." Ender olarak ve tutkuyla övüyordum. Ama özellikle eserler arasında gizemli geçitler açıyordum, kelimeler büyülü sözler oluyordu, edebiyat korsanlarının külçeleri, yakutları, zümrütleri, altın ve mücevherleri yığdıkları mağaralar oluyordu. Bir üsluptan, bir imgeden, belirgin bir sessizlikten ya da söylenmeyen bir sözden nasıl gizem fışkırdığını, önceden hazır kimi varlıklara sergileyecek kadar dilde oluk oluk akan, parlaklıklarını saçan bir hazine...

Bu yetenek nasıl oluyor da kimi güzellik biçimlerine duyulan derin bir nefretle bir arada bulunuyor? Benim kötülüğümün, davranışımdaki bitmek bilmez muammanın paradoksu, yalnızlığımın ve ıstırabımın çekirdeği buydu. Bu acı yalnızlık, bir kaplanın avını ağzına alıp çenesini kapaması ve alkolün ısırığın acısını dindirmesi gibi beni besliyordu. Kimi zaman hâlâ genç olduğumu, kırk iki yaşıma yeni girdiğimi düşündüğüm oluyordu. Yaşayabileceğimi, beni edebiyata bağlayan marazi takıntıdan kurtulabileceğimi sanıyordum.

Üniversitedeki ilk yıllarımda, büyük bir Katalan filozofu çılgınlar gibi sevmiş, onun derslerini izlemiştim. Onun çevresine

kabul edilmek için elimden geleni yapmıştım. Ama öncelikle az sayıdaki seçilmişin, onun yakın korumasını oluşturan genç Katalan entelijensiyasının hoşuna gitmek gerekiyordu. Sonra da parlak yazılar yazılmalıydı. Büyük adamın dinine girebilmek için feragat duyusu kesin gerekiyordu.

Aradan uzun yıllar geçti, doktoramı aldım, ama bilginler kurulu bana hâlâ küçümseyerek bakıyordu. Filozofa üç kez yazmıştım. Bana cevap vermeye asla tenezzül etmedi. Genç öğrencilerinden birine derdimi anlattığımda, "Ancak dördüncü parlak mektupta cevap verir. Ha, gayret!" dedi.

Sonsuz bir sabır gösterdim. Onlarca mektup yazarak hepsini yırtıp attım. Hatta "kayda değer" bir dergide, onun son eserine dair parlak bir makale bile yayımladım, ama özellikle onun yakın çevresinden birileriyle bağ kurmayı ve geliştirmeyi denedim. Magdalena'yla. O çevreye kabul edilmiş tek kadındı. Ondan öğrendiğime göre, benim makalem okunmuş ama ustanın üzerinde hiçbir etki yaratmamıştı. Magdalena bunu çok olumlu buluyordu.

Bir gün onun sayesinde ve kuşkusuz onun aracılığıyla, kendimi "sunmak" için bir davet aldım. Toplantılar filozofun evinde perşembe akşamları oluyordu ve çevreye aday olanlar, herkesin katıldığı serbest bir sohbet sırasında kendilerini sunmak durumundaydılar. Son sınav buydu. Asla sonsuza dek sürmeyecek bir şövalyeliğe kabul için zorunlu geçiş. Gözden düşmemenin hiç garantisi yoktu. Herhangi bir an, kapristen ya da zorunluluktan, kovulmak mümkündü; çünkü yalnızca yüce ruhlar ustayla sürekli görüşebilirdi. Kavramlarını derinden kavradığını kanıtlamak, onun beslendiği ve kimi zaman kitaplarını da besleyen cüretli bir teori geliştirmek gerekiyordu. Müritler için, intihal, kabul edilmenin en üstün haliydi. Zaten kimse de bundan şikayet etmemişti.

Ertesi perşembe filozofun evindeydim. Notlarım kabul edilmemişti. Herkes oradaydı. Bir sehpanın üzerinde su şişeleri duruyordu. Tanıdığım dokuz kişi koltuklara ve sedirlere yerleşmişti. Kimileri beni selamladılar. Magdalena'nın bana sıcak bir şekilde sarılması kalbimi biraz ısıttı. Ayakta beklediğimden, genç filozoflardan biri oturmam için bana bir iskemle gösterdi.

"Başla," dedi içlerinden biri buyurgan bir sesle.

"Ama..."

"Usta giriş konuşmalarını sevmez. Tam vaktinde gelir."

Bir yarın dairenin ortasında, kumaşı yıpranmış kırmızı bir koltuk onun için ayrılmıştı. Bütün vücudum titriyordu, ağzım kurumuştu, bu kurtların bakışları altında zihnim felç olmuştu. Magdalena bana bir bardak su getirdi ve fısıltıyla konuştu:

"Nefes al, sakinleş..."

Soluğumun düzelmesi için bir iki teşebbüste bulundum ve kaotik bir girişe başladım. Ustanın orada olmamasından çok mutluydum. Fikirlerimi geliştirmeye geçecektim ki, acı bir sırıtış kondurduğu dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla ortaya çıktı. Pespembe iri dudakları, tanımsız bir parıltıyla parlayan karanlık ve melankolik gözleriyle, yüzü oldukça solgundu. Oturdu. Ben konuşurken tırnaklarına bakıyor, büyük bir ilgiyle onları inceliyordu. Bir saat sonra, üçüncü noktanın açılımına geçmiştim ki sözümü kesti:

"Yeter!"

Çevresindekiler sessizce onu onayladı. Kimileri gülümsüyordu. Gözlerim yaşla doldu. Canice bir arzuya kapılmıştım. Bunu kuşkusuz hissettiğinden ve beni iyice aşağılayabilmek için, "Gereksiz yere büyütme!" dedi.

Magdalena konuşmak istedi. Elinin bir hareketiyle onu susturdu.

Kendimi sokakta buldum. Yaralı bir sırtlan gibi yürüyordum. Ayakta duracak halim yoktu. Bir cam konteynerinin yanına çöktüm ve bir saati aşkın süre orada kaldım.

Ricardo

Dolambaçlı dar yollarda ilerliyordum. Chucho'yla buluşmak için acele etmeyerek, harelenen denizi seyrede ede Cadaqués'e yaklaşıyordum. Ona hakikati söylemeye karar vermiştim. Başka birini göndereceklerini bildiğimden, derhal ve sonsuza dek yok olması gerektiği konusunda kurbanımı uyarmıştım. Çok uzağa gitmeli, kimliğini değiştirmeli ve yakınlarıyla hiç bağ kurmamalıydı. Eğer ölümünü yalnızca bir gün geciktirecekse, onu esirgemiş olmamın hiç anlamı olmayacaktı.

Denize doğru indim. Villayı kolaylıkla buldum. Bitkilerin arasına gizlenmiş, gösterişsiz, denize bakan büyük bir teras. Bahçeye girdim, seslendim. Muhteşem bir dülgerbalığını temizlemekle meşguldü.

"Ricardo! Haber verseydin, bir şişe şampanya soğuturdum. Otur!"

"Bırak şampanyayı şimdi."

"Neler oluyor? Canın sıkkın."

"Yapamadım."

"Ha bu akşam ha, ne fark eder."

"Oraya gittim. Onu gördüm ve oradan ayrıldım."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

Balığı kazıdığı aleti elinden bıraktı.

"Sorun ne?"

"Şiir."

"Kötü şeyler olacağını hissediyorum, Ricardo."

"Sana bir şey söylemeliyim... Her zaman bir şiir seçerek çalışıyorum. Bu benim konsantre olmama yardım ediyor. Sözleşmedeki kişinin yüzüne denk düşen bir şiir."

"Bu biraz aptalca ama herkesin kendi tikleri vardır."

"Gidiyorum, şiiri okuyorum, silahı çekiyorum. Son."

"Eee?"

"Genellikle paniğe kapılırlar, ben de çok uzatmam, düşünecek zaman bulamazlar. Ama bu kez farklı oldu. Bir an bile kendi ölümünü düşünmedi. Hiç korkmadı. Bütünüyle şiire gömülmüştü."

"Kimin şiiri?"

"Machado."

"Büyük bir şairdir."

"O an ateş edebilirdim, ama sakince ayağa kalktı, kütüphaneye doğru gitti, Clara Janés'in bir seçkisini eline aldı ve o da şiir okudu. Beni vazgeçiren bu oldu."

"Pekâlâ, dinle, uzun süredir birlikte çalışıyoruz. Sana her şeyi öğrettim. Ciddi biçimde çuvallamışsın. Benim de başıma geldi bu. Bir kez. Ama gördüğün gibi, hâlâ hayattayım. Hallederiz. Ben bu gece giderim. İşi bitirip, parayı ben alırım, senin için yazık."

"Çekip gitti."

"Onu uyardın mı?"

"Evet."

"Bu durumda benim ünümü suya düşürdün. Finansörle büyük sorunlar olacak."

"Kodaman biri mi?"

"Neyse ki değil, yoksa günlerin sayılı olurdu. Kıskanç bir sanayici. İşi örtbas ederim. Durumu düzelteceğim, ama bu son olur. Eğer tekrarlanırsa, bedelini ödemek gerekir. Bizim meslekte ödemek, ölmek demektir. Hata yapmaya hakkın yok. Bir daha asla!"

"Al, sana parayı geri getirdim."
"Benim komisyonu da ekleyeceksin."
"Anlaştık."
"Yemeğe kalıyor musun?"
"Pes ettiğin olayı bana anlatırsan."
"Küçük bir çocuktu. Bir miras meselesi. Yapamadım."
"Anlıyorum."
"İki saat boyunca her şeyi unutalım. Gevşeyelim."
"Ne yapmayı düşünüyorsun?"
"Ciddi bir müşteri olsa, avı bulur ve sözleşmeyi yerine getirirdim. Şimdi, kızın biz varmadan tüydüğünü söyleyip parayı iade ederim."

Zoé

Çalıştığım bar olan *Pimiento*'nun alçak minderleri, renkli yastıkları müdavimlerinin zarif ve uyuşuk bedenlerini kabul ediyordu. Şekillerin ezilip büzülerek birbirine yaklaştığını, iskemlelerin izin vermeyeceği bir yakınlığa girdiğini görmek hoşuma gidiyordu. Kadınlar güzeldi, erkekler onların güzelliklerinin cazibesine kapılıyordu, biraz gergindiler. Kokteyller yakınlaşmalara yardımcı oluyordu. İki tür müşteri dalgası vardı. Saat ona doğru aperatif için gelenler ile yemekten sonra, geceyarısına ya da saat bire doğru gelenler. İkinciler kapanışa, sabahın dördüne kadar kalıyorlardı.

Büyülü bir andı bu. Barı düzenleyip kapattıktan sonra tek başıma çıkıyor, plaj boyunca yürüyor, dingin dar sokaklardan geçip, tarihi semtin biraz virane bir binasındaki odama kadar gidiyordum. Ücretim çok düşüktü, ama bahşişler mükemmeldi: Parlak Katalan gençliğinden oluşan müşterilerime hep özen gösteriyordum. Yazın çalışmak maddi koşullarımı düzeltmemi ve akademik yıla fazla kaygılanmadan başlamamı sağlıyordu. Özellikle de kitap okuyabiliyordum. Saat üçe doğru uyanıyor,

kahve içerek meyve ve tahılla kahvaltı ediyordum. Sonunda, tamamen tazelenmiş olarak, okumaya, notlar almaya, gelecekteki romanıma dair hayaller kurmaya başlıyordum.

Kendime güvenim vardı. Yazıya olan böyle bir tutkunun günün birinde edebiyata dönüşmemesinin imkânsız olduğunu biliyordum. Tüm bedenimden saf satırların doğduğunu hissetmenin sevincini biliyordum. Hiçbir şey ortaya çıkmadığındaki acıyı, gerilimi, ketlenmeyi de biliyordum. Okumak, benim için, beni tıkanıklıktan kurtararak kelimelere bağlayan kolay bir yoldu. Ben oluşum halinde bir yazardım. Yaşamımın her anı, bu döneme bir hazırlık olarak düşünülmüştü. Evrene yakarıyor, haykırıyordum: Ben hazırım, kelimeler üzerime yağsın, fikirler bedenime aksın, hepsine açığım, eğer şehrin üzerine kelimeler yağacaksa çıplak gezmeye razıyım, Gaudi'nin hayaleti Sagrada Familia'ya hapsedilmişse ben de oraya girerim. Eğer sperminde dilin tohumu gizliyse, şafak vakti plajda rastladığım esrarengiz bir erkeğe bedenimi açmaya razıyım. Her şeye hazırım. Bir hiç için binlerce sayfa karalamaya. Şeylerin sırrına temas etmeye binlerce kez kalkışmaya. En ufak olayları bile tarif etmeye. Bakışımın derinin altına girmesi, sinirlere, kana, kalbe dokunması için idman yapmaya.

Naoki

İnsanlar ıstıraplarını unutmak için her şeyi yapar. Ben kendi ıstırabımın içine, her parçasının kendi işlevi, üslubu, özelliği olan geniş bir bina gibi yerleşiyorum. Kendi rahatsızlığıma ibadet ediyorum; üzerinde bir kırlangıç gibi dönüp durduğum gerçekliğin farklı bir açısında, yaşamdan kopuk hissetmeden her gün kurban ediyorum kendimi.

Kyoto'da, şehir dışında, bahçesini paylaştığımız bir Budist tapınağının yakınında oturuyorduk. Balıkları, zarif köprüleri ve özellikle garajın çatısına yuva yapan kırlangıçlarıyla bir ırmak.

Kesin ve hızlı uçuşları, aniden saparak savaş uçakları gibi çatıya konmalarını sağlıyordu. Bir ilkbahar günü, uçmaya alışan genç bir kırlangıç evin camına çarptı. Öyle şiddetli bir gürültü çıkmıştı ki yerimden sıçradım. Kırlangıcı ellerimin arasına aldım, ona yaşam üflerken, elektrik mavisi koyu tüylerinin siyahla nasıl karışıp tek bir renk halinde eridiklerini gözlemliyordum. Mavi bir siyah.

Kardan önce, siyah ve mavi gözde renk ittifakımdı. Kırlangıç giysileri arıyordum hep. On dakika kadar sonra, minik kalp biraz daha güçlü çarpmaya başladı. Tek gözü siyah bir inci gibi açıldı. Pençeleri avcumda kasılınca, havalanması için elimi açtım. Kırlangıç havada yükseldi. Yüzümden yaşlar akıyordu. Ben orada, bahçede kalıp, "kırlangıcımı" görmek için göğe baktım. Kimi zaman, içlerinden biri bana yaklaştığında, soluğumu ve ellerimin sıcaklığını hatırlayarak beni selamlamaya gelenin o olduğuna inanıyordum. Sanki gökle, ağaçlarla, lotüslerle konuşur gibi onunla konuşuyordum.

Babam ateşli bir Budistti. Her yıl keşişlere önemli miktarda para veriyordu. Bu nedenle onların bahçeleri ile bizimki arasında engel yoktu. Zarif çatılı pagotların göğe değdiği, benim, bedenimin parçası olduğu ve keşişlerin, siyah giysiler içinde, büyük davulların, çanların, tahta vurmalıların ve gongların sesinde patlayan sessizliğin içine kaydıklarını hissediyordum. Kimi zaman rüzgâr tütsülerin kokusunu, başlangıçta sadece babama isyandan, sonra ise tutkudan varoluşçuları okuduğum odama taşıyordu. Ben estetiği ve sessizliği, tahtaları, parlak zeminleri, şekillerin içindeki boşluğu seviyordum; dinden, bütün dinlerden ve onların çapsız ahlakçılığından ise nefret ediyordum. Çocukluktan gelme bu eğilim, ergenliğimin büyük yalnızlığı ve okumalarıyla büyüdü.

Birçok şairle yazışıyorum. Bu beni günde yaklaşık iki saat meşgul ediyor. Geri kalan zamanda, internet üzerinde bilgiler

arıyorum, uzmanlaşmış küçük yayıncıları takip ediyor, o zamana kadar gözümden kaçmış seçkiler sipariş veriyorum. Üç gün önce, Blaise Cendrars'ın *Sibirya Ekspresi*'nin orijinal baskısını buldum. Sevdiği bir ad, sınırlara götürür insanı.

Yaşamım çok düzenli. Evimde özellikle makrobiyotik yiyeceklerle besleniyorum. Yeşil çay içiyorum, tercihim Bancha; çünkü onun kavrulmuş tahıl tadı benim mutfağımla gayet iyi uyum sağlıyor. Geç kalkıyorum. Geceyarısına dek çalışıyorum. Kimi zaman Vietnamlı bir masöz gelip bedenime bakım yapıyor ve dışarı çıkmak için sabahın birini bekliyorum. Burada, gece hayatı gecenin yarısında başlıyor.

Kapı çalınıyor. Bekçi bana bir paket getiriyor. Sipariş verdiğim gözlükler. Renkli dünyayı siyah beyaz bir dünyaya dönüştüren fotoğraf filtreleri. Onları yaptırmakta güçlük çektim, ama sonuçta yüklü bir para ödeyerek aldım.

Kâğıdı yırtıp, plastik kutuyu açıyorum. Muhteşemler. Çerçevesi siyah. Dağcı gözlükleri gibi, camlar gözlerin kenarlarını kapatıyor. Kusursuz düzenlenmişler. Sıcağa rağmen terasa çıkma isteğime karşı koyamıyorum. Gümüşi palmiyeleri, gri gökyüzünü, gri binaları, zengin bir gri çeşidinden geçerek siyahtan beyaza uzanan incelikli bir yelpazenin tümünü kapsayan renklerde giysileri içinde yoldan geçenleri görüyorum. Heyecanımı gizleyemiyorum. Gözümden birkaç damla yaş akıyor. Dünya nihayet on beş yaşımın kışından beri gördüğüm gibi.

Joaquim

Enigma sendromunun kökeninin filozofun reddi olduğunu söyleyemem. Ben bu olayı lise yıllarıma uzanan daha eski ve daha derin bir yaranın yeniden açılması olarak görüyorum. Oldukça geleneksel ama belli bir meziyeti olan bir edebiyat öğretmenimiz vardı. Onun bu meziyeti, gayretkeş bir memur olarak, programı hiç ihmal etmemesiydi. Hiçbir şeyi belirsiz bı-

rakmıyordu. Bütün dinamiğini sınavlardaki başarı oranına bağlamıştı ve onunkinin yüksek olduğunu itiraf etmeliyim. Esini ve tutkusu yoktu ama yöntemi vardı. Bize hiç heyecan vermiyor, bütün yazarlara eşit muamele ediyor, kişisel zevk ya da tercihlerini bizimle asla paylaşmıyordu. Kişisel beğenileri olup olmadığını bile kendi kendime sorduğum olmuştu. Programda yer almayan bir yazardan söz etmemizden nefret ediyordu. Ama merakımız bizi elbette araştırma alanımızı genişletmeye yöneltiyordu. Her dipnotu, her referansı kolluyorduk. Meçhul bir yazar belirdiğinde, onu edebiyat tutkumu paylaştığım küçük dost çevremle birlikte okuyorduk. Kediler gibiydik. Kafelerin teraslarında saatlerce uyukluyor, kitapları, referansları, buluntuları değiş tokuş ediyorduk. Profesörüme Donatien Alphonse François de Sade'ın (konuyu bildiğimi belli etmek için üç önadını da elbette belirgin bir kendini beğenmişlikle kullanmıştım) neden programda yer almadığını sorduğumda verdiği cevabı hep hatırlayacağım: "Büyük biri olsaydı yer alırdı." Cevap kesindi. Ama benim sorum bütün sınıfı Yüce Marki'nin eserlerini edinmeye teşvik etti ve hatta sonunda, çok gizli okumalara tutkulu bir kulüp bile kurduk. Muhteşem de bir adı vardı: "Yatak Odasındaki Filozoflar."

Programımızın iki hedefi vardı: Edebiyatı yalayıp yutmak ve cinselliğimizi en çeşitli deneyimlere tabi kılmak. Benim sakatlığım programın ikinci bölümünü keşfetme imkânımı önemli ölçüde azaltıyordu. Dolayısıyla, ilk bölümde arkadaşlarımı geride bırakmamda şaşılacak hiç yan yoktu.

Babamın bürosunda, *Encyclopædia Britannica*'nın arkasına özenle gizlenmiş D.A.F de Sade'ın eserlerinin eksiksiz baskısını keşfetme mutluluğumu ve bir tür vecd içinde her bir cildi okuyuşumu asla unutmayacağım. Her gece siyah deri kapaklarını okşuyordum. D.A.F. de Sade'ı ise anıtsal eseri *Yeni Justine* ya da *Erdemin Kötülükleri*, Ayrıca *Juliette'in Hikâyesi* ya da *Ahlaksızlığın*

Mutlulukları'nın sonunda Justine'i kırbaçlattığı için bağışlayamıyordum. Onu bu kadar acıklı bir şekilde öldürerek, hakarete uğrayan kadının intikamından ve kuşkusuz ki daha yürek paralayıcı bir kitaptan kaçınmıştır. Bu büyük suç karşılığında Bastille'e kapatılmayı hak etti! Yine de, şimdiki zamanın hızına uyan şu bölümde ne muhteşem güzellikler var:

"Şimşek çakıyor, rüzgâr esiyor, göğün ateşi çıplak bedenleri kıvrandırıyor; dehşetli bir şekilde sarsıyor onları... Sanki kendi eserlerinden sıkılan tabiat, yeni biçimlere mecbur etmek için bütün elementleri karıştırmaya hazır gibiydi. Justine'i kapının önüne koyarlar, ona toprak vermedikleri gibi, elinde kalmış birazcık şeyi de alırlar. Zavallı kadın, kafası karışmış, bunca nankörlükten ve dehşetten aşağılanmış, daha büyük alçaklıklardan kurtulduğuna belki de çok memnun, Tanrı'ya şükrederek, şatoya giden yolu çevreleyen anayola çıkar... Henüz yola varmıştır ki çakan bir şimşek onu yere serer ve bir uçtan diğerine vücudunu kateder."

Bu satırları okumak bende çaresiz bir yangıya yol açtı. Kadın kahramanının işini bir an önce bitirme telaşı içindeki yazarın tabansızlığını varsayarak, bütün vücudumun, boğulmanın sınırlarına varana dek kaskatı kesildiğini hissetmeden bir romanın sonunu getiremiyordum. Yaşamda ölmek yeterliydi, ama kurgu, tersine, sonsuza doğru atılımı teşvik edebilirdi. Romanının sonunda belirsizlikten başka çözüm bulamayan, tükenmiş, gücünü yitirmiş yazarın belirgin ödlekliği ise daha berbattır. Kahraman bir türlü ölemez, belirsizlikler içinde yaşar, ona ne olduğunu kimse asla bilemez. Avare avare sonsuzca dolaşmaya, ertelenmiş bir yazgı, yaşayan bir ölü, vampir ya da hortlak olarak kendi gölgesini yaşayanlarınkine karıştırmaya mahkûmdur. Şehirler bu kahramanlarla, saldıracak değirmen bile bulamayan sefil Don Quijote'larla doludur.

Kaderleri belirsiz kahramanlara ne oldu?

Benim hastalığım zamanla şiddetlenerek *Enigma* sendromu diye adlandırdığım şey halini aldı. Bugün bir kitaba dokunduğum an titriyorum, midem buruluyor. Ama işin tuhaf yanı şu ki, ben kitapsız, dolayısıyla acısız yaşayamam. Bundan ötürü kimi kitapları parçalıyor, sonlarını söküp atıyorum, mürekkeple çiziyor, çöpe atıyor, asit döküyorum. Sağ elimi böyle yaktım. Elimin üzerindeki korkunç mor leke, zarar vermeye devam etmem için bir kitapçıya girmem gerektiğini bana sürekli hatırlatıyor.

Zoé

Odamın serinliğinde Tabucchi'nin kısa bir romanını zevkle okuyup, ağzıma yemek yerine birkaç çerez attıktan sonra, sırt çantamı bara bırakıp plaj boşalmaya başlarken açıklara doğru yüzmüştüm. On iki yaşıma doğru yüzme dersleri aldım ve o zamandan beri, sanki düz çizgileri aşarak dünyadan çıkabilirmişim gibi gözümü ufuk eğrisine dikip kıyıdan uzaklaşmaktan, sarı şamandıraları geride bırakmaktan korkmuyorum.

Yüzmek, her şeyin eğimli ve şehvetli olduğu incelikli ve akışkan bir evrene girmektir. Kıyıdan uzaklaşınca, mayomun iki parçasını da çıkarıyor, bileğimin etrafına sarıyorum ve kendimi çırılçıplak, sulara, kimi zaman daha sıcak akıntılara, dalgalara, köpüklere bırakıyorum. Güneşin altında, gözlerim kapalı, bedenim esnek, kendimi bırakarak suyun üzerinde salınmaktan orgazmik bir zevk aldığım oluyor. Kimi zaman, geri dönerken, sahil öyle uzak, plajdakiler öyle minnacık ve gülünç, binalar kibrit kutusuna öyle benzer görünüyor ki, asla geri dönmeme, tükenene dek, sonsuz bir unutuş içinde deniz beni içine alana dek yüzmeye devam etme fikrine kapılıyorum.

Hatta bir gün sahil güvenlik helikopteri beni kurtarmaya geldi. Akıntıya kapılıp sürüklendiğimi sanmışlar. Artık beni

tanıyorlar. Kimi zaman barda onlara rastlıyorum. Patronun dostları. Bana "deli denizkızı" diyorlar.

Ricardo

İşveren yatıştı. Onun için önemli olan, başının ağrımaması. Her şey düzene girdi. Chucho'ya hiç bu kadar minnettar olamazdım. Artık ben de birkaç aylığına rahatım. İşimi gerçek bir profesyonel olarak yerine getirmeye hiç olmadığı kadar kararlıyım. Şiir ritüelimi bir yana bırakmaya ve en ufak duyguya bile yer vermeden hareket etmeye kararlıyım. Hata işlemeye hakkım yok.

Kavuşulmuş bir özgürlük duygusu. İşe Chucho'nun karışmaması da içimi rahatlattı. İstenirse bir kuşu bile bulur o. Gözlem, analiz ve hayal kapasitesi son derece güçlü. Kıta, yüz, kimlik değiştirmiş hedefleri bile bulduğu oluyor. Meslekte ona "Kartal" diyorlar. Bulunduğu yeri alelacele terk eden bir kaçağın geride daima bulunmasını sağlayan bir iz bıraktığını bana o açıklamıştı.

Gevşemeye başlıyorum. Muamma Japonun anısı geri geliyor. Gece aydınlık, hava yumuşak, neden yeniden işe koyulmayayım ki?

İki gündür posta kutuma bakmamıştım. Yeni bir yayıncının ret mektubu içimdeki hafifliği kesin olarak parçaladı. Şiir yayıncıları küçük, zavallı, idealist insanlardır, etkisizdirler. Gönüllerine göre çalışırlar. Daima para sıkıntısı çekerler ama asla fikir sıkıntısı çekmezler.

Deniz kıyısındaki bir terasta yemeğe gitmeye karar verdim. Kim bilir, belki de Japon oradan geçerdi.

Benim gözde bir balık restoranım vardı. Plajın biraz aşağısında, rüzgârdan korunaklı bir yerde, zaman zaman gittiğim barın hemen yanında. Dekoratör bara yastıklarla kaplı büyük yataklar yerleştirmek gibi parlak bir fikir bulmuş. Nefis kok-

teyller içerken Romalılar gibi bunların üzerine yan gelip yatmak mümkündü.

Bir şair açısından kolay bir yaşamım vardı, ama icra ettiğim mesleğe özgü yalnızlığın bedelini ödüyordum. Gayet leziz kızartılmış morina diliminin önünde masaya oturmuş, huzur bulmaya çalışıyordum. Bütün garsonları tanıyor ve onlarla havadan sudan, kızlardan, Barça'nın son maçlarından konuşuyordum; ama şiirden değil. Apollinaire hakkında kiminle konuşulabilir ki? Picasso'nun çizdiği ve Barselona Müzesi'nde defalarca seyrettiğim portresi geldi aklıma... Başı türbanlı şairin yüzünden boğalara özgü bir güç yayılıyordu. Ressamın onun profiline duymuş olduğu hayranlığı anlıyordum.

Bir kahve söyledim ve orada, masada otururak, ne olduğunu bilmediğim bir şeyi bekleyerek kaldım. Sanki sürekli bekliyor gibiydim. Ama başıma hiçbir şey gelmediğinden bu beklenti iyice tuhaftı. Dünyadan ve kadınlardan, doğama uymayan bir mesafeyle haz almaya mahkûmdum. Yüzünü bir daha asla görmeyeceğim tele-kızlarla çabucak bitiveren ilişkilerim olmuştu. Dostluksa daha güçtü. Mesafeli durmalıydım.

Geleceğimi düşündüğümde, bu kârlı işi günün birinde bırakıp kendimi tamamen şiire adayacağımı hissediyordum. Ama ne iş yapacaktım? Önemli bir zaman ayırmadan para kazanmak güçtür. Bu durumda belki Chucho gibi yapar ve bir adada, denize nazır beyaz bir villada ölümü bekleyerek tek başıma ömrümü tamamlardım. Tek çözüm, şiirlerimin yayımlandığını ve mütevazı bir başarı kazandığını görmek olurdu. Nerudaların dönemi, politik idealizmlerin sonuyla birlikte kapanmıştı. Şairler, yüz binlerce tutkulu okurun okuduğu kahramanlar değildir. Bir başka çözüm roman yazmak olurdu ama gerçek şairler pek roman yazmaz.

Naoki

Kimi zaman, arzuya kapıldığımda, çamaşır çekmecemin dibinde, iPod aksesuarlarının en şaşırtıcısını arar bulurum: "Oh! My God!" Bu, iPod'un siyahıyla uyumlu ve frekansları analiz eden bir mikrofona bağlı ince bir siyah tüptür. Her müzik partisyonunu geniş bir titreşim yelpazesine dönüştürür. O akşam, bütün vücudumun hiç aralıksız titreşeceğini hissettim. iPod Vibe'i içime yerleştirdim, şehvetli ve hafifçe şeffaf giysiler seçtim. Ayakkabı konusunda ödün vererek siyah spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim, çünkü yürümek istiyordum. Kreşendoları, çakan şimşekleri en mahrem yerimin merkezinde hissetmek için hangi müziği seçmeliydim? Okuyucumda bin üç yüz CD vardı.

Automotive'in *The Digit Parker Project*'i bana nefis şehvet hissi sunabilecek ideal müzik gibi geldi. Hiç kimse farkına varmadan, çılgınca müzik seven uslu, küçük bir Japon kız gibi herkesin ortasında haz alma fikri benim için özellikle önemliydi. Ah! İlk bas sesler içimde titreşirken, oturduğum binanın dibindeki sevimli dar sokağa adımımı attım. İnsanları siyah beyaza dönüştüren gözlükler takmıştım. O akşam, işittiğim, hissettiğim ve gördüğüm şey arasında özel bir uyum vardı. Haz alan cinsel organımın hemen verdiği yanıt yüzümde bir gülümseme doğurdu. Müşterileri büyük bir özenle seçilen çok tuhaf bir kulübe gitmeye karar verdim. Her hafta değişen adresi, bir kod yardımıyla, internette bulmak gerekiyordu. Sonra da telefonda doğrulatmalıydı. Kasvetli ve korku içindeki ruhların oynadığı *Oniks*'e tek bir davetsiz misafir giremezdi.

Joaquim

O kitabevine girme arzusuna karşı koyamadım. Restorana giderek kitabevinden kaçınmaya çalışmıştım ama yol kapalıydı, çukur açılmıştı, kanalizasyonlar yenileniyordu. Vitrininin önünden geçmeyi başarmıştım ki son anda bir *Enigma* krizine yakalanınca içeri daldım.

Geceyarısına kadar açık kalan ender kitapçılardan biriydi. Susamış okurlar için büyük bir şans, benim gibi patolojik yıkıcılar içinse büyük zevk. Ah, ne çok parçalanacak kitap var! Daha girişte, bir Vila-Matas yığını beni cezbetti. Bilek gücüm gayet yerindedir. Üç kitabın yarısını koparıp ceketimin geniş ceplerine sokuşturmak benim için pek güç olmadı. Her zamanki gibi kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu, hafifçe terliyordum, bacaklarım ve iç organlarım zevkten titriyordu. Kitap hırsızlıklarını önlemek için ne kadar çok önlem alındığını, ama onları sakatlanmaktan korumak için hiçbir şey yapılmadığını görmek beni şaşırtmıştı. *Enigma* sendromuna yakalanmış pek az kurban olduğu doğrudur. Bütün gezegen üzerinde kayda geçmiş tek vaka! Ben! Ah, kendimi kaptırdım. Ben tahrik olurken, bir Fresán yığınının karşısına geldim. Ama hergele, sözü gereksiz yere uzatan biridir. Gayet iyi ciltlenmiş beş yüz on iki sayfa. Parçalaması zor. Ama o da uzun süre direnemiyor. Yine de Bolaño'nun *2666*'sını saptamak asıl sevinç nedenim oldu. Bin sayfalık bir tuğla. *Post-mortem* imhaya kendimi kaptırıyorum. En azından üç nüshasını kesinlikle yırtmalıyım. İlki paramparça oluyor. Ellerimin teri bana daha da güç veriyor. Bir ikincisi de direnemiyor. Üçüncüsünü kavrıyorum.

"Bayım, güvenlik. Lütfen peşimden gelin."

Bir an tereddüt ediyorum. Delikanlı dev gibi. Yüzünde en ufak bir merhamet izi yok. İşin bana pahalıya mal olacağını hemen anlıyorum. Belki de üniversitedeki yerimden olacağım. Skandal! Meslektaşlarımın sevinci. *El País*'te ya da *La Vanguardia*'da çı-

kacak bir yazı. Dünyanın sonu. Peşinden gidiyorum. Kitabevi müdiresinin bürosuna varıyoruz. Solgun yüzü kırmızı çerçeveli geniş gözlüklerinin ardında kaybolan, Fellini'vari göğüslü, elli yaşlarında bir kadın. Bekçi köpeği kapıda. Kitapçı bana masasının karşısındaki bir koltuğu gösteriyor. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Aniden süngüm düşüyor.

"Yirmi iki yıldır kitapçılık yapıyorum, bunu hiç görmedim. Bir video kayıt sistemimiz var ve sizin zulmünüz kayda geçti. Bana açıklayabilir misiniz? Kitapları neden tahrip ediyorsunuz? Belli ki rastgele yazarlara saldırmıyorsunuz! Edebiyata karşı bir şeyiniz mi var?"

"Özür dilerim. Bu akşam çok içki içtim. Bana ne oldu bilmiyorum. Öylesine geliverdi. Bu yazarları kasıtlı olarak seçmedim, orada, tezgâhın üzerindeydiler. Edebiyata karşı hiçbir şeyim yok, tam tersine, size verdiğim zararı elbette karşılayacağım. Hatta bana ceza bile kesebilirsiniz..."

"Polisi çağırıp şikayette de bulunabilirim."

"Bir Bolaño için mi?"

"Neden özellikle Bolaño?"

"*Uzak Yıldız*'ı okudunuz mu?"

"Elbette..."

"Yazarın bariz tembelliği yüzünden kitabın sonunda Carlos Wieder'in belirsizlikler içinde kaybolmasını normal mi buluyorsunuz? Dedektif Romero onu öldürdü mü öldürmedi mi kimse bilemeyecek. Bu muammaya nasıl katlanılabilir?"

Kitapçı kaşlarını kaldırarak gülümsemesine engel olamadı. Dikkatle bana bakarak bir sigara yaktı.

"Onun eserini yok etmeye sizi bu neden mi yöneltti?"

"Saf edebi idealizmle hareket ettim!"

"Peki, Vila-Matas'a eleştiriniz nedir?"

"*Dikey Yolculuk*'un korkunç sonu."

"Mayol'un işin içinden nasıl sıyrıldığını pek hatırlayamıyorum..."

"Tam da sizin dediğiniz gibi, sıyrılıyor, en nahoş kaçamak sözlerden biriyle... Tek satırlık bir diyalog: 'Sonunda, diye mırıldandı Mayol.'"

"Son söz olarak yine de dahice..."

"Korkarım sizinle anlaşamayacağız."

"Ya Fresán?"

"Burada roman sanatına genel bir hakaret var."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Düşünsenize, romanının kişisi bir şehir!"

"Evet, Mexico, çok parlak bir fikir."

"Parlak... Parlak... Eğer edebiyattan tek beklediğiniz buysa meslek değiştirmelisiniz, ne bileyim, mesela, şu göğüslerinizle süt anne olabilirsiniz!"

"Hudutları biraz aştığınızı düşünmüyor musunuz?"

"İnsan ilişkileri benim uzmanlık alanım değildir."

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Üniversitede edebiyat profesörüyüm."

"Yaa!"

"Bu yüzden sizden biraz hoşgörü talep ediyorum. Sarhoşlukla davrandım."

"Pekâlâ, dinleyin, size adınızı, kimliğinizi bile sormayacağım. Bunun talihsiz bir gün olduğunu düşünelim. Olmamış sayıyorum. Bunu unutalım. Sonuçta, Fresán ve Vila-Matas konusunda sizinle hemfikir olmasam bile, *Uzak Yıldız*'ın sonunda hafif bir hayal kırıklığı yaşadığımı kabul etmeliyim."

"Bana bunu itiraf ettiğiniz için teşekkür ederim, bu beni yatıştırır."

"Sizden yalnızca tahrip ettiğiniz kitapları karşılamanızı isteyeceğim."

Kitapçıdan rahatlayarak çıktım. Üzerimdeki tüm gerilimi atmış olmam bana iki yüz avroya bile mal olmamıştı. Üstelik de bir kitapçının lütfundan yararlanmıştım. Belki ona da şu an

Enigma sendromu bulaşmıştır. Ah, keşke bu "virüs" yayılsa da bütün şehre, Avrupa'ya, gezegene erişse!

Naoki

O gece *Oniks* şehrin dışındaki bir mahzeni mekân tutmuştu. Daha girişte herkesin kimliği titizlikle doğrulanıyordu. Fizyonomi uzmanı biri, kimi zaman yıllar önce kapı dışarı ettiklerini bile tanıyordu. Güvenlik bölümünden geçince, biz bize olduğumuza, hiçbir meraklının araya sızmadığına emin oluyorduk. Sessizlik kesin kuraldı. Katılımcılar, çocukluğumun zen keşişlerini hatırlatan bir formalite ve konsantrasyon sergiliyorlardı. Sessiz tavırlar, siyah ve beyaz, yavaşlık.

Sessizlik aynı zamanda uzam demekti. Herkes kendinin en derinine dalmak için oradaydı, ruhun en gizli köşelerini gecenin ortaya çıkarabileceğini kabul ediyordu. *Oniks*'in kapısından geçen herkes, kendini bütünüyle ortaya koyma cesaretine sahipse, yaşamını riske atıyor demekti. Karanlık zorunlu kuraldı. Gergin, kimi zaman kaygılı yüzler. Bitmek bilmeyen karanlık merdiven, siyah kadife kaplı geniş bir odaya çıkıyordu. Burası ruhun çıplaklığı için hazırlanmış bir tür mücevher kutusuydu. Kalbimin çınladığını, çevredeki ciddiyete uyum sağladığını hissediyordum. Bakışlar tam bir kabul içinde buluşuyordu; burada bulunmamız için bize gereken cesaretin kabulü. Birbirini tanımayan insanlar arasında bu kadar dolaysız bir yoğunluğa hiç rastlamamıştım.

Ortada bir seki vardı. Sahne mumla aydınlatılmıştı. Müzik yoktu. Kumaşların hışırtısı, ayak sesleri, eklemlerin belli belirsiz hissedilen yumuşak uğultusuyla, sessizlik her tarafa hakimdi. Her oturumda kura çekilirdi. Tek bir kişi podyuma kabul edilirdi. O akşam da, hep yaptığım gibi adımı yazıp kâğıdı kâseye attım. Ama ortaya çıkıp kâğıdı çektikten ve asistana bir ad okuduktan sonra yok olan kızıl saçlı çıplak genç kızın masum eli beni seçmek istemedi.

Ricardo

Beni kurbanlarıma yakınlaştıran bir tür sersemlik halinde hissediyordum kendimi. Banyodaki aynada kendime baktığımda, onların yüzünde gözlemlemiş olduğum o yokluk halini tıpatıp görüyordum. Bizi almak için gelen ölüm, ruhumuza bulanmış bütün izleri birkaç saniyede siliyor olmalıydı. Yaşamının son anlarıyla karşı karşıya kalmış o yüzlerde gerçek bir güzellik vardı. Gerilim oluşturan her şeyin terk edilişi, bir çöl, bakir bir alan.

Neden benim yüzümden de bu aynı ifade geçiyordu? Ölümden uzaktaydım; en azından kendi ölümümden. Belki bir tür benzeşme. Kurbanlarım ölmek için bu halden geçmek zorundaysa, onları öldürmeden önce ben de bu *no man's land*'dan geçmeliydim.

Olabilecek en esrarengiz şeydi bu. Chucho'ya bu konudan hiç söz etmemiştim. Bu erteleme halinin derin bir soruşturmayı hak ettiğini anlamaktaydım. Olmamış gibi yapamazdım artık; gözde şairlerimi okumaya geçemez ya da not defterimle birlikte bir terasa çekilip kâğıdın üzerine birkaç dize çiziktiremezdim.

Bu manzaranın içinden geçmem gerektiğini açık seçik görüyordum. Belki de bana bu ölü zamanın anlamı sunulmuştu. Tinin sonsuzluğu karşıladığı, buyur ettiği o anda yaşanan bir yolculuk, bir çıplak kalış, bir açıklık.

Bedenim eskisi gibi tepki göstermiyordu. Beni dışsallığın keşfine iten bu dirimsellik yok ediyordu. Ama kalp ve ruh tükendiğinde, yapacak ne kalır geriye? Belki hiçbir şey. Beklemek. İçine çekmek. Bakmak.

Saçma gelebilir, ama o an, daha iyi niteleyemediğim için "mistik" diyebileceğim bir duygunun istilası altındaydım. Ne kadar çok isyan ettiğimi, aileme karşı, kralcı yobazlara, sonra da Francocu kuşaklara karşı nasıl mücadele etmiş olduğumu hatırlıyorum. Beni nefrete onlar yöneltti. Soğuk ve kibirli dinleri yalnızca kan dökmekten anlıyor gibiydi. Afrika'nın kanı, Meksika'nın kanı. Kültürümüz altın ve kan katmanlarından oluşmuştu.

On yedi yaşımda, asiliğimin doruğundayken, Prado Müzesi'ni gezişimi hep hatırlıyorum. Bütün o işkenceyi, çarmıha gerilme sahnelerini görmek, giderek derinleşen bir huzursuzluğa gömmüştü ruhumu. Soluk ve suçlu o ışıltı, dini kemikliğin kokusu beni boğmuştu. Kusmuştum. Ayakta duracak halim olmadığını görünce, beni alelacele müzeden çıkarmışlardı. O günden beri, ne zaman bir kiliseye adımımı atsam aynı semptomlar tekrarlanıyor.

Zoé

Gece sakin geçti. Çiftlerin gidip gelişi. Yakınlaşmalar. İlişki başlangıçları. Yanılsamalar ve esrarengiz nedenlerle kesişmeyen yörüngeler. Bütün bunları gülümseyerek gözlüyor ve yüzlerin, bakışların, bedenlerin yaklaşmasına katkıda bulunmak için elimden geleni yapıyordum. Müşterilerin uzandığını, ayakkabılarını çıkardığını, kızların giysilerinin açılıp kalçalarına çıktığını, erkeklerin iştahlı bakışlarını, birkaç küçük değişiklikle şaşmaz biçimde aynı senaryoyu izleyen bütün bu ayartma komedisini görmek hoşuma gidiyordu.

Sabahın ikisine doğru tek başına bir adam gelip, bir köşeye uzanmıştı. Genç, hüzünlü, esrarengiz, güzel siyah bukleleri olan, biraz solgun biriydi. Şampanya istedi. Bir ayartma stratejisi uygulamaya koymasını bekliyordum. Güzel bir beyaz gömlek giymişti, timsah derisinden bir kemer, çok güzel kesimli siyah bir pantolon. Gövdesinden vahşi bir güç taşıyordu. Kendinden emin miydi, ilgisiz, kaygılı mıydı, bilmiyorum, ama temas kurmakta güçlük çektim. Çok ender olurdu bu. Beden dilini, doğru sözcüğü, bir gülümsemeye, bir ortaklığa yol açan tutumu hemen her zaman bulurdum. Ama onunla bunların hiçbiri olmuyordu. Sanki bir paralel uzamda akıp gidiyordu. Ekstazi ya da benzer bir uyuşturucu alıp almadığını düşündüm bir an. Parlak genç bir erkekti, belki de yarınki ameliyatını düşünen bir cerrahtı. Yarın

birinin yaşamı onun ellerinde, onun maharetine bağlı olacaktı. Genellikle sezgilerim doğru olduğundan, ikinci kadeh roze şampanyasını getirirken bir soru sormayı göze aldım:

"Yarın ameliyatınız mı var?"

Gülümsedi, kafası karışmış bir halde bana baktı, hemen cevap vermedi:

"Ameliyat önceki gündü, ama öngörüldüğü gibi geçmedi."

Cevabı karşısında sarsılmıştım. Gülümseyerek ve şaşkınlık belirten bir hareketle yanından ayrıldım. Onu bırakıp diğer müşterilere hizmet etmeye gittim. On dakika sonra, bana yirmi avro bahşiş bırakarak çekip gitti. Söylediğimi sevmiş olmalıydı. Arkasından baktım. Hoş bir yürüyüşü, dolgun ve çekici kalçaları vardı. Daha fazla konuşmadığına bir an için üzüntü duydum. Sonunda, yataklar boşaldı, ortalığa tekrar sessizlik çöktü. Masaları temizleyip iskemleleri yerleştirdikten sonra çıktım.

Naoki

Oniks'ten çıktığımda titriyordum, soluğum kesilmiş, bacaklarımda derman kalmamış, ruhum bomboştu. Sanki basların gücüyle ve tizlerin yoğunluğuyla kulakların ve bedenin bombardımana uğradığı, sessizlikte bir çarpıntıdan, kendi kalbinin çarpmasından başka bir şey hissedilmeyen bir tekno konserinden çıkmış gibiydim.

Dosdoğru eve gitmek istemedim. Gördüklerimden sonra asla uyuyamazdım. Bir robot gibi adımlarımın beni sürüklemesine izin verdim. Bir taksi buldum ve Barseloneta'ya gitmesini söyledim. Tan sökümüne tanık olacak, denizi seyredecek, ağır yudumlarla sessizliği içecektim. Varlığımın genç şoförü etkilediğini sanıyorum, çünkü tek kelime etmedi. iPod Vibe'i yavaşça yerinden çıkardım ve çantama yerleştirdim.

Benim ne yaptığımı görmemişti. Dikiz aynasından bakışlarını sürekli kontrol ediyordum, ama belki de benim mahrem koku-

mu hissetmişti. Rahatsız gözüküyordu. Müzik koymak istedi, ama elimin bir hareketiyle onu engelledim. Beni plajda bıraktı, gökyüzü belli belirsiz aydınlanmaya başlıyordu. Bacaklarımın titreyişini durdurmak için yürümeye başladım ama yetmiyordu. Hiç ağlayamayan ben, yüzümden sıcak gözyaşlarının aktığını hissettim. Gözlüğümü çantama yerleştirdim. Bu saatte ışık öyle nefisti ki pastel renklerin dansına izin verebilirdim.

Zoé

Gökyüzü öylesine incelikli bir mavi-gri renge bürünmüştü ki ufkun sınırları hâlâ belirsizdi. Genç cerrah belki birini öldürmüştü. Kurtarmak istediği bir kadını ya da bir çocuğu hayal ettim. Vaktin belirsizliğinden, sessizlikten ya da aniden fark ettiğim yalnızlığımdan olacak, ağlamaya başladım ve adımlarını biraz hızlandırdım.

Karşımda çok güzel bir siluet duruyordu. Rüzgârın uçurduğu uzun siyah saçlar, süt berraklığında bir yüz. Henüz hatlarını göremeyeceğim kadar uzaktaydı, ama koyu ve parlak gözlerini fark edebiliyordum. Biraz sonra dudakları belirdi. Esnek ve dalgalanan yürüyüşü tan sökümüne zarifçe karışıyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bir an, sanki bedeninden bir şey çıkıyor gibi geldi; bir ışıltı, bir kuyrukluyıldız onun bedeninden çıkıp benimkine girdi.

Tan sökümüne özgü hislerle, sanki uzam-zaman gevşiyor, sanki el kol hareketleri çoğalıyormuş gibi birbirimize yaklaşmaya devam ediyorduk.

Şimdi çok yakınımdaydı. Nefis yüzü benimki gibi gözyaşları içindeydi. Aramızda birkaç metre kalmıştı. Karşılaşacağımızı anladım.

Yüz yüze durduk. Aramızda bir soluk mesafesi vardı. Japon kadın ceplerinin birinden ipek bir mendil çıkarıp zarif bir hareketle gözyaşlarımı sildi. Açık bakışlarının teması, yumuşaklığı,

varlığının yoğunluğu karşısında erimiştim. Onu kollarıma aldım ve bütün bedenini bedenimle sardım. Önce göğüslerinin benimkilere temasını hissettim –ikimizde de sutyen yoktu–, sonra karnı ve organı, sonunda da kalçaları benimkilere yapıştı. Bana sıkı sıkı sarıldı, kalbi çarpıyordu, bedeninden hoş bir koku yayılıyordu. Sanki bir bahçede buluvermiştim kendimi; geceleri açan çiçeklerin kokusu sarmıştı her yanımı.

Elinden tuttum ve benim eve kadar sessizce yürüdük. Korkmamıştı, en ufak bir tereddüt göstermiyordu. İçsel sessizliği bir şiir gibi okunuyordu.

Hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey işitmiyordum, şehirde ikimizi de sürükleyen akıntının içinde yüzüyordum.

Onu içeri aldım. Soyundu, ince giysilerini yere bıraktı. Birkaç saniye sonra ben de kendimi onun karşısında çıplak buldum. Dudaklarını dudaklarımda hissettim. Dili yumuşacıktı. Açık gözlerinin içine daldım.

Onu hafifçe yatağa yatırdım, boynunu, üç dört zarif tüyün olduğu koltukaltlarını öptüm. Başımı esnek karnına gömdüm. En ufak direnç göstermedi. Sonunda cinsel organına yaklaştım. Ben kana kana içerken, organı da bir yasemin pınarı gibi dilimle oynuyordu.

Saatlerce seviştik. Çok yoğun haz aldım, sonra birbirimize sarılarak uyuduk.

Joaquim

Hâlâ kitapçıdaki başarısızlığımın şoku altındaydım. Başka şeyler düşünmek için sabahın erken vaktinde Barceloneta'nın çok canlı dar sokaklarında bir tur atmaya karar verdim. Sık sık oraya gidiyor, Vila-Matas'ın günlük yazıları için *El Pais*'i okurken bir *cortado* içiyordum. Bu semtte basit bir şey vardı. Herkes birbirini tanıyordu, ilişki kurmak için birkaç kez gelmiş olmak yeterliydi. İnsan kendini hemen evinde hissediyordu. Izgaraya

konuvermiş balık spesiyaliteleriyle iddiasız küçük restoranlar. Canlı meydanlar. Düz bir çizgi halindeki sokaklar, yaşayanların ustalıkla dönüştürdüğü sürprizsiz bir mimari. Buralar on altıncı yüzyılın ortasında Fransızların inşa ettiği halk semtleriydi. Barceloneta bakışın insani seviyede kaldığı bir yerdi.

Pazar yerinin metalik yapılarının hakim olduğu Poeta Bosca Meydanı'na vardığımda meydan boyunca uzanan sokağın adı dikkatimi çekti: Carrer de l'Atlàntida. Bu tesadüften fazlasıyla mutlanarak bir banka oturdum. Atlantis'in göbeğinde, çınarların ve akasyaların altında, yoldan geçen Atlantislilere bakıyordum. Yemin ederim, Dünyalılara tuhaf biçimde benziyorlardı. Tanımsız bir yerde duran bu meçhul topraklarla ilgili mitleri hep sevmişimdir; insanın doğayla uyum içinde yaşadığı, varlıklar arasındaki ilişkileri bir tür Platoncu kusursuzluğun yönettiği ideal topraklar. İnsanların tadamadıkları için uyumu icat etmiş oldukları fikrini seviyordum. Kimi zaman bana bu kavram derin bir özleme dayanıyor gibi geliyordu. Atlantis, kuşkusuz, rahim içi yaşamın ilk birkaç saniyesinde, spermatozoit kendini ona açan ovülle karşılaştığında var olur. O andan itibaren, yaşamın esrarengiz sürecine göre, uyum olasılığı kısa bir an belirir, ama arusı sürüp gider.

Sakat bacağımı dinlendirirken banklarda düş kurmaya bayılıyordum. Önümden geçen insanları seyretmek hoşuma gidiyordu. En ufak bir eksiklik duymadan, heyecanlanmadan, zihnim beklenmedik şeylere açık, hiçbir şey yapmadan böyle saatlerce durabilirdim.

Oturduğum yerden, satılık eski bir çamaşırhaneyi inceledim. Vitrine yaklaşınca, yüz elli metrekarelik, dikdörtgen şeklinde güzel bir alan çıktı karşıma. İlanda, bir mahzeni olduğu ve üst katta da üç odalı bir daire bulunduğu belirtiliyordu. Ayrı ayrı ya da tek pay halinde satılabilirdi. Bu vitrin beni neden cezbetti bilmiyorum. Taşınma niyetinde değildim. On beş yıldır aynı dairede oturuyordum. Çok fazla kitabım vardı, oranın sessizliğine, yaz

serinliğine alışmıştım. Buna rağmen, emlakçının numarasını not ettim ve ikinci bir *cortado* içmek için oradan uzaklaştım.

İnsanların konuşmalarını dinliyordum. On yıllardan beri bu semtte yalnızca balıkçılar ve zanaatkârlar yaşamıştı. Ama doklar ve plaj 1992 Olimpiyat Oyunları için muhteşem bir şekilde düzenlendiğinden beri her şey değişmişti. Sürekli değişmekte olan bir semt. On yıl içerisinde, girişimci genç kuşaklar geldikçe yerlilerin dışarıya itileceğine hiç kuşkum yok. Hem heyecan verici hem de biraz sıkıcı, tekdüze, edebiyattan başka tutkunun olmadığı yaşamımı, kitap yayımlamamış olmanın, iyi bir profesörden başka bir şey olamamanın verdiği ketlenmeyi düşünüyordum. Aniden, hâlâ gencim diye düşündüm. Önümde yeni bir yaşam vardı, ama rutinimden çıkmak için çabalamalıydım. Bu rutinin çimentosunun benim hıncımda yattığını anladım.

Hayatımı başkalarının yarattıklarını yok ederek geçiremezdim. Travmalarımın üzerinden yıllar geçmişti, bunlardan kurtulma zamanıydı. Bütün bir yıl boyunca Fulvia'yla bir bağın bana bu dinamiği verebileceğini, beni dürteceğini, yaşamımı daha billursu kılacağını hayal edip durmuştum, ama Fulvia'yı kaçırmıştım ve eylülden önce onu tekrar görme şansım neredeyse hiç yoktu. O halde beni bekleyen neydi? Kitapları parçalamaktan tutuklanmak mı? Üniversitedeki mevkimi yitirmek mi? Annemle birlikte yaşamak için Endülüs'e geri mi dönmeliydim? Köy lokantasında tavla oynayarak alkolle yavaş yavaş intihar mı etmeliydim?

Naoki

Bedenim hâlâ titreyerek uyandığımda, yanımdaki uyumaya devam ediyordu. Onu seyrettim. Sessizce giyindim ve iPod'umla şaşırtıcı aksesuarını hediye diye ona bıraktım. Eğer aleti kurcalarsa, müzik dışında, benim adresimi, telefon numaramı ve fotoğraflarımı da bulur.

Göğüsleri yorgandan taşmıştı; şehre hakim kubbeler gibiydiler.

Kapıyı yavaşça kapayarak dışarı çıktım. İçimin derinlerinden gelen bir kahkahayı engelleyemeyerek merdivenlerden indim. Bir erkekle hiç sevişmemiştim; ama bir yumuşaklığın, eksiksiz, acelesiz bir şehvetin, ten ve bakış uyumunun, bir varlığın, beni bu denli nasıl hayran bırakabileceğini hayal edemiyordum.

Karşılaştığım her varlık, seyrettiğim her nesne güzellikten kendi payını alıyordu. Hiçbir şey düşünmeden soluk almam yetiyordu.

Ricardo

Bu garson kızla sohbeti sürdürmediğim için kendime içerlemiştim. Zekâsı yüzünde ışıldıyordu. Japon kadını kafama öylesine takmıştım ki başka hiçbir ilişki kurmayı düşünecek halde değildim. Bu nefis genç kadının gündüzleri, bar kapalıyken ne yapabileceğini düşünüyordum. Yaşına ve hayat dolu haline bakılırsa üniversite öğrencisi olmalıydı ve zarafetle yerine getirdiği işinden zevk aldığı belliydi. Bir de beni cerrah sandı! Cerrahi operasyonlar yürüttüğüm doğru elbet. Kesin ve kusursuz, ne anestezi gerektiriyor ne de nekahet, devlete hiçbir şeye mal olmuyor, hastaları da gereksiz ıstıraptan koruyor. Kötü muamelenin planın parçası olduğu görevleri asla kabul etmemiştim. Kimi zaman bazı işverenler son derece ayrıntılı bir taleple geliyorlardı. Ama bana göre değil. Benim hiç sadist eğilimlerim olmadı. Şiirin bana dayattığı zaman kısıtlamaları olmasa daha geleneksel bir faaliyeti tercih ederdim.

Joaquim

Emlakçı beni çamaşırhanenin önünde bekliyordu: Otuz yaşlarında genç bir adam. Motosikletiyle kırk beş dakika geç, yani tam Katalan saatinde gelmişti.

"Bay Santz? Özür dilerim, bürom epey uzakta ve anahtarları bulmam da güç oldu. Ama her şey yolunda, gezebiliriz."

Camekânlı kapıyı açtı. Meydandan hoş görülen dükkânın içine girdim. Bana mahzeni gezdirdi. Kırk metrekare kadar olmalıydı. Sonra, dükkâna çıkan ve oradan da doğrudan üst kattaki daireye götüren bir merdiveni tırmandık.

"Sırf dükkânı ya da sırf daireyi alma imkânı da var. Girişleri bağımsız. Fiyatları ayrı, aşağısı için ticari bir fiyat geçerli, bazı kısıtlamalar var."

"Ne gibi?"

"Restoran, lokanta ve yeme içme işleri hariç. Ne de olsa meydan yakında hoş teraslı kafelerle dolacak. Bütün gençler gelip burada oturacak. Mükemmel bir iş, on yıl içinde yatırımınızı iki hatta üç katına çıkaracaksınız. Biraz yıpranmış, yapılması gereken işler var ama fiyat ilginç. Mülk sahipleri satmakta acele ediyor, emekli olacaklar. Sanırım pazarlık yapabilir ve fiyatı yaklaşık yüzde on düşürebilirsiniz."

"Semtte satılacak çok yer var mı?"

"Bu daha başlangıç. Bar ve restoran zincirleri henüz denizin kıyısında, ama yakında yeni gelenler iç kısımlara yerleşecek. Patavatsızlık olarak değerlendirmezseniz, ne açmayı düşünüyorsunuz?"

"Kitapçı."

Bunu söylerken, bütün bedenimle kendimden geçtiğimi hissettim ve birkaç dakika boyunca, raflara düzgün yerleştirilmiş kitapları, orta masasını, iki geniş vitrini, mutlak mutluluğu, kariyerimi en ufak bir riske atmadan lanetli kitaplara her türlü kötü muameleyi kendi evimde yapma olasılığını hayal ettim. Öğretmenliği bırakma fikri beni aniden sarhoş etmişti.

"Görüyorum ki burası sizi baştan çıkardı."

Onayladım. Üst kata çıktık. Evin düzeni hoştu. Meydana bakan büyük bir salon. Hemen çalışma masamı hayal ettim. Bir

gemi kaptanı gibi görevimin başındayım. Ağaçların üzerinden hoş bir manzara. Arkada, sessiz iki yatak odası. Banyoda, akan su boyunca uzanan bir pas izinin olduğu bir küvet, çatlak bir lavabo. Hepsi elden geçirilecek. Buna karşılık, mutfak daha genişti, bir masa yerleştirip iki kişi yemek yiyecek kadar büyük. Çocukluğumda olduğu gibi, insanları salağa çeviren televizyondan uzakta, mutfakta yemek yemeyi hep sevmişimdir.

Salona geri döndüm. Üç geniş penceresiyle evin en hoş odasıydı. Ruhum coşku içindeydi! Beklediğim yaşam değişikliği gelmişti! Doğru dürüst düşünmeden kendimi emlakçının bürosunda buldum ve fiyatı yüzde on beş düşürtmeyi başardım. Hemen o sabah bankamdan kredi çektim ve çok daha lüks bir semtte bulunan evimi satışa çıkardım. Akşamına, Barceloneta'da bir kitapçı ile bir dairenin potansiyel sahibiydim.

Yaklaşık on yıldır hiç böyle keyiflenmemiştim. Her şey bana yeni ve taze geliyordu. Kitapçılıkta hiç deneyimim olmasa da en azından edebiyatı biliyordum. Beni korumuş olan kitapçıya gidip danışma tuhaf fikri geldi aklıma. Onu yemeğe davet ettim. Bana espriyle ve nezaketle karışık, bu yeni faaliyeti ne şekilde yürütmem gerektiğini anlattı. Döner sermayeyi nasıl oluşturacaktım, dağıtımcılarla ne tür anlaşmalar yapılmalıydı, yatırılacak para miktarı... Bu bilgilerden güç almıştım. Geriye, bana adresini verdiği uzman bir mimarı çağırmak kalmıştı. Onun kitabevini düzenlemiş ve çok memnun kalmıştı. Eczanelerde, restoranlarda, balıkçılarda uzmanlaşmış mimarlar olduğunu düşünmek komik geliyordu.

Tam ayrılacağımız sırada, "Özellikle video sistemini unutmayın, kimi zaman tuhaf müşteriler geliyor!" diye lafı sokuşturdu.

Zoé

Bedenlerimizin nefis kokusu içinde uyanıp gözlerimi açtığımda yalnızdım. Güzel Japon kaçmıştı. Onu bir daha göreme-

yecek olma fikri yüreğimi sıkıştırdı. Yatağın üzerine oturunca, ucunda uzun bir siyah tüp bulunan iPod'u fark ettim. Mönüden "kontaklar"ı seçtim ve Naoki Ozokura'nın adresini, telefon numarasını buldum. Sonra, "fotoğraflar"ın üzerine tıkladım. Onun bir dizi portresi ve nü pozu. Çok güzel olan kimilerinde tüm görkemiyle görülüyordu. Mutluluktan gülmemi engelleyemedim. Bana bir iz bırakmıştı. Tüpü aldım, kulağıma götürdüm, neye yarayacağını düşünüyordum. Ne bir mikrofondu ne de ilave bir batarya. Müzik bölümünü açtım. İnanılmaz sayıda albüm vardı. Rastgele birini seçtim. *Asi Mina.* "Play"e bastım. Tüp, dinamik eğrileri izleyerek, müziğin ritmiyle titreşmeye başladı. Bu aksesuarın zevk verici olduğunu keşfetmem için bu kadarı yetmişti. Onu ellerimin arasında ısıttıktan sonra hafifçe içime soktum ve uzaktan bana haz veren muzip Naoki'ye şükranlarımı sundum.

Naoki

Meltemle titreşen geniş bir güneş şemsiyesinin altındaki Hint meşesinden şezlonglardan birine uzanmıştım. Güneş henüz terasa gelmemişti. Limon ağaçlarının susuz kaldığını fark ettim. Ayağa kalktım, su kabını doldurdum, ağzını sıkıştırdım ve suyu ağaçların dibine yağmur gibi akıtırken cep telefonuma bir mesaj geldiğini işittim. Kalbim çarpıyordu. Zoé'nin kokusu (adını açık bir zarfın üzerinde görmüştüm) etrafıma yayıldı. Süzgeci yere bıraktım ve okudum: "Seninle doluyum, senin varlığına bulanmış bütün uzay titreşiyor ve bana senden söz ediyor. Senin müziğini seviyorum! Bu gece *Pimiento*'da çalışıyorum. Sabah dörde doğru işim bitiyor. Zoé."

Sulamayı bitirdim ve yeniden şezlonga uzandım. Beyaz ipekten sabahlığım aralandı, eteklerinden biri kalçama süründü. Gözlerimi kapadım, soluk aldım, bu incelikli okşayışa eşlik ettim. Sanki Zoé'nin soluğunu kokluyor gibiydim. Palmiyelerin

ve portakal ağaçlarının arasından süzülen şehrin gürültülerinin, seslerin, konuşmaların, çocuk çığlıklarının yükselişini dinliyordum. Özellikle sabahın erken vaktinde, vücudumu serinliğe bırakmış, ruhum huzurlu, açık, en küçük harekete dikkatliyken, asma bahçemde kendimi çok iyi hissediyordum. Varlıklarla şeyler arasında bir hiyerarşi oluşturmayı reddetmiştim. Diğer yaratıklar karşısında bir üstünlüğümüz ya da hakkımız olduğu şeklindeki kuşkulu kavramı hiç paylaşmamıştım. Tersine, hepimizin, öncelik hakkı olmadan, değişimlerin inanılmaz inceliğine tabi halde evrende salındığımızı, evrenin her bir parçasının diğerine esrarengiz biçimde bağlı olduğunu ve bunların her birinin hiç durmadan değişen ve üzerinde hiç denetimimizin olmadığı bir dansa tabi olduğunu hep hissetmişimdir. Hem özgür hem birleşik olan her parçacık bütüne bağlanmıştır. Bu nedenle ne yazgıya ne de alınyazısına inanırım. Her minik olay, onu koşullayan yüz milyarlarca öngörülemez harekete bağlıdır.

Ruhum huzur bulduğunda, bu kozmik karışımı her bir şeyde hissediyordum; gerçek sınırın yokluğunu, dünyamızın üzerinde yükseldiği tüm o bireysellik kurgusunu hissediyordum. Sakince soluk alıp vererek şezlongumda saatlerce kalabiliyor, terasın kan kırmızısı taşlarını güneşin ısıtmasını bekliyordum; tuğlanın sıcak kokusunun portakal çiçeklerinin kokusuna hakim olduğunu hissettiğimde geniş salonuma sığınıyor, bir iki şiir okuyor ya da müzik dinliyordum. Kimi zaman, somut hiçbir şey olmadan bütün bir gün geçiyordu. İncelikli bir kayma dizisi, bir akış beni iç sessizliğe, her hareketin hiçbir şey olmamanın hazzını ifade ettiği yavaşlatılmış bir dansa doğru itiyordu.

Kendime yeşil çay hazırladım, sonra da Zoé'ye cevap yazarak sabah ikiye doğru randevu verdim. Yeri biliyordum.

O akşam *Oniks*'e tekrar gitmeye karar verdim. Bu günün bir kavuşma gücüyle yüklü olduğuna emindim. Kızıl saçlı güzel kız nihayet benim adımı çekecekti. Şans yüzüme gülmek üzereydi.

Ricardo

Geç uyandım. Biraz ortalıkta dolanıp, sağa sola attığım birkaç şiir derlemesini kütüphaneye yerleştirdim. Mutfakta, banyoda, salon sehpasının üzerinde, yerde, stereo müzik setinin yanında, hatta halının üzerinde bile kitap vardı, çünkü bir kedi gibi uzanarak okumayı seviyordum. Arkama yastık koyup pozisyon değiştirme arzusu duyana dek okuyordum. Açık konuşmak gerekirse, büyüklüklerini kabul ettiğim Juarroz ya da Bianu gibi çok büyük çağdaş şairler dışında, okuduklarım beni, şiirlerimin güzelliğinin, hiç cevap alamadan gönderdiğim bu prestijli dergilerden birinde yayımlandığında bozulmayacağı sonucuna götürüyordu.

Ben de bir tür şiir çevresinin içine girmiştim. Her salı günü bir kafede toplanıyor ve sırayla kendi metinlerimizi okuyor, eleştiri ve teşvikleri kabul ediyor, bilgi, yayınevi adresi alışverişinde bulunuyorduk. Ama kısa süre içerisinde atmosfer soluk alınamaz bir hal almıştı. Özellikle bir seçkilerini mucize eseri yayınlatmayı başardıklarında, şairlerin kendini beğenmişliği dayanılmazdı. Yayıncılar, kendi paralarıyla kitap yayınlatan şairlerin kibriyle yaşıyorlardı. Elbette herkes kendini ateşli bir şekilde savunuyordu. Kimse yayınlanmak için asla para vermemişti. Beni bile birçok yayıncı faka bastırmaya çalışmıştı. Şiir yayınlamanın büyük güçlüğünü vurguladıktan sonra operasyonu finanse ettirmek için az çok doğrudan çağrıların yer aldığı birçok mektup almıştım. Hatta kimileri, yalnızca baskı ve dağıtım masraflarını karşılamakla kalmayacak, özellikle de yayıncının gündelik yaşamına cömert bir katkı da garanti edecek astronomik bir miktar talep ediyordu. Daha mütevazı olan diğerleri, yalnızca yazarın yüzde otuzluk bir indirimle beş yüz adet satın almasını arzuluyorlardı. Ben, imkânım olmasına rağmen bu tür gizli pazarlıkları daima reddetmiştim. Katkı talep eden yayıncıların genellikle kitapçılara dağıtım yapmadığını saptamıştım.

Oysaki, sabırlı olmak ve gerçek bir dağıtım ağına sahip olanlara hitap etmek gerekiyordu. Şairlerin durumunun iyice umutsuz olduğu kesindi. Büyük kitapçı zincirleri onlara yer vermiyordu. Buralarda genellikle yalnızca starlar bulunuyordu. Klasikler zemin katta, mutfak kitapları ile erotik kitaplar arasındaydı.

Bu düşünceler beni iyice hırçınlaştırdığından, kendi bedenimle ilgilenmeye ve duvar tenisi kulübüne yazılmaya karar verdim. Bu hızlı ve biraz şiddetli, fazlasıyla beyinle oynanan sporu seviyordum. Oyuncuların çığlıklarının ve topun sıçrayış seslerinin büyüdüğü ve uyarılma sağladığı o yankı kutusunda oynamayı seviyordum. Duvar tenisi, benim için, cinsel ilişkinin yerine geçiyor, aynı enerji kaynaklarını harekete geçiriyordu.

Joaquim

Mülk sahibi olduğuma, kredi aldığıma tanıklık eden ve üniversitedeki faaliyetimi doğrulayan kâğıtlar elimde, müstakbel kitapçı dükkânımın sahiplerinin evine emlakçıyla birlikte gittim. Çok açık bir çiftti. Emlakçının taahhüdü üzerine, mekânlara derhal yatırım yapmamı ve çalışmalara başlamamı kabul ettiler. Sanırım beni sempatik buldular. Pek sık rastlanan bir durum değildi bu. Yazın ortasında bir alıcı buldukları ve kendileri de yeni bir yaşama başlayabilecekleri için mutluydular.

Daireyi boyattırdım. Bir tesisatçı banyoyu yıktı ve bana gösterdiği sıhhi tesisat modelleri arasından üç dakikada seçim yaptım. Küvetten ayrı bir duşun olması benim için önemliydi; ve bir kez olsun, türünün en iyisini kendim için sipariş ettim. Yumurta kabuğu dizaynlı bir küvet ile ona uygun bir lavabo. O zamana dek çok para harcamadan yaşamıştım, dairemin eski tesisatlarıyla idare etmiştim ve doğruyu söylemek gerekirse, herhangi bir şeyi değiştirmeyi hiç düşünmemiştim. Kimi zaman, yorgun, altmışlık bir ihtiyar gibi davranıyordum. Aydınlık, temiz bir yerde, parıl parıl musluklarla, on beş yıldan beri her sabah altına

girdiğim yarısı kireçten tıkanmış şu gülünç topuz yerine, adına layık bir duşla güzel bir banyo yapmak gibi yaşamın basit zevklerini unutturacak kadar edebiyata odaklanmıştı bütün tutkum. Çamaşırlarım da yıllardır hep aynı. Solmuş sarılıkta havlular. Neredeyse lime lime olmuş mor bornozuma tapıyordum. Farkında olmadan yaşlanmıştım.

Emlakçı, benim sessiz, burjuva, şehir merkezindeki dairemi defalarca gezdirmişti. Bir doktor, muayenehanesini taşımak için ilgilenmiş görünüyordu. Fiyatı ona uygun gelmişti. Eğer sözleşme yapılırsa, çalışmalarımda daha rahat olacaktım.

Mimar işini iyi biliyordu. Tekneleri hatırlatması ve semte uyum sağlaması için fazla ahşap kullanarak etkin ve dizayn bir şey tasarlamıştı. Bu fikir hoşuma gitti. Ama bana en cin fikirli gelen şey, okurların bir çay ya da kahve içerek oturabilmeleri için geniş kaldırıma küçük bir teras düzenleme iznini belediyeden istemek oldu. Hatta girişin yakınında otomatik bir makine bile öngörmüştü. İyi bir kahve kokusunun, kitabevine, okumaya elverişli, sakinleştirici ve aşina bir koku yayacağını savunmuştu ki ben de bunu kolaylıkla anlamıştım. Bir soruşturmaya göre, tutkulu okurların yüzde yetmiş ikisi daha kahvaltıda okumaya başlıyor: Dolayısıyla bu zevk kahve zevkiyle birliktedir. Hatta kahve aromasının bir Pavlov refleksi başlattığı bile varsayılmıştı. Zemine sabitlemeyi önerdiği sıra modellerini bana gösterdi. Vitrini güneş ışıklarından korumak için de açılır kapanır bir stor öngörmüştü.

Zemin için, denizi hatırlatsın diye koyu mavi taşlar seçmişti. Birkaç gün içinde işçiler şantiyeyi kurdu. Parçalıyorlar, molozları topluyorlardı. Sabah sekizden akşam altıya kadar orada bulunuyor ve benimkine benzeyen bu dönüşümün düzgün gelişmesine göz kulak oluyordum.

İyice samimi olduğum kitapçının öğütlerine uyuyordum. Bana hediye ettiği, mesleğe dair çok teknik bir kitabı okudum. Hatta mekânı ziyarete bile geldi ve süratimden etkilendi.

Mobilyalardan, ev eşyalarından ve aletlerinden kurtulmaya karar verdim. Yalnızca kitaplarımı ve bilgisayarımı getirecektim. Su ve elektrik bağlattım. Badana kuruduğunda ve kaba işler sona erdiğinde ilk kata yerleşeceğim. Bir bez ilan sipariş edip, evin cephesine astım. Üzerinde şöyle yazıyordu: "BARTLEBY VE ŞÜREKASI KİTAPÇISI YAKINDA AÇILIYOR."

İsmi, gerçek yazarların gerçek hikâyeleriyle hikâyesiz ve sonsuz bir roman yazma dehasını göstermiş olan Enrique Vila-Matas'a adamıştım. Üstelik Barselonalıydı. Belki bir gün gelip terasa oturur ve uzun bir sohbet ederdik. Ona *Enigma* sendromundan söz ederdim. Kitapları parçalamamdan, özellikle de kendi kitaplarını benim parçalamış olmamdan etkileneceğini umarım. Onun hayal gücünü kışkırtır mı bu? Benim hakkımda bir hikâye, hatta bir roman, *Bartleby ve Şürekası*'nın kusursuz bir devamını yazar mı?

Bir romancı olamadığıma göre, bir roman karakteri, bir kurgu mu olacağım? Bu fikir beni neredeyse bir aşk transına gömdü. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Bana yabancı bu mutluluktan etkilenmiştim. Bana göre haz şiddetten ayrılmazdı; gevşeklikten asla haz çıkmazdı.

Naoki

Günün geri kalanını *Oniks*'teki geceme hazırlanmakla geçirdim. Evimden çıkmadım. Müzik dinlemedim. Bütün şansların benden yana olması için konsantre oldum. Bu gece ben seçilmeliydim. Podyuma çıkmalı ve sessizliklerinin yoğunluğuyla her şeyi mümkün kılan kasvetli ve şiddetli ruhlar güruhuyla karşı karşıya gelmeliydim. On beş yaşımın dramatik kışından bu yana içine kapandığım suskunluktan beni onlar kurtaracaktı.

Anne babam ellerinden geleni yapmış, beni uzmanlara götürmüşlerdi. Önce foniatri uzmanlarına götürdüler, ama onlar ses tellerimde hiçbir işlevsizlik bulamadı. Sonra psikoterapi uz-

manlarına, ünlü bir psikanaliste götürdüler. Ama hiçbiri yeniden konuşabilmemi sağlayamadı. Suskun kala kala ses çıkarma yeteneğimi iyice yitirdim; öyle ki bana lisede "Dilsiz" lakabını takmışlardı. Bu durum parlak başarı göstermemi ve sessizliğimi kıskanan bütün o çekilmez tiplerin pabucunu dama atmamı engellemedi.

İlk yıllar mücadele ettim, yeniden konuşabilmeye umutsuzca çabaladım, ama ses tellerim titremeyi reddediyordu. Bunun üzerine, iç sessizliğimi eğitmeye ve gerçeklikle çok daha derin bir bağı nasıl kurduğunu anlamaya çalıştım. Önceki gece bir işaret beni çarpmıştı. Zoé'nin dili altında haz alırken sanki çığlık atmıştım. Bütün ses potansiyelimi tüketmiş olan korkunç çığlıktan beri, karı sonsuza dek karartmış olan çığlıktan, beni renklere katlanamamaya mahkûm etmiş çığlıktan beri benden çıkan ilk sesti belki.

Son anda paniğe kapıldım. Bu benim gecemdi, bundan emindim ve bununla yüz yüze gelebilmek için desteğe ihtiyacım vardı. Zoé'ye bir mesaj gönderdim: "Hemen gel, yalvarırım, ölüm kalım meselesi."

Yarım saat sonra, beni bekleyen geceden ürkmüş, korkmuş, hıçkırıklar içinde ağlarken buldu beni. Bana sarıldı, kalbi küt küt atıyordu:

"Naoki, ne oluyor?"

Bir ses çıkarmaya çalıştım, ama imkânsızdı, boğazımdan zavallı birkaç ciyaklama çıkıyordu. Anlamadan bana bakıyordu. Kavuşmamızın sessizliği içindeydi hâlâ. Beni kollarının arasına aldı, alnımı, kaşlarımı okşadı:

"Konuş, anlat bana, korkma, ben buradayım..."

Tekrar denedim ama başaramadım. Kendime öfkelenmiştim, sessizliğimden tiksiniyordum. Bir an soluklandım, kollarından kurtuldum, onu beyaz deriden geniş kanepeye oturttum, bir kalem bulup bir bloknota, "Zoé, ben dilsizim!" yazdım.

Anında gözlerinden yaşlar boşanarak, çırpınan bedeniyle bana sarıldı. Son derece altüst olmuştu, suçlu ve umutsuz bir karışıklık içindeydi. Beni hafifçe iterek gözlerimin içine baktı ve iki gözü iki çeşme ağladı:

"Bağışla beni, hiç hissetmedim, hiç anlamadım, senin suskunluğunu muhteşem buldum, son derece etkileyici!"

Bu beni gülümsetti. Yazdım...

"Doğuştan dilsiz değilim, bir şokun ardından. On beş yaşındayken."

Zoé benim yazdıklarımı okuyordu.

"Ama o zaman, bir gün konuşamaz mısın?"

"Bu akşam konuşacağım, bu benim en büyük şansım, bunu biliyorum. Ama senin de orada olman gerek. Seni korkutacak bir yerde bana eşlik etmelisin. Ya bu gece ya asla. Bunu hissediyorum, bundan eminim, daha sonra anlayacaksın, orada."

"Elbette, dünyanın ucuna, nereye istersen. Yerime birini bırakayım."

Sözün enerjisini onda bulabilmek için onu kollarıma aldım. Sanki bana kelimeleri, ses bükümlerini, vurguları vermek ister gibi dili zarifçe ağzıma girdi. Öpüştükten sonra sordum:

"Çığlık attım mı o gece, haz alırken?"

"Hayır, bağırmadın, o sessiz orgazmlar ilginçti."

"Sanki ulumuşum gibi gelmişti bana. Bu akşam konuşmaya yeniden kavuşacağım ve sana aşk sözcükleri söyleyeceğim."

"Beni götürmek istediğin o tuhaf yer neresi?"

"Sana hiçbir şey söyleyemem, ama hiç görmediğin bir şey, potansiyel olarak ürkütücü bir şey görmeye hazır ol."

"Seninle birlikteyim..."

Zoé'yi soydum ve bir hayvan gibi onu yalamaya başladım. Bütün vücudunu, yüzünden ayaklarına dek yalıyordum; tükrüğüm giderek daha bol, daha akışkan ve kokulu akıyor, onu kendinden geçiriyordu. Kalçalarını, omurgasını, ensesini yaladım,

sonra yeniden aşağıya inip cinsel organını yaladım, yumuşacık ve hafifçe biberli anüsünü yaladım. Burnumun ucuna hafifçe dokunuşu bana cinsel organım varmış da onun içine girebilirmişim izlenimi veriyordu. Birkaç saat sonra, terasta, benim jakuzimin içinde lotus banyosu yaptık, sonra onu siyah giysiler seçmesi için benim gardrobuma götürdüm. Onun çok seksi, şeffaf, büyüleyici olmasını istiyordum. Ona makyaj yaptım, o da kendini bıraktı. Hem heyecanlı hem de kaygılıydı, zihni olasılıkların peşindeydi, sahneler, yerler hayal ediyordu, ama *Oniks*'in ne kadar benzersiz bir yer olduğunu bilemezdi.

"Senin evinde her şey siyah beyaz..."

Ona gözlüklerimi denettim, güldü.

"Bütün evren siyah beyaz!"

İnternete girdim, kodumu yazdıktan sonra *Oniks*'in sitesine girdim. Bir telefon numarası belirdi. Zoé arkamdaydı. Gotik karakterle ONIKS harflerinin yazılı olduğu siyah ekranı gördü. Hiçbir ayrıntı, hiçbir bilgi, hiçbir *teaser* yok. Sanki boş bir site.

"Beni bir sadomazoşist kulübüne mi götürüyorsun? Hep gitmeyi hayal etmişimdir ama oralara giden birine hiç rastlamadım, tek başıma gitmeye de cesaretim yok."

Gülümsedim ve telefon numarasını not ettikten sonra, "Hayır, bu tür şeylerden pek zevk almam. Ondan daha çılgınca," diye yazdım.

Zoé'de ürkmüş bir küçük kızın komik ifadesi vardı ama cesur olduğunu ve her şeye hazır olduğunu hissediyordum. Bir taksi çağırdım ve obsidyen giysili iki prenses gibi evden çıktık.

Zoé

Yol boyunca zihnim fır dönüyor, olasılıkları araştırıyordu. Film görüntüleri kafamda çakmaya başladı. Naoki'nin elini tutuyordum. Şehir merkezinden uzaklaşıp Gérone istikametine

gitmekteydik. Taksi şoförü dikiz aynasından sürekli bizi kesip duruyordu. Sant Adria de Besos'a vardığımızda arabayı durdurduk ve başka bir taksiye bindik. Güvenlik buyrukları böyleydi. Bir an için, Naoki'nin beni seçmiş olabileceği, sadist bir çeteye kadın topladığı, tuhaf ve barbarca bir ritüelle öldürüleceğim fikri geldi aklıma. Elim kasıldı. Naoki bir şey hissetmiş olmalıydı, çünkü koyu gözlerini bana doğru çevirdi ve "Kaygılanma. Her şey yolunda gidecek," anlamına gelen bir gülümsemeyle bana baktı.

Kullanılmayan bir binanın önüne geldik. Bir avludan geçip ikinci bir binaya girdik. Bar kabadayısı tarzında, ızbandut gibi iki adam kodumuzu ve kimliklerimizi doğruladılar. Tek kelime etmeden, içeri girmemize izin verdiler. Bir diğeri elindeki listede yer alıp almadığımızı kontrol etti. Israrla bana baktı.

"İlk kez mi geliyorsun?"

"Evet."

"Ne iş yaparsın?"

"Öğrenciyim."

"Şunu aklından çıkarma. Adın, adresin elimizde, davranış kurallarına kesin olarak uy."

"Tamam... Kural ne ama?"

"Mutlak sessizlik. Hiçbir taşkınlık yok. Asla kimseyle temas kurmaya çalışmayacaksın. Sanki rüya görmüş gibi çekip gideceksin. Bağırıp çağırmak yok, tek kelime yok, hiçbir şey anlatmak yok. Taviz vermeyiz, ona göre."

Hafifçe terlemiştim. Korkuyordum ama Naoki sakin gözüküyordu.

"Bir şey daha var. Kuraya ancak dördüncü ziyaretinde katılabilirsin. Tabii Melek seni seçerse, o başka... Naoki, her zamanki gibi mi?"

Naoki başıyla bir işaret yaptı. Beş yüz avroluk iki banknot çıkardı ve adama uzattı.

"Pekâlâ, bu kez iyi şanslar."

Siyah bir perdeden geçtik ve siyah kadifelerle kaplı büyük bir odaya girdik. Ortada bir seki ve bir iskemle. Yarım daire şeklinde dizili yastıklar, siyah giysili, zarif insanlar oturmuş, kimileri siyah yarım maske takmış. Biz yüzümüz açık ilerliyorduk. Naoki eliyle bana rehberlik etti. Üçüncü sıraya oturduk. Sessizlik hakimdi. Atmosfer çok da kasvetli değildi. Şimdilik ürkütücü bir şey yok. Yalnızca bir içe dalış. Aklıma büyü, kara ayinler ve edebiyatta tasvir edilen aşırı ritüeller geldi.

Yirmi dakika sonra salon dolmuştu. On bir on iki yaşlarında olması gereken, çıplak, kızıl saçlı, masum bir genç kız çok tuhaf bir şekilde belirdi. Sekinin üzerine çıkıp, ellerinin arasında tuttuğu yaldızlı bir çanağı dizlerinin üzerine koydu. Ona neden Melek dendiğini anlamıştım. Meleğin maddesizliği vardı onda.

Naoki gözlerini kapattı, tüm gücüyle elimi sıktı. İki üç dakika mutlak sessizlik oldu. Sonunda, genç kızın çillerle kaplı sütsü elinin ve kolunun çanağa daldığını gördüm. Eli bir süre çanağın içinde kaldı, kâğıtların hışırtısı işitildi, sonra içinden bir not çıkardı, açtı ve yazılı adı yüksek sesle okudu:

"Naoki."

Naoki bana baktı. Mutlu muydu, ürkmüş müydü bilemedim. Belki de ikisi birdendi. Ayağa kalktı, sendeledi, dengesini bulmasına yardım ettim. Melek gelip sekinin dibinden onu aldı. Bir işaret yaptı. İkinci bir iskemle getirildi. Naoki'yi oturttu ve yanına geçti.

"Konuş..."

Naoki hemen benim gözlerimi aradı, umutsuzca gözlerime takılıp kaldı. Konuşma ihtimalini gözlerimden emiyordu. Herkes onun durumunu biliyor olmalıydı, çünkü en ufak bir sabırsızlık emaresi görülmedi. Tersine, derin bir saygı, bir açıklık, bir bekleyiş hissediyordum. Hatta tüm katılımcıların Naoki'nin konuşma çabasını desteklemek için bende birleştiğini seziyordum. Yüzü

gergindi, soluklanmaya çalışıyordu. Ara sıra, daha yoğun konsantre olmak ister gibi gözlerini kapatıyordu. Zaman ertelenmişti, maddesizdi. Ağzını ilk açtığında hiçbir şey çıkmadı. Tekrar ara verdi. Sonra, aniden, güçlükle işitilen bir ses çıkarabildi. Yeni bir aradan ve bana insanüstü gelen bir çabadan sonra, dudak hareketlerini izleyerek okumayı başardığı ilk cümle, "Sabrınız ve hoşgörünüz için teşekkür ederim..." oldu.

Naoki tükrüğünü defalarca yuttu. Genç kız sahneden çıktı ve elinde büyük bir su bardağıyla çabucak geri dönüp bardağı küçük bir sehpanın üzerine koydu. Naoki, bakışlarımı yuttuktan sonra, insanüstü bir çaba pahasına hikâyesine başladı. Defalarca susuyordu:

"Sekiz yıldır konuşmadım ve bu akşam, sizin sayenizde, dostum Zoé sayesinde, sesimin tınısını yeniden işitiyorum... Kyoto civarındaki dağlarda kışı hayal edin... sessizlik... el değmemiş beyazlık... Uzakta, küçük bir zen keşişi kulübesinden gelen davul sesleri... Donmuş bir nehir... dallarda buz kesmiş kuşlar... mucize eseri tutunan ve hafif bir esintinin düşürdüğü kardan minicik bir sütun... Nehrin yakınında, bir *ryokan*, duvarları pirinç kâğıdı kaplı minik bir han... sessizlik... kimonoların hışırtısı... manzarayı gerçekdışı ve daha da sessiz kılan ay... Her kış babam hanın dört odasını tutuyordu... tatili orada kitap okuyarak geçirmeye bayılıyordum... müzik... kitap... sesi derinden gelen bambu bir flüt olan şakuhaçi'yle uzun uzadıya kederli ezgiler çalmayı öğreniyordum... Arkadaşım Mishawa bana hep eşlik ediyordu. Çoğu zaman bu cennette ikimiz yalnız oluyorduk... *Ryokan*'ın sahibi olan dul kadın kendi çocuklarıymışız gibi bizimle ilgileniyordu... Yaşlı bir adam olan aşçı bizi şımartıyordu. Babam, içi rahat orada bırakıyordu bizi... Günler ağır ağır geçiyordu... Flüt çalışması... şiir okuma... Karda uzun yürüyüşler... Mishawa ateşli bir Budistti. Her sabah, şafakta, tepeleri aşarak manastıra gidiyordu... Sıcak yatağından çıkı-

yordu... alnıma ya da gözkapaklarıma bir öpücük konduruyordu... kimi zaman gözlerimi, yalnızca onun yüzünü seyretmenin mutluluğu için bir an açıyor, sonra tekrar uyuyordum... Daha sonra sıcacık bir çorbayla kahvaltı ediyordum... Dul kadın mangalı odaya getiriyordu, hava ılıklaşınca flütümle çalışıyordum... Mishawa geliyordu... müzikten, aşktan, şiirden, Avrupa'ya öğrenime gitme arzumuzdan söz ediyorduk. Öğleden sonra, kar altındaki ormanda geziniyorduk, yanaklarımız al al oluyordu... Karda yürümekten bitkin düşerek, çam özüyle kokulandırılmış sıcacık banyoya dalıyorduk... Bu basit yaşamı, sade yemekleri, bizi birleştiren çalışmayı, aşkın şefkatini seviyorduk... Bizi uyandıran bir gecekuşunun ötüşünün kimi zaman çınladığı geceler biraz korkuyor ve birbirimize sarılıyorduk... Soluk soluğa, karın karına, Mishawa'nın manastıra gittiği ana dek tekrar uyuyorduk... O sabah, meditasyona alışkın gözlerini, Buda gülümseyişini gördüm, dudaklarının benimkilere dokunuşunu hissettim, ama tekrar uyuyamadım. Tahta kapıların açılıp kapandığını işittim... adımlarının uzaklaşmasını... sonra, zaman zaman aşçının boğazını temizlerken çıkardığı sesle kesilen sessizlik... Uyuyamadığımdan, bu durumdan istifade edip daha uzun süre flüt çaldım. Ama o sabah nefesim seslerin uyumlu çıkmasını sağlayacak kadar ne dingindi ne de derin... Bambu flüt onu çalmaya layık olup olmadığınızı size hemen söyler. Bunun üzerine çalmaya hemen son verdim ve Verlaine okumaya kalktım, ama şiirlerinden tat alamıyordum... Çorba kâsemi tutarken devirdim. Hiç başıma gelen bir şey değildi bu... Sürekli saatime bakıyordum... Mishawa dönmüyordu... Sonunda, karlı tepelerde izini sürerek onu karşılamaya çıkmaya karar verdim... Kar lapa lapa yağmaya başladı... ben ilerledikçe onun küçük ayak izleri karla doluyordu... Bir süre sonra izler kayboldu, ama onun yolunu biliyordum, takip etmekte güçlük çekmedim... Bir tepeye tırmandım..."

Naoki sustu, dipsiz bir acıya kapılmıştı. Vücudu titriyordu, boğuluyordu. Mutlak bir sessizliğe gömülmüş dinleyiciler, varlıkları ve hareketsizlikleriyle onu cesaretlendiriyorlardı. Melek ona bardağı uzattı. Naoki suyu içti, yatıştı, konuşmaya devam etti:

"Karın üzerinde tuhaf bir şekil görüyorum... kalbim hızlı hızlı çarpıyor... koşmaya başlıyorum... ayak bileklerime dek karın içindeyim... Sessizliği yırtan bir çığlık atıyorum... Mishawa karın içinde yatıyor, giysileri yırtılmış, küçük göğüsleri kar dolu, bacakları ayrık, gözleri açık, sol gözbebeğinin üzerine kocaman bir kar düşmüş... Adını haykırıyorum... Kollarıma alıyorum... bedeninde hayat yok... boğazında sıkılmanın kırmızı izleri... onu ısıtmaya çalışıyorum, acıyla uluyorum, ama kimse beni işitemez, manastır çok uzakta... Çılgın gibiyim... ne yapacağımı bilmiyorum... uzun süre orada duruyorum, Mishawa kollarımda... Geri dönmesi için yalvarıyorum ama sonunda asla geri dönmeyeceğini anlıyorum... Mantomla sarıyorum onu... dünya siyah beyaz... Gücümü topluyorum... Tepeye çıkıyorum ve aniden bir başka beden, bir keşişinki, siyah giysili, sırt üstü yatmış... Giysisi açık, karda kan var, bacaklarının arasında kan... Organı kesilmiş ama yakınında, ne bıçak var ne kılıç... Kafam çatlayacak... Sağ eli açık, kan içinde, tepenin yukarısına doğru yönelmiş, sanki ölmeden önce kendi organını kendi kesmiş gibi... Kanı boşalmış... Yürümeye devam ediyorum, aniden, sol ayağımın dibinde, cinsel organ karın üzerinde duruyor, küçük, hafif, artık bir bedene ait değil... Onu elime alıyorum, elim bu temasla felç oluyor... Sessizlik sonsuza dek üstüme çöküyor... Vadiye iniyorum, keşiş kulübesine varıyorum, tapınağa giriyorum... Keşişler meditasyon halindeler... Cinsel organı yere atıyorum, bir keşiş gözlerini açıyor, sonra bir diğeri daha, bağırtı çağırtı, homurtular, şaşkınlık... Peşimden geliyorlar, onları cesetlere götürüyorum... Beni *ryokan*'a götürüyorlar... Mishawa benim yüzümden öldü...

O benim her yaptığıma katılıyordu, ama ben tapınağa giderken ona eşlik etmiyordum... Daha sonra, polis beni sorguya çekti... Onlara göre olay hemen dosyalanmıştı... Suçlu kendi cinsel organını keserek kendini cezalandırmıştı... Bıçağın bulunamayışı keşişlere olan saygıdan dolayı sessizce geçiştirildi... Her şey benim yüzümden oldu... Size yalvarıyorum... beni cezalandırın... Suçumun bedelini ödetin bana... Sizinim..."

Bütün salon şaşkınlık içindeydi. Bakışlar Melek'e yönelirken, o, kımıltısız, bitkin duran Naoki'ye dönmüştü. Genç kız ayağa kalktı ve Naoki'yle bizim aramıza gelip durdu. Başka bir boyutta salınıyor gibiydi. Işıl ışıl, yeşil gözleri uzayda yitip gitmiş bir noktaya bakıyordu... Uzun bir süre sessiz kaldı, her şey onun dudaklarının arasındaydı, sonra hüküm geldi:

"On beş kırbaç."

Kalbim yerinden çıkacaktı, bir çığlık attım, Naoki'nin yardımına koşmak için ayağa kalkmak istedim ama kapıyı tutan iki bekçi köpeği belirdi, beni oturduğum yere mıhladılar, bir parça yapışkan bantla ağzımı tıkayıp ellerimi bağladılar. Girişte beni sorguya çekmiş olan adam sekiye çıktı. Elinde uzun bir deri kırbaç tutuyordu. Naoki, kendisine emir verilmesini beklemeden soyundu. Elleri tavandaki bir halkaya bağlandı. Son derece şiddetli ilk kırbaç darbesiyle bütün bedenim gerildi ve boğuk çığlığım içimde kaldı. Her kırbaç darbesi Naoki'nin teninde kırmızı bir iz açıyordu. Naoki ise işkenceye, uygulanan şiddetle kıyaslanamayacak kadar hafif çığlıklarla katlanıyordu. Zaman donmuş gibiydi.

Adam Naoki'yi çözünce, hiçbir duygu hissetmişe benzemeyen kızıl saçlı küçük kız bir havluyla kanı temizledi, sonra, "Hatanı ödedin, artık en ufak bir izi bile kalmadı. Yaşa!" dedi.

Salonda bulunanlar alkışladılar. Beti benzi atmış Naoki giyindi. Ben de ağız bandımdan ve bağlarımdan kurtuldum, sonra salondakiler dağıldılar. Şaşkınlık içindeydim; bu saçma ritüelin anlamını kavrayamıyordum. Bu hükmün Naoki'nin vicdanı-

nı temizlediğinden emin değildim. Bir açıklama alabilmek için yanıp tutuşuyordum. Kırbaç darbeleri ona acı vermiş olmalıydı ama huzurlu bir hali vardı.

Yeniden eve varmadan önce ikimizin de sessizliğe ihtiyacı vardı. Onu kollarıma alınıştım, güvenli ve yaralı bir çocuk gibi, bir hayvan gibi kendini bırakmıştı.

Işığı yaktığında, kanın büstiyerinden geçtiğini, hatta eteğinin bile kana bulandığını gördüm. Onu banyoya götürdüm, (kan kurumuş olduğundan) özenle soydum, sonra, onunla birlikte girdiğim duşun altında, bedenini yol yol açmış çiziklerin üzerine serin su akıttım. Çizikler özellikle sırt hizasında, birkaçı göğüslerin ve karnının üzerinde, kalçalarında ve kıçındaydı. Darbeler şiddetle ve sadistçe indirilmişti, izlerini uzun süre taşıyacağına kuşku yoktu ama yüzünden insanı allak bullak eden bir mutluluk yayılıyordu. Vücudunu yıkadıktan sonra, onu büyük bir havluyla kuruladım, gazlı bez ve tentürdiyot bulup yaralara sürdüm, sonra koyu gri bir bornoz giymesine yardım ettim. Sonra onu büyük yatağına yatırdım, kollarımın arasına alıp sarıldım. Sükuneti karşısında şaşkındım.

"Açıkla bana..."

"Yarın. Çok yorgunum."

"Hayır, şimdi!"

Naoki büyük bir çaba sarf ediyor gibiydi. Sesi çok cılızdı.

"Uzun bir hikâye, anlaması güç. Kimi zaman şiddetten sıyrılmak için şiddet gerekir. Her şeyi denedim ama işe yaramadı."

"Ama bu 'tedavi'nin seni suçluluk duygusunun ağırlığından, dehşetin anısından gerçekten özgürleştirdiğini nasıl bilebilirsin?"

"Biliyorum. Bütün bedenimle bunu hissediyorum. Bu ağırlıktan, bu sessizlikten kurtuldum."

"Ne denedin?"

"Önce Japonya'da psikoterapiler, sonra bir psikanaliz. Burada, tanınmış biriyle. Dört yılın sonunda, iyiye gitmeyeceğimi kabul

etti. O zaman bana *Oniks* grubuyla buluşmamı önerdi. Melek'te kehanet gücü var. Bu seremonileri yapma fikri onun. Psikanalistim onu nasıl tanıdı bilmiyorum, ama sanki son çare olarak onun mucize gerçekleştirdiğini söyler gibiydi. Bazı travmalardan ve bunlara bağlı suçluluk duygularından kurtulunamayacağı fikri, kendini kurtarmayı sağlayan cezaya yöneltiyor. Güçlü bir ceza dengeyi yeniden sağlıyor, özgürleştiriyor, çünkü suçlu nihayet diyetini ödediğini ve artık yaşayabileceğini düşünüyor."

"Ama delilik bu. Ortaçağ. Aklı başında birinin böyle bir çılgınlığı benimseyebileceğini sanmıyorum."

"İnanılmaz olaylara tanık oldum."

"İnsanları döverek ne elde edilebilir ki..."

"Her zaman dövülmüyorlar, kimi zaman daha kötüsü oluyor."

"Ayrıntıları bilmemeyi tercih ederim, beni ilgilendiren sensin."

"Görüyorsun, onların önünde konuşabildim, sonunda, senin de varlığın sayesinde."

"Ama psikanalistinle konuşuyordun, değil mi?"

"Hayır, her şeyi yazıyordum."

"Bu akşam o da salonda mıydı?"

"En önde. Sonunda beni işittiği için mutlu gözüküyordu. Cezalandırmadan sonra bakışlarımız kısa bir an çakıştı. Bana, bitti artık demek ister gibi bir işaret yaptı."

"Delice bir hikâye."

"Asla bundan söz etme."

"Kime anlatabilirim ki bunu!"

"Birkaç hafta içinde hiç acı çekmeyeceğim. Birkaç ay içinde izler kaybolmaya başlayacak, belki tamamen değil, ama bu anın birkaç izini korumaktan ve bunu seninle paylaşmaktan mutlu olacağım."

"Bir aşk kanıtı bu."

"Sessizliği şimdi nasıl bir hafiflikle hissettiğimi bir bilsen!"

"Polis keşişi kimin öldürdüğünü asla bulamadı mı?"

"Bir diğer keşiş elbette. Kar ayak izlerini silmişti. Görüyorsun, artık yüreğim rahat bundan söz edebiliyorum. Artık Mishawa kendisini kurtarmadığımdan bana sitem etmek için bir daha hiç rüyalarıma gelmeyecek."

Zihnimiz boş, ateşli kalplerimiz üzerinde kar erirken sonsuz bir kucaklaşmayla uyuduk.

Ricardo

Yüz elli yılı aşkın süre önce kurulmuş ve çevresinde çok önem gören *İzler* adlı bir dergi yayınlayan saygın bir kurum olan Katalan Yazarlar Birliği'nin başkanı Pau Ganser bu sabah saat on bire doğru beni aradı. Benimle buluşmak istiyor. Randevu hemen o akşam için belirlendi. Kalbim çarpıyor, kafam karışıyor, bir uyurgezer gibi ağır saatler geçiriyorum. Bir an, biraz şekerleme yapmayı düşündüm. Çalarsaatimi kurdum. Saat akşam altıya doğru duş aldım, uygun bir kostüm seçtim, dişlerimi fırçaladım. Sanki bir aşk randevusuna gidiyorum. Bunca olan biten arasında saçma bir şey. Saygın kurumun merkezinin bulunduğu şehrin tarihi merkezine doğru yürüyerek gittim.

Biraz erken varmıştım. Bir kafenin terasında kahve içtim. Dergi için onlara altı ay kadar önce bir seçki göndermiştim. Sessizliklerine bakıp, reddetmiş oldukları ihtimalini düşünmüşüm. *İzler*'in prestiji, en iyi Katalan, İspanyol ve yabancı yazarların orada yayınlamasından ve zaman zaman orijinal bir yeteneği bulup ortaya çıkarmasından kaynaklanıyordu. Belirtilen saatte *Edebiyat Sarayı*'nın basamaklarından çıktım. Şehrin göbeğinde bir vaha olan ağaçlı bir avluya açılan eski bir binaydı burası. Birinci kata çıktım. Kurumun saygın karakterini kusursuzca temsil eden, klasik tarzda giyinmiş, iki dirhem bir çekirdek elli yaşlarında bir sekreter beni bir salonda bekletti. Bir tuval dikkatimi çekmişti. Barselona limanını betimleyen on sekizinci yüzyıldan kalma bir tablo. Birkaç dakika sonra, kırlaşmış kıvırcık saçlı,

uzun boylu bir adam, sıcak bir şekilde beni karşılamaya geldi ve geniş bir odaya davet etti. Odadaki görkemli çalışma masasının üzerinde kitaplar ve elyazmaları yığılıydı.

Oturmam için gösterdiği derin koltuğu, kuşaklar boyunca prestijli yazarların kıçlarının deforme ettiğine kuşku yoktu. Pere Calders de bu koltuğa yaslanmış olmalıydı! Dekorasyona biraz yenilik gerekiyordu. Soluğum kesilmişti. Ayağımdaki çorapların eş olmadığını gördüm. Biri siyahtı, öteki mavi. Kızarmıştım. Ganser beni kibar bir gülümsemeyle ama şahin bakışlarıyla süzüyordu.

"Sizi hayal ettiğim gibi iyisiniz. Modayı çok yakından takip ediyorsunuz! Çoraplar için bravo! On yedi yaşındaki torunum, aynı renk, aynı dokuda çorap giymenin artık çok 'demode' kaçtığını açıklamıştı bana."

"Kendimi bu sarayda bulmak beni heyecanlandırdı."

"Yetmiş küsur yıl önce bize Markiz Cabrera de Saragossa'dan miras kaldı."

"Bahçesi çok güzel..."

"Delikanlı, burada bulunmanızın nedeni, komitemizin sizin şiirlerinizden son derece etkilenmiş olmasıdır. Büyük bir yeteneğiniz var, özgünsünüz, cesursunuz, özellikle de şiirleriniz bugün yazılan hiçbir şeye benzemiyor. Bu da onların en önde gelen meziyeti. Bu nedenle, derginin ilkbahar sayısında sizi yayımlamaya karar verdik."

Vücudumun titremesini engelleyemiyordum. Yıllarca sabrettikten sonra nihayet dengim olanlar tarafından kabul görmüştüm ve ülkenin en prestijli edebiyat dergilerinden biri şiirlerimi yayımlayacaktı. Sessizce kalakaldım; yıpranmış deri bir koltukta aptal aptal oturuyordum.

"Teşekkür ederim, çok etkilendim. *İzler*'de yayınlanmak her yazarın hayalidir..."

"Evet, sayı çıkar çıkmaz yayıncılar sizinle ilgilenecektir. Ama, söylesenize, yazmak dışında hayatta ne yaparsınız?"

"Orada burada çalışıyorum, ufak tefek işler. Edebiyat diplomam var, ama vazgeçtim, edebiyat öğrenimi bence edebiyat tutkusunu israf etmenin en kesin yolu."

"Kuşkusuz haklısınız, Ricardo, size adınızla hitap etmeme izin verirseniz..."

"Elbette..."

Ganser masasının üzerinde duran bir kitabı okşuyordu. Düş görüyor gibiydi, sessizlik onu rahatsız etmiyordu.

"Ricardo, biz sizi bambaşka bir şey için düşündük. Boş vaktiniz var mı?"

"Evet, çok. Daha ziyade geceleri çalışırım, kafelerde ya da barlarda."

"Çok güzel... Mükemmel... Derginin sekreteri gelecek yıl ayrılmayı düşünüyor ve dün, haftalık toplantımız sırasında, daha genç insanları almanın zamanı geldiği konusunda hemfikir olduk. Sizin muhteşem şiirlerinizi okumuş olduğumuzdan, size stajerlik, sonra da belki sekreter asistanlığı pozisyonunu önermeyi düşündük. Ama ücret çok yüksek değil. Size ayda bin iki yüz avro teklif edebiliriz ve her sabah saat ondan üçe kadar burada bulunmanız gerekir."

"Kabul ediyorum, boşum!"

"Mükemmel, beni çok mutlu ettiniz. Düzgün, ilgili bir genç gibi geldiniz gözüme. Elbette altı aylık ya da bir yıllık bir deneme süreci olacak, asistanlık konumuna bu sürenin ardından resmen geçebilirsiniz."

"Çok normal. İşim tam olarak ne olacak?"

"Derginin bütün teknik yanından siz sorumlu olacaksınız. Metinleri toplamak, elyazmalarını okumak, gözlemleriniz hakkında bize rapor vermek, farklı üyelerin okumalarını koordine etmek, fikirleri aktarmak, çalışılacak yeni kişiler bulmak, yeni yayınlardan haberdar olmak, matbaacıyla ilişkileri sağlamak ve derginin zamanında hazır olmasını garanti etmek. Tekrar okumak, düzeltmek. İmlanız ve dilbilginiz kusursuz mudur?"

"Evet, sanırım."

"İyi, bu önemli bir nokta. Ben biraz biçimciyim ve fazlasıyla mükemmelliyetçiyim. Aynı zamanda dergi sizin kariyeriniz için yararlanabileceğiniz sayısız ilişkiler kurmanızı sağlayacaktır. Elbette bütün üyelerimiz gibi siz de lokallerimize serbestçe girebileceksiniz. Üyelerimiz buralarda okuyabilir, araştırma yapabilir, tartışabilir, bir kadeh bir şey içebilirler. Bir sigara salonu, kütüphane, bar ve okuma salonu var. Gazeteler, uluslararası dergiler var. Perşembe akşamı toplantımıza katılabilirsiniz, eğer arzu ederseniz. Şehirdeki tüm önemli yazarlarla tanışırsınız."

"Ne zaman başlıyorum?"

"Resmi olarak, gelecek perşembe günü sizi takdim edeceğim. Ardından tamamen biçimsel bir oylama olacak, ama kabul edileceğinizden hiç kuşkum yok. Şu andan itibaren dergiye ısının, eski sayıları okuyun, notlar alın, önerilerde bulunun. Yavaş ilerleyin, yazarlar alıngan insanlardır. Bu görevde kalabilmek için incelikli davranmak gerektiğini çabuk öğrenirsiniz. Diğer yandan, fazla uyumlu davranmayın. Kişiliğinizi ortaya koymalısınız. Sizi seçmemizin nedeni sizde baskın bir karakter, cesaret ve gençlik gücü olduğunu fark etmemizdir. Evet, dostum, görevinizin başına geçin ve bizi şaşırtın! Sekreterimiz sizin için değerli bir yardımcı olacaktır. Onun ciddi bir dergi deneyimi var."

Katalan Yazarlar Birliği'nden sevinç dolu bir halde çıktım ve terasta yemek yiyerek olayı kutlamak için plaja kadar yürüdüm.

Sonra, eve uğrayıp havluyla mayomu aldım. Yüzmek, uyuyabilmek için bedenimi biraz yormak istiyordum. Bu anı çok beklemiştim! Bir şiir seçkim *İzler*'de yayımlanacaktı, prestijli dergiye giriyordum. Nihayet düzenli olarak çalışacak ve vaktimi beni heyecanlandıran tek alanda, edebiyatla geçirecektim.

Naoki

Gece olmadan çıktım. Biraz alışveriş yaptım. Güvenlik gereği bloknotlarım ve kalemim daima cebimde. Ses tellerim titreşmeyi reddederse diye yazmaya hazırım. Hep aynı mağazalara gittiğimden, meyve ve sebze satıcısı, balıkçı, çiçekçi, tahıllarımı, çaylarımı ve zencefil şekerlemesi ya da yabanturpu gibi kimi ürünler satın aldığım küçük Japon süpermarketinin tezgâhtarları onlara listemi göstermeme alışkındılar. Bana ağızları açık baktılar. Çıkardığım sesleri işitmek onları altüst etmişti. Sesim hâlâ kendinden emin değildi, kimi zaman bir hecenin çıkmadığı oluyordu ya da ses hacmi öyle zayıftı ki, muhataplarımın çaba sarf etmesi, yaklaşması gerekiyordu. Yalnızca çiçekçi olup biteni sormaya cesaret etti. Ona sessizliğimin bir sakatlıktan değil bir tıkanmadan kaynaklandığını ve bir terapi sayesinde bu kendimi ifade etme yetersizliğinin üstesinden geldiğimi açıkladım. Bana bir demet zambak hediye etmek istedi, ama o gün, kokulu, ışıltılı, portakal sarısı gülleri tercih ettim. Evimde, gülleri bir vazoya koyduğumda yaşamımın değişmiş olduğunu anladım. Renkten, heyecanlardan, geçmişin buzlu görüntülerinden artık korkmuyordum. Zoé, onun varlığı, yoğunluğu bana büyük yardım ediyordu. Onun kollarında, dünyada kendimi tehlikeye atmamı sağlayan bir koruma buluyordum. Sıcaklığı bir palto gibi beni sarıyordu, tenim ile dünya arasında, kalbim ile tutkular arasında, iç sessizliğim ile çoğu varlığı kızıştıran zihinsel hareketlilik arasında bir tür ara bölge sağlıyordu.

Sarı çiçek vazosunu salondaki sehpanın üzerine koydum. Güller titreşiyordu. Tekrenkli bir leke, bakmayı bilen için siyahın ne güçlü bir renk olduğunu ortaya koyuyordu. Bir Yunan adasının volkanik kumu üzerinde yürüdüğüm gün bunu anlamıştım. Siyah kumda ayaklarım bembeyaz gözüküyordu. Yere oturdum. Sıcaklığa dayanmak zordu. Kum tanelerini incelerken, canlı kırmızılar, kutup mavileri, elektrik yeşilleri keşfettim ve siyahı ilk

kez rengin inkârı olarak değil, tersine, bütün renklerin ana yatağı olarak, göğün ve yeryüzü paletinin açınlayıcısı olarak gördüm.

Bir saati aşkın bir süre gülleri seyredip durdum. Sonra, yırtılmış derilerime uygulanan kompresleri değiştirmek için banyoya gittim. Ayna oyunları kendimi seyretmeme imkân tanıyordu. Bazı gaz bezi parçaları biraz direniyordu, kan pıhtılaşmıştı, kabuk bağlamıştı. Bana çocukluğu, oyunları, yaraları hatırlatan, hafifçe sökülme duygusunu seviyordum. Yol yol çizikler renklenmeye başlamıştı, yaralar kapanıyordu ve bedenimi kesen, kesişen, Japon kaligrafi kâğıtları gibi kırılgan ve sütsü tenimi gölgeleyen kırmızı bir palmiyenin yansıları kadar berrak bir tarzda tenimin üzerine binen şekillerin gizli uyumu beni altüst etmişti. Hâlâ kanayan noktalara pamuk ve alkolle tampon yaptım ve bedenimi Zoé'nin gözlerinin önünde sergileme arzusu bir ateş gibi içimi kapladı.

Gece olmuştu. Âşığımı bulmak üzere *Pimiento*'ya gitmeye karar verdim.

Joaquim

Evimin satış belgesini imzaladım. Banyom yeni. Döşemelerin okyanusu üzerinde yürüdüğüm giriş katından güzel bir ahşap kokusu yükseliyor. Kahve makinesi, ben ve işçiler için şimdiden çalışmaya başladı. Boyacılar üst katta duvarlara taptaze renkler sürerken, sağa sola koşturuyor, ev için mobilya siparişleri veriyorum. Şiltesi son derece konforlu büyük bir yatak alma çılgınlığı bile yaptım. Hem de mağazada, işsiz güçsüz kişilerin önünde, hiç utanmadan yatağı denedim. Oysa insanların mağazalarda yataklara kaykılmasını hep gülünç bulmuşumdur. Yazın daha az iş olduğundan çeşitli meslek grupları bir tür baleye katılır gibiydiler. Benim sürekli başlarında bulunmam işçileri teşvik ediyordu. Coşkum bütünün uyumuna katılıyordu. Prim teklif ettiğimden kimileri hafta sonu da çalışmaya geliyordu.

Artık aynı insan değildim. Hiç bu kadar aktif olmamış, ayrıntılara bu denli ilgi göstermemiştim. Her gece ya da hemen her gece rüyamda okurların geldiğini görüyordum, kitaplar yığılıyordu, telefona cevap veriyordum. Yerimde duramıyordum, heyecan içindeydim, kitap siparişleri verip duruyordum. Hayatımda ilk kez, kıskançlığa, nefrete, lanetli kitapları maruz bıraktığım bitmek bilmez kötülükler hayal etmenin sapkın zevkine kapılmadan bazı yazar adlarını doğalında telaffuz ettiğimi görmek beni şaşırtmıştı. Belli bir kaygısızlık içindeydim. Belki de kitapların gece gündüz emrimde olacağını bilmek beni daha serinkanlı yapmıştı.

Geceyarısı sıkıntıya kapılarak, ahşap merdivenden indiğimi hayal ettiğim de oluyordu elbet: Mekân boş olacaktır. Hiç müşteri yok. Sessizlik içinde, saat sabahın dördüne doğru, kitap yığınları arasında çıplak bir halde, ağzımın suyu akarak, elimde bir cerrah bıçağıyla, raflar arasında dolanıyorum. Bir kitabı elime alıyorum ve oracıkta, hiç kaygısız, özgürlüğümün tadını çıkara çıkara, sayfaları parçalamaya, bölümleri koparmaya, okuru eylemin kimi bölümlerinden mahrum bırakmak için öyküleri çaprazlama kesmeye başlıyorum. Hatta çırılçıplak dışarı çıkıp Barceloneta'nın dar sokaklarında dolaşabileceğimi bile hayal ediyorum. O sokaklarda, ölümsüz sayfaları rüzgâra savuracağım, kanallara düşüp yok olacaklar, güneşin altında sararacaklar, arabaların ve motosikletlerin lastikleri altında ezilecekler, çocuklar çiğneyecek, köpekler kirletecek. Belki meraklı biri üzerine eğilip, üçgen gibi kesilmiş bir sayfayı okuyacak ve hayal gücüne kapılıp yavaş yavaş kitapçıya yaklaşacak, içeri girecek, içinde bir üçgenin eksik olduğu kitabı bulmak için önüne gelen birini açacak ve orada, aniden, okuma tutkusu keşfedecek. Ben onun rehberi olacağım, benim öğütlerime uyacak ve belki de bir gün o da *Enigma* sendromuna tutulacak!

Bu eğlenceli düşünceler içinde, marangozla birlikte orta masanın yerini seçmekle meşguldüm ki, toz kaplı ön camın ardında

bir yüz belirdi. Hayal gördüğümü sandım. Zoé, Fulvia'ydı. Amber gözlerini bana dikmiş, gördüğüne inanamaz bir halde bakıyordu. Bir anda, yeni kitaplar için olan masayı gördüğüm hayalin yerine koymaya karar verdim ve hızla dışarı çıktım. Fulvia oradaydı. Güzel, kaygısız, ışıltılı. Gülümseyişiyle, dudakları, dişleri, göğüsleri, kalçaları, beli, baldırları, kolları ve elleriyle oradaydı. Ben, son derece şaşkınlık verici ve anlamsız bir şey yaptım. Koşup ona sarıldım, kollarımın arasına alarak kokusuyla sarhoş oldum, alnını, saçlarını öptüm. Geri çekilmedi. Tersine, o da kollarıyla gövdeme sarıldı, beni biraz daha düzgünce kendine doğru çekti ve yüzünü omzuma yumuşakça gömdü. Aniden tavrımın uygunsuzluğunu fark ederek, biçimli vücudunun muhteşem sıcaklığından ayrıldım. Gülerek bana bakıyordu.

"Profesör! Böyle hiç beklemezken size rastlamak ne güzel. Bu ne sıcak karşılama! Bir kitapçının açılmakta olduğunu geçen gün görmüştüm. Sizi özlemiştim ama tatile gittiğinizden emindim. Burada toza toprağa bulanmış, işiniz ne? Karanlıkta mı çalışıyorsunuz?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sevincimin taşmasına izin vermiştim ve şimdi Zoé'nin karşısındaydım, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemez haldeyken, kuşkusuz aptal bir görünümüm vardı. Ağzımdan bir dizi saçmalık çıktığını işitiyordum:

"Zoé, hayal gördüğümü sandım. Özür dilerim, sizi böyle kollarımın arasına alıp neden sarıldığımı bilmiyorum. Şu sıralar biraz heyecanlıyım. Delice davrandım..."

"Hayır, tersine, kendiliğindendi, muhteşem, sizin açınızdan şaşırtıcı. Gerçekten! Beni sevdiğinizi nihayet anladığım için çok mutluyum!"

Kalbim çarpıyordu, duyularım ayaklanmıştı, felç olmuş gibiydim, astım krizinin eşiğindeydim ve dehşete kapılmıştım. Hatta sanırım kızarmıştım.

"Fulvia, şey, özür dilerim, Zoé..."

"Bana Fulvia mı dediniz?"

"Size gizlice bu adı takmıştım."

"*Altın Gözlü Kız?*"

"Kesinlikle... Mutlak ışıltı..."

"Profesör, çok gururlandım, muhteşem bir ad bu! Benim yanımda deli olabilirsiniz! Ama Balzac 'Fulva' der... Siz bana bir de 'i' eklemişsiniz..."

"Burayı ilanda belirtildiği gibi kitapçıya dönüştürmek için satın almama gönderme yapmak istemiştim."

"Ama siz Vila-Matas'tan nefret ediyordunuz sanırım, kitapeviniz için onun kitaplarından birinin adını –bu arada çok beğendiğimi belirtmeliyim– neden seçtiniz?"

"Bu daha karmaşık bir durum. Hem seviyorum hem nefret ediyorum, ama onun *Bartleby*'sinin hiç kusuru olmadığını kabul etmeliyim, terimin tam anlamıyla hikâyesiz bir kitap."

"Gerçekten sizin kitabeviniz mi?"

"Evet, benim kitabevim, benim evim, yeni yaşantım."

"Artık ders vermeyecek misiniz?"

"Üniversite, meslektaşlarım, bütün o kurumun kasvetli kaderciliği beni sinirlendiriyor, ama başlangıçta, kendime bir müşteri çevresi oluşturana kadar üniversitede kalmalıyım. Belki bir yıl."

"Bütün bunları tek başınıza yapamazsınız."

"Denerim."

"Size bir asistan gerek!"

"Siz buna hazır olur musunuz?"

"Her istediğinize!"

"O halde, anlaştık, düşlerimin bile ötesinde bu."

"Yarın sabah başlıyorum."

"Nasıl isterseniz. Bilgi edineceğim, idari taraf hakkında pek bilgili değilim."

"Buna açılışta bakarız. Şimdilik gönüllü çalışacağım. Geceleri iyi bir işim var, hiç fena kazanmıyorum."

"Ne tür bir iş?" diye sordum biraz kaygıyla.

"*Pimiento*'yu biliyor musunuz?"

"Evet, plajdaki yataklar değil mi?"

"Garsonum. Şimdi işe gidiyorum. Gelir misiniz? Size bir mojito ikram ederim."

"Zevkle, ama bu halde olmaz."

"Tamam, yanıma gelirsiniz o zaman, gitmem gerek, on dakika içinde işe başlıyorum, kendinizi güzelleştirin, ben bir yatak ayırıyorum."

"Görüşmek üzere, Zoé..."

Fulvia uzaklaştı. Uzaklaşırken dans eden siluetini hayranlıkla seyrettim. Heyecanımın geçmesi için yirmi dakika soğuk duşun altında kaldım. Damarlarımda lavlar dolaşıyordu. Banyonun yeni aynasında cılız bacağımı gördüğümde, kendi bedenimin çirkinliği karşısında, tam bir erkek olarak kabul edilmemin imkânsızlığı karşısında ağlamaya başladım.

Ricardo

Derginin komitesi beni kabul etti. Samimi, neredeyse meslektaşça karşılama beni şaşırttı. Bu kadar çok tanıdık yüz görmek büyülemişti. Onların beni yayınladığı andan itibaren farklılıkların silindiğini hissediyordum. Kimileri koruyucu görünüyordu, diğerleri kendi ilk dönemlerinin nostaljisine kapılmıştı, bana öğüt verme tarzları daha otoriter olanlar da vardı. Mutluluğum, içinde yaşadığım yalnızlığı öylesine değiştiriyordu ki! Sekreter sessiz, yetkin bir adamdı. Alınganlarla uğraşmakta büyük bir yeteneği vardı. Edebiyat politikasını açık seçik anlatarak, beni sezgimi izlemeye ve yöntem değiştirmeye teşvik etti. Ne pahasına olursa olsun incitilmemesi gereken üç dört kişiyi, ayrıca da ilişkileri ya da cömertlikleri nedeniyle bana büyük yarar sağlayabilecek olanları belirtti.

Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyordum. Her sabah tam saat onda geliyordum. Büyük bir hayranlıkla ve birazcık da esp-

riyle bu beylerin bazılarına kahvaltı hazırladığını söyleyen bardaki garson Lucia'yla aynı zamanda... Kahve kokusu salonu istila ettiğinde yazarlar içeri girmeye başlıyordu. Lucia her birinin arzusunu biliyordu. Genellikle selamlaşıyorlar, ellerine bir gazete, bir dergi alıp sessizce kahvelerini içiyorlardı. Yalnızca kâğıt hışırtısı, kimi zaman da iç çekişler işitiliyordu. Lucia onlarla nezaketle konuşuyordu. On sekiz yaşındayken bu çevrede çalışmaya başlamıştı. Onların hepsini tanıyordu ve afacan bir gülümsemeyle bana sır verdiği gibi, adını anmayı reddettiği dördüyle "gizli ilişkileri" de olmuştu. Kırk yaşlarında olmalıydı ve değişmeyen, hoş ve sessiz mizacı sayesinde yerini hep korumuştu. Kendince o da Katalan Yazarlar Birliği'nin görünmez dayanaklarından biriydi. Bu duvarlar arasında kötü gözle görülen tek şey İspanyolca konuşmaktı. Hemen dikkatimi çeken şey, bu saygın cemiyette kadın sayısının azlığıydı. Yalnızca üç kadın vardı. Önemli bir Fransızca çevirmeni olan yaşlı ve ünlü kadın şair. Elli yaşlarında bir romancı ve birkaç öykü derlemesi yayımlamış olan bir eleştirmen. Hiçbir şey söylemeden, genç yetenek avına çıktım. Birkaç genç kadın şair ya da romancı yayımlayabileceğimi umuyordum. Ama önce özenli bir şekilde işimi yerine getirerek kendi ünümü sağlam zemine oturtmalıydım.

Bir kahve içip jambonlu *bocadillo* yedikten sonra, iç avluya bakan büroma giriyor ve önce mektup postamı, sonra elektronik postamı açıyor, ardından bir öneriler listesi hazırlıyor ve bana ilginç gelenlerin üzerine birkaç not düşüyordum. Okurların yaş ortalamasının elli civarında olduğunu fark ettim. Bizim çırak şairler toplantımızda *İzler*'den asla söz etmediğimiz doğrudur. Dergide en fazla eksikliği çekilen şey, biraz daha özgün bir grafik ve görüntüydü. Çok fazla laf var. Yeterli hava yok, resim yok. Otuz yaşın altındaki şairler için bir yarışma başlatma fikri geldi aklıma. Birincilik ödülü dergide yayımlanmak olacaktı.

Her gün saat üçe kadar çalışıyordum, ama çoğu zaman daha geç saate kadar kaldığım da oluyordu; çünkü tutkunun hesabı ya-

pılmaz. Yazarlardan oluşan bu tuhaf *Homo Sapiens* türünü her geçen gün daha iyi tanıyordum. Öğleden sonra ses tonları yükseliyordu ve ateşli sohbetlere tanık oluyordum. Onların kudurmuş bencilliklerine, gururlarına, kibirlerine, Lucia'nın gözünde bile parıldama arzularına hayrandım.

Yazarlar Birliği'nden çıktığımda kendimi hafiflemiş hissediyordum. Bu benim için yeni bir histi. Böylece, önceden ne kadar gergin olduğumu fark etmiştim. Karın kaslarım bana hep acı veriyordu, neredeyse kronik olarak kasılmışlardı. Çalıştığım ilk günden beri ise daha iyi, daha derin soluk almaya başlamıştım. Bu soluk alıp vermenin göğüs kafesim üzerindeki yararlı etkisi zevk veriyordu. O gece plaja kadar yürümeye ve yanımda ne mayo ne de havlu olmasına rağmen, yüzmeye karar verdim. Kendimi rüzgâra bırakıp kurudum. Dar sokaklarda yürüyordum. İçimi derin bir sevinç kaplamıştı. Yaşamımın yön değiştirmekte olduğunu kabul etmeliydim. Böyle aylak aylak dolaşırken, yeni kiralık katil görevlerini yakında reddedebileceğimi fark ettim. Böylece daha mütevazı yaşamak zorunda kalacaktım. Bana belirtilen kişilere yaşamlarının son, çoğu zaman da ilk şiirlerini okuyan uğursuz bir okur olmaktansa, yayımlanmış bir şair olmayı tercih ederdim. Şiir dünyasına bu ne baş döndürücü girişti! Ve nasıl da bir patlamayla çıkmıştım! Gerçi başarılı bir susturucu kullanıyordum ama deyim uygun düşüyordu sanırım. Silahın patlaması bir şampanya mantarından daha fazla gürültü çıkarmıyordu.

Plajda, giysilerimle birlikte bıraktığım siyah sırt çantamın içinde birkaç elyazması getirmiştim. Ceplerimde biraz param vardı ama Barceloneta oldukça emin bir yerdi. Ben açılıp yüzerken eşyalarıma göz kulak olmalarını genç bir çiftten rica ettim.

Naoki

Ufuk çizgisine bakıyordum. Hava biraz pusluydu. Denizle gökyüzünün sınırı, uzayın inceliği ile sıvı elementin inceliğini

birleştiriyordu. Gözlerim yukarıdan aşağıya inerek bu belirsizliğin tadını çıkarıyordu. Zoé'yi göremiyordum. Sonsuzda erimişti. Onunla birlikte yüzmemi isterdi, ama ben suyu jakuzimin kızıl sedir ağacıyla sınırlı olduğunda seviyordum. Artık kanamayan yaralarım tatlı tatlı canımı acıtıyordu. Onları, rüzgârın körüklediği bir sarhoşluk içinde, tenime hazla acının karıştığı bir duyarlılık veren bezekler gibi hissediyordum. Zoé'nin dalgalar arasında süzülen çıplak bedenini hayal ediyordum. Sanki suyun içinde onun arkasında yüzüyormuşum gibi, kalçalarını ve bacaklarını açtığında cinsel organını görüyordum. Bu hayal beni heyecanlandırdı. Yalnızca çok iyi bir yüzücü olmakla kalmadığını, özellikle denize kendinin bir parçasıymış gibi, onun büyük bedeni, mahrem uzamıymış gibi davrandığını da fark edebilmiştim.

Işık giderek yumuşuyordu; gökyüzü daha esrarengiz bir renge bürünüyor, deniz mavisi yavaşça çivit rengine dönüyordu. Karşıdan renkleri seyredebilmek, onların bana nüfuz etmelerine izin vermek benim için bir şoktu. Her bir renk, kendine özgü titreşimiyle, bana Zoé'nin dilini, varlığımın en incelikli köşelerini yavaşça keşfeden parmaklarını, bir ustanın hazırladığı keskin bir kılıç gibi, rüzgârı, müziği, hıçkırıkları kestirip atabilecek o kılıçlardan biri gibi ruhuma saklanan gözlerini hatırlatıyordu.

Günün birinde bir balinanın Zoé'yi kapıp götüreceğini, ona hayal gücünün derinliklerini göstereceğini düşünmeye başladım. Dev memeli onu kasvetli mutluluk akıntıları arasında yüzdürürdü. Ondan geriye sonsuzca seyredilecek gökyüzünden başka bir şey kalmazdı. Kımıltısız bir meditasyon içinde ona adayacağım yaşamını hayal ediyordum. Aşk tutkusuna dair olası en uçucu ve en trajik hayal kalmıştı gözlerimde. O sırada, tenim geceyi karşılarken ve baştan ayağa ürperirken, Japon şairlerin "nesnelerin iç acıtıcı melankolisi" tabiriyle ne kastettiklerini anlamıştım.

Ricardo

Denizden çıkarken birden şaşakaldım. Plajda, yüz metre kadar ötemde, hemen tanıdığım bir silueti gördüm: Japon kadın. Kuma oturmuştu, kımıldamıyordu, gözlerini uzaklara dikmişti. O mesafeden göremeyeceğim ayrıntılardan çok, bedeninin donmuş gibi duran halinden tanıdım onu. Rüzgârın altında yürüyordum, biraz yaklaşıyor, sonra dikkatini çekmemek için uzaklaşıyordum. Belki de ben daha gergin olduğumdan bana yabancı bir şey, kaslarımda bir tür çırpıntı, sinirlerimde ürperti hissettim ve bu harika hissi çocukken sık sık tattığımı hatırladım. Özellikle bir nesne ya da bir durum beni büyülediğinde, ayakları polen yüklü bir arıyı ya da retinamda yaldızlı bir iz bırakarak çayırların arasında ilerleyen bir karayılanı saatlerce seyre dalarak kaldığımda...

Hâlâ sıcak kumlara oturdum ve yaşama kavuşma hissini tattım. Bunca mesafeli bu Japon kadın beni neden cezbediyordu? Sanki bir midyeden çıkma zamanıymış gibi, aklıma sayısız olasılık geliyordu. Ne pahasına olursa olsun özgürlük isterken en korkunç tuzaklardan birine düşmemiş miydim? O beni tecrit etmişti. Hayatımın bir dönemecindeydim. O anda bunu hiç olmadığı kadar berrak bir şekilde anladım. Hayatımı tepeden tırnağa değiştirebilirdim. Aşka, yakınlaşmaya, mahremiyete, tutkuya, belki de dostluğa bir yer vardı. Ama öyleyse, erişilmez bir kadın karşısındaki bu büyülenme neden?

Pimiento'nun garsonu çok daha fazla sıcaklık, heyecan ve Latinlik vaat ediyordu. Bu güzel Japonun da belki onun kadar şehvetli bir doğası vardı, ama pirinç kâğıdından bir çeperin ardına gizlenmişti. Bir ateşböceğinin avcuna konduğunu ve orada sonsuza dek ışıklar saçarak kaldığını, belki bedenine nüfuz ettiğini, en gizli uçurumu mesken tuttuğunu, bedene yaşamın en gizli kıvrımlarını izleyebilecek bir incelik vermek için bedenin mekanik olarak sahip olduğu her şeyin arasından ışıldayan

parlak bir ruh halini aldığını görmeyi kim hayal etmemiştir ki? Ben buna özlem duyuyordum ve anında, varlıkların gizlerini keşfetme yeteneğimi hatırlayarak, Japon kadını takip etmeye karar verdim. Yoldaki işaret noktaları bir kez saptanınca doğrudan ilişkiye girecek zaman hep olurdu. Onun peşinden gitme fikri beni son derece heyecanlandırıyordu.

Rüzgârda kurumuştum. Mayom hâlâ biraz nemliydi ama pantolonumun üzerinde iz bırakacak kadar değil. Ayaklarımdaki kumları temizledim, çoraplarımı ve ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Neredeyse gece oluyordu. İki karanlık kütle arasında ufukta bir aydınlık asılıydı. Mutluydum, tuhaf bir şekilde canlıydım, yaşamımdaki her şeyi altüst etmeye hazırdım.

Ben denize bakarken bir siluet ortaya çıktı. Japon kadına doğru yönelip, ondan başkasından gelemeyecek görünmez bir ışık kaynağını kaparak göğüsleri ışıldayan, yarı çıplak bir halde meçhulden gelen bu muhteşem kızı karanlığa rağmen gördüm. Japon kadın ayağa kalktı, elindeki deniz havlusuyla onu karşılamaya gitti. Bir çocukmuşcasına ya da âşığı gibi kuruladı onu. İki bedenin birbirine yaklaştığını, tek bir beden halinde eridiğini, Japon kadının rüzgâra kapılmış uzun saçlarının geceyi daha da mutlak karanlığıyla kırbaçladığını görünce damarlarımdaki kan hızlandı.

Yüzücü kadın giyindi. Plajı teğet geçtiler. Gezinti yerine yaklaştıkça, sokak lambaları sayesinde vücutları da iyice belirginleşiyordu. Sonunda *Pimiento*'nun garson kızını tanıdım. Onların gölgesi olacaktım.

Japon kadın bir sedire uzandı. Gözlerini camlı kapıya dikerek, garson kızın geri dönüşünü öyle bir dikkatle bekliyordu ki varlığımı asla fark edemezdi.

Birkaç dakika sonra, çok güzel bir kısa etek ile göğsünün belirdiği yeri cömertçe gösteren siyah bir büstiyer giymiş garson kız belirdi. Âşığına bir kadeh şampanya getirdi ve dudaklarına

bir öpücük kondurdu. Omuriliğimin baştan sona ürperdiğini hissettim. Kendimi bu iki kadının arasında, onların aşk oyunlarını paylaşırken, şairlerin ezgiler okuduğu ya da düşlere daldığı bir cennette süzülürken hayal ediyordum.

Joaquim

Birkaç gün içinde Fulvia varlığını benimsetmişti. Hızlı ve iyi çalışıyordu. Kitabevinin deposunu oluşturmak için tercihlerimizi karşılaştırdığımızda, kültürüyle ve zevklerinin çeşitliliğiyle beni şaşırtmıştı. Ona göre "kesinlikle olması gereken" birkaç yazarı bana dayattı. Örneğin Chuck Palahniuk, Svetislav Basara, Rick Moody, Giosuè Calaciura, Vilma Fuentes, Alan Pauls, Tryno Maldonado, T. C. Boyle ve Nick Hornby. Kabul ettim, çünkü onu parlak ve cesur zekâlı biri olduğunun farkındaydım. Raflarıma koymayı reddettiğim tek kitap genç bir Katalan yazar olan Antoni Casas Ros'un romanıydı. Onun *Almodóvar Teoremi* adlı kitabının bazı nüshalarını parçalamaktan hince bir zevk almıştım. Bir geyiğin belirsiz kişilerin yaşamından geçerek sonsuza dek yok olduğu saçma bir hikâyeydi. Onu okuduktan sonra av etinde uzmanlaşmış bir restorana girip sürüyle geyik budu yiyerek sarhoş olduğumu ve ne başı ne boynuzu olan bu romanın bir düzinesini parçalamaya gittiğimi hatırlıyorum. Hayvani edebiyat!

Kitaplar henüz paketliydi, paletlerin üzerinde duruyordu, çünkü işler tamamen bitmiş değildi ve ortalık çok tozluydu. İşin elektronik kısmına gelmiştik. Ben kamera koymak istemiyordum ama bir kayıt kasası ve bir bilgisayar sistemi gerekiyordu. Aletler de henüz kutularındaydı ve teknisyenler kabloları döşemekle uğraşıyorlardı.

Ev daha hızlı ilerlemişti. Banyo ve mutfak yepyeniydi, çamaşırlar güzel meşe kokan dolaplara yerleştirilmişti, bir giysi askısına bornoz asılmıştı, mekânın ortasında yatak, camdan çalışma

masası, meydana bakan pencereler, ergonomik güzel bir iskemle, eski bir masa. Bir okuma koltuğu ile yoğunluğu ayarlanabilir halojen bir lamba. Henüz boş kütüphaneye gizlenmiş ışıklar. Her şey buradaydı; hayatı karşılamaya hazır. Mutluydum. İşçiler duvarları delmeyi bitirdiklerinde kesin olarak yerleşecektim. Daha önce yaşadığım ortamdan hiçbir şeyi getirmemiştim; nesneler ben ayrılmaya karar verdiğim an anılarından kurtulmuştu. Artık her şey yepyeniydi, ne bir iz ne bir etki. Benim için meçhul olan ve beni teşvik eden bir hafiflik biçimine nihayet isabet eden ruhumun incelikli başkalaşımına boyu eğmeye hazırdı hepsi.

Kendimi deri değiştirmiş bir yılan gibi hissettiğimden, uyumak için hiç daireme dönme arzusu duymuyordum. Kurumuş yaşlı bir ruhu ardımda bırakarak hayatıma giriyordum. Fulvia'nın bana bir sürprizi vardı: Sabahın dördüne doğru gelecek ve yayın projeleri olan bir Japon dostunu bana tanıtacaktı.

Son sarhoşlar da meydandan geçti, son köpekler dolanmaktan vazgeçti. Şafağın kokusu, nihayet serinlemiş taşlar, gece çiçek açan yaseminler... bütün bunlar, boyaların iyice kuruması için açık duran dairemin pencerelerinden sızan tek bir koku halinde birbirine karışıyordu.

Tik ağacından sıralar gelmiş ve yere sabitlenmişti. Geceleyin yalnızca üstlerindeki siyah yastıkları kaldırıyordum. Ara sıra mahallenin gençleri gelip oturuyor, bir bira içiyor, tartışıyorlardı. Bu hoşuma gidiyordu; çünkü Fulvia'nın yavaş yavaş onları içeri sokacağını ve en azından bazılarına okuma tutkusu aşılayacağını biliyordum. Kimi zaman yaşlılar, sıcaklar azmışken dinlenmek için mola veriyordu, böylece semtte yaşayanlarla tanışıyor, alışkanlıklarını anlıyordum.

Uyumamıştım. Giderek daha da derinleşen sessizlikten yararlanıyordum. Kendime bir kahve yaptım, sonra sokaktaki terasıma indim ve orada hiç kımıldamadan, Fulvia ile Japon dostunun gelişini bekledim.

Birlikte geçirdiğimiz birkaç gün boyunca Fulvia heyecanımı, arzumu, kafa karışıklığımı hissetmişti. Sanki benim ilgim onda yalnızca bu metinlerde rastladığım bir ciddiyet geliştirmiş gibi, ilgimi kurcalamamıştı. Yalnızca edebiyattan söz ediyorduk. Bütün kitaplar, bütün kitap kişileri kaçınılmaz tutkuların peşinden sürüklenmişti. Bu tür duyguların bizim de aramızda doğabileceğine dair basit bir olgu ya da hayal, kimi zaman bizi neredeyse yaralayan bir yoğunluğa sürüklüyordu. Yaşadığım onca şeye, içimdeki kine, yayımlanmış bir yazar olamamanın verdiği küskünlüğe rağmen her şeyin hâlâ esnek ve akışkan olduğu içimdeki merkeze erişmek için kaslarımı delen Fulvia'nın ısırığını hissediyordum.

Kimi zaman, onun başkalarından söz edişini işitince, metinlerim hakkında ne düşüneceğini kendime soruyor ve bir gün ona bu metinleri okutacağımı hayal ediyordum.

Zoé

Terastan her geçişimde gözlerim Naoki'deydi. O da benim her hareketimi izliyordu. Az içiyordu. Ben her yaklaştığımda, arzusunun yoğunluğunu hissedebiliyordum, nefesinin hızlandığını ve küçük göğüslerinin kalktığını görüyordum. Heyecan onu bütünüyle ele geçirdikçe altüst oluyor, haz alıyordum. Kendimi bir başka insan varlığına hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim. Saatler geçtikçe arzudan kavruluyordum.

Nihayet o an geldi, her şey yerli yerine kondu. Gözlerimi kapıyorum. Naoki beni şafağın karanlığı ve sessizliği içinde bekliyor. Beni öyle yoğun bir yumuşaklıkla kucaklıyor ki, yanaklarımdan sevinç gözyaşları dökülüyor. Hiçbir öpücük bende bu etkiyi yaratmamıştı. Dili varlığımın en derin alanlarını çözüyor ve bu alanlar, bu sabah bedenimin sınırlarına tabi gözükmeyen tenimin içinde dans ediyor. Ben sonsuz gökyüzüyüm, denizin derinliğiyim, şaşırtıcı kapsamıyla sessizliğim.

Sarmaş dolaş yürüyoruz; yavaşça, tek başımıza ya da neredeyse tek başımıza, plajın üzerinde yükselen Rebecca Horn'un esrarengiz odalarına doğru ilerliyoruz. Üst üste konmuş, paslı metalden dengesiz dört oda, hiçbir gölgenin belirmediği boş uzamlar. Sonra, Atlàntida sokağının köşesinden dönüp meydana çıkıyoruz.

Plajdan çıkıp, asılı çamaşırların rüzgârın ilk esintileri altında ürperdiği dar sokağa geçiyoruz. Ortak bedenler, dört kişinin uyuduğu odalar. Rüyalar, görenlere ait değil. Diğer bedenlerinkine karışıyor, onlar da çevik dilli bukalemunlar gibi yutuveriyorlar.

Bu sıkışık heyecanların ardından, meydan bir vaha gibi geliyor; uzam yeniden kendine yer bulma hakkı kazanıyor. Biz meydandan hâlâ birbirimize sarılmış ilerlerken Joaquim'i fark ediyorum. Hiç olmadığı kadar sakin, kendi terasına oturmuş, gelişimizi seyrediyor. Bu görüntü ona büyük zevk veriyor. Onunla birlikte çalıştığımdan beri, her gün vücudunun değiştiğini, çözüldüğünü, açıldığını görüyorum. Yüzündeki kırışıklıklar geçiyor, derisi soluk alıyor, bakışı sakinleşiyor. Onda artık daha az şiddet var, acı yalnızlığı da, kibri de daha az. Kültürü beni etkilese de kendi bakış açılarını onu eğlendirdiğini sandığım bir coşkuyla savunuyorum. Beni gözlemliyor, kokluyor, benim peşimden koşarken burun deliklerinin temas ettiğini görmediğimi, kalp atışlarının hızlandığını işitmediğimi sanıyor.

Joaquim, mekân-zaman üzerinde gerçek bir güç sahibi. Aşk tutkusu onu saçıp savuruyor.

Ricardo

Onları takip etmek tam bir işkence. İçimden öfke ve şiddetin yükseldiğini hissediyorum. Bu kadar çok arzuladığım ama henüz asla dokunamadığım bu güzellikten dışlandım. İki başlı bu eşsiz biçim bana mitolojinin doğuşunu düşündürtüyor. Melez varlık-

lar insanların hayal gücünden nasıl çıktı, iki dünya arasındayken gerçeğe benzerliği nasıl edinebildiler? İnsana benzeyen şeyde bizi büyüleyen, canavarlardaki bu gerçekliğin sürekli aşılma özelliği değilse nedir? Ve aniden şu soru: Ben canavar mıyım? Bir hikâyeyi, bir düşü, bir yaşamı sonlandırma gücünü hangi haktan alıyorum? Kendi kötülüklerimin bedelini mi ödemekteyim? En tatlı güzellik benden intikam mı alıyor? Değişmeye, geçmişimi terk etmeye, dünyanın şiirsel gerçekliğine, şeylerin nesnel gerçekliğine geri dönmeye ve yörüngeleri tamamlama, atılıma son verme yönündeki yarı-tanrısal gücümü yitirmeye hazırım. Aşkın izinde yüzerken, gözlemleyip kollarken, şeylerin bir boyutunun hâlâ varlığını sürdürdüğünü görüyorum. Günün birinde bunun sırrını yazı yoluyla tamamen çözmeyi umuyorum. Karşımda son anlarını yaşayanların yüzüne ve gözlerine tülünü fırlatıp atan da bu aynı gizem. Bana Clara Janés'in şiirini okuyan kadının gayet sakin bakışı altında çözülememiş gizem. Okuduğu dizeler aniden aklıma geliyor ve beni mutlak erk sahibi röntgenci rolümü terk etmeye yöneltiyor:

Yont gölgeni
Ve yitip git gecenin içinde.
Mesafe istemiyorum
kucaklaşmada.

Uzaklaş.

Yont gölgeni
Ve yitip git gecenin içinde.
Paltona sarın
Ve adına.

Joaquim

Hâlâ ılık şafağın içinde onların yavaşça ve hafifçe belirdiğini görüyorum. Vücutları öyle belirgin kaynaşmış ki, Fulvia sağ elini kaldırıp bana işaret eder ve gülümserken, kolu ve eli sanki tek bir gövdeden çıkıyor. Ayağa kalkıyorum, Fulvia beni hafifçe öpüyor:

"Naoki, bu Joaquim, benim çılgın profesörüm!"

Naoki bana kemiksiz, esnek ve sıcak bir el uzatıyor, hafifçe gülümsüyor, ama gözleri yüzümdeki, vücudumdaki her titreşimi, her içsel hareketi, kalbimin her çarpışını yakalıyor. Sehpanın üzerine fincanlar koymuştum, onlara kahve ikram ettim, ama Naoki itiraz etti: Yalnızca yeşil çay içiyormuş; çantasından bir poşet çay çıkardı. Fulvia gizlice uzaklaştı. Naoki, başka bir yerden gelen, hafifçe çınlayan bir sesle bana hitap ediyordu:

"Zoé bana sizden çok söz etti. Size büyük saygı duyuyor, cüretkâr şeyler yapmak için güçlerimizi birleştirebileceğimizi düşünüyor."

Konuşma tarzı beni gülümsetti ve biraz da kafamı karıştırdı, tesadüfi olduğunu sanmıyordum. O da bunu hissetmiş olmalı ki ekledi:

"Şiir yayımlamak gibi. Zoé size bahsetti mi bilmiyorum, ben bu projeyi finanse edebilirim."

"Kısaca söz etti."

"Kitabevinin adı yayınevine de tam uyar."

"Evet, ben de onu düşünmüştüm."

"Yabancı şairleri çevirebiliriz, İspanyol ve Katalan yazarlar bulabiliriz."

"Üçümüz birlikte sanırım oldukça geniş bir alanı kapsayabiliriz."

"Kolları sıvayalım, o halde!"

"Kitabevini açmam ve işletmem biraz daha zaman alacak, ama Zoé'yle siz araştırmaya, hayal kurmaya başlayabilirsiniz."

"Ara sıra sizi bir saatliğine çalıp, vardığımız yeri size anlatırız. Bu arada, ben kâğıda dair hayal kuracağım, biz Japonlar için bu çok önemli. Format, kapak..."

"Kâğıt kalitesine ve tipografiye karşı ben de hassasımdır."

Fulvia döndü. Naoki'nin fincanına sıcak su doldurmuştu. Naoki dörtgen kâğıdı nazikçe açtı. İçinde, şeffaf bir tüle sarılı yeşil çay bulunuyordu.

"Eee, ilk kitap çıktı mı?"

"Neredeyse," dedi Naoki.

"Müthiş bir üçlü olacağız," dedi Fulvia.

"Yarından tezi yok matbaalarla temasa geçeceğim, ayrıntılı gider listesi hazırlatacağım."

"Bir dağıtımcı bulmak için sanırım aynı anda birden fazla kaliteli seçki yayımlamak gerekiyor. Örneğin üç tane. Üniversitede bundan söz edebilirim, öğrencilerim meraklıdır, haberi yayarlar."

Fulvia dudaklarını kahvesine değdirirken fincanın üzerinden bana baktı. Fincanın beyazı gözlerinin amber rengini ortaya çıkarıyordu. Her şey uyum içindeydi. Projenin ortaya çıkacağından bir an bile tereddüt etmedim.

"Joaquim, evi Naoki'ye göstermemi ister misin?"

"Lütfen."

"Ev de burada mı?"

"Elbette..."

Onların esnek ve zarif bir hareketle kalktıklarını gördüm. El eleydiler. Fulvia elini kolunu sallayarak vitrini, kitaplıkları, masanın yerini gösteriyordu. Söylediklerini işitmiyordum, ama onlara bakmak hoşuma gidiyordu. Merdivenden çıkarlarken uzun bacaklarının yavaşça yok olduğunu gördüm.

Ricardo

Meydandaki banklardan birine oturmuş, uzaktan, görülmeden görüyordum. Kitabevi bir ışık adacığı gibiydi. Kızlar üst

kata çıkıp kaybolmuşlardı. Kitapçı halinden hoşnut gözüküyordu. Konuşmalarını işitememiştim. Üçü de, ağaçları rahatsız etmek istemez gibi, sakin sakin konuşmuşlardı. Mutlu bir adamın yüzünü uzaktan incelemek tuhaf bir şey... Evi kitabevinin üstünde olmalı. Üç pencere açıktı. Japon kadının pencerenin önünden defalarca geçtiğini gördüm, ama diğer kız kaybolmuş gibiydi. Japon kadın yeniden geçti. Bu kez çıplaktı. Sahneyi bir an için hayal ettim, ama sonra da havanın sıcak olduğunu, belki bir duş alacağını düşündüm. Kahkahalar ve iç çekişler, sesli öpücükler. Bir haz çığlığı. Sanki Bartleby ve Şürekası'nda yaşanan şenliğe katılmak ister gibi gün de aniden doğuyordu. Bir süre sonra, bu tuhaf kaçamağa üçüncü bir ses karıştı. Düşecekmiş gibi öne doğru eğilmiş kitapçının hıçkırıkları.

Naoki

Zoé salonun ortasına geçici olarak konmuş büyük yatağa uzandı ve beni yanına çağırdı. Arzu duymama rağmen tereddüt ediyordum. Joaquim'in yukarı çıkabileceğini düşünüyordum, ama Zoé giysilerini çıkarmaya başladığında, esnek göğüslerini duru ışıkta gördüğümde, eteğini sıyırmak için kalçalarını ve organını kaldırırken ağzını da açtığı gözüme iliştiğinde daha fazla dayanamadım. Hızla soyunup yanına gittim. Ona sarılacak sabrı gösteremedim ve dudaklarımı doğrudan her tutkunun akıp gittiği mabede yönelttim. Hızla çığlık atmaya başladı ve daha o bana dokunmamışken ben de onunla birlikte orgazm oldum.

Hemen ardından, biz sessizliğe kavuşmuşken, terastan gelen bir hırıltıyla, bir hıçkırıkla donup kaldık. Zoé bana baktı: Yüzünden bir hüzün perdesi geçti. Ayağa kalktı ve giyinmeden giriş katına indi. Şaşkınlık içindeydim, ama ben de kalktım, pencereye yaklaştım ve Zoé'nin, eğilmiş Joaquim'i yavaşça doğrulttuğunu gördüm. Onunla çok alçak sesle konuşuyordu, ne söylediğini anlamıyordum. Ayağa kalkmasına yardım etti, kitabevine

girdiler, yukarı çıktıklarını işittim. Kaçmak, banyoya saklanmak istiyordum ama neden bilmem, uzandım, yüzümü merdivene doğru çevirdim ve onların geldiğini gördüm. Joaquim hıçkırıyordu, Zoé'ye yaslanmıştı. Topalladığını o an fark ettim.

Bana bakmıyordu, bir yaralı gibi kendini bırakmıştı. Zoé onu soydu. Cılız bacağı beni öyle heyecanlandırdı ki, karnım titremeye başladı. Zoé, Joaquim'i yatakta, ikimizin arasına yatırdı, onu kollarımıza aldık. Yatışmıştı, hıçkırıkları kesildi, Zoé onun yüzünü okşadıkça bana daha da yakışıklı geliyordu, çünkü daha önce hiç altüst olmuş bir erkek görmemiştim. Üçümüzün de yüzü saatlerce birbirine yakın kaldı. Birlikte soluk alıyorduk. Bedenlerimizden dinginlik yayılıyordu. Joaquim yavaş yavaş ısındı, sevinç ve sükunet kokusu saçıyordu. Bir erkeğin bir şey yapmaya çalışmadan bu kadın yumuşaklığını paylaşabileceğini, duygularını böyle bir özgürlükle sergileyebileceğini asla hayal edemezdim.

Sabah oluyordu, birbirimize sarılı halde uyuduk.

Zoé

İşçiler gelmişti. Matkapların gürültüsü beni hem tatlı hem ağır bir uykudan çekip aldı. Sanki Joaquim'in bedeninin yakınlığı, kaygısının bir bölümünü tenime nüfuz ettirmişti. Kendime gelir gelmez Naoki'nin çekip gittiğini anladım. Hiçbir şey işitmemiştim, aydınlıkla birlikte gitmiş olmalı. Pastel renkler arasında kendi terasına kadar süzülmüştür ve orada, belki bir şezlongun üzerinde gökyüzüne bakarak gevşemiştir.

Joaquim'in bedeni sıcak bir kütle halindeydi. huzurlu huzurlu soluk alıp veriyordu. Hâlâ kollarımdaydı. Başı sol göğsümün üzerindeydi. Ama çekiç darbeleri onu da uykusundan çekip aldı. Gözlerini açtı, bakışlarını bana çevirdi, sağ eli sağ göğsümü okşadı. Bakışlarında çocuksu bir şey vardı. Onda hiç görmediğim bir ifade. Düş gördüğünü sanıyor olmalıydı; yine de tenimin

gerçekliğine, gözlerimin yaldızlı suyuna temas edebilirdi. Uzun süre sessiz kaldı ve beni sıkı sıkı sardı. Sanki izini korumak için bedenimi kendisininkine bastırmaya çalışıyor gibiydi.

"Naoki gitti mi?"

"Evet, ne zaman bilmiyorum. Belki onun için biraz güçtü. Bilmiyorum."

"Geçen yıl boyunca bu sarılmayı ne kadar hayal etmiştim."

"Asla bir şey belli etmedin, hatta bana karşı serttin!"

"Biliyorum. Şu sersemce çekingenlik, reddedilme korkusu, bedenimden duyduğum utanç ve çok büyük bir alışkanlık."

"Bizimle biraz daha fazla kalmak için ayak sürüdüğünü hissettim, sınıftan ayrılmak senin için güçtü."

"Bütün izin silinene dek seni solumak istiyordum."

"Dün akşam acın çok büyüktü... Affet beni, seni yaralamak istememiştim, fazla bencillikle arzumun peşinden koştum."

"Böyle söyleme, hem büyülü hem de şiddetliydi, baştan aşağı içime giren bir bıçak gibi. Öldüğümü sandım."

"Nasıl oldu?"

"Sizi işittiğimde yoğun bir acı kapladı içimi. Çocukluğumdan tanıdığım bir his. Bana sürekli, güzellik senin için değil, hele ki kadın güzelliği, diyen bir ses. Bütün kadınlarınkini kapsayan senin güzelliğin..."

"Kadınlar erkekler gibi değildir, her şekli sevebilirler. Tiksintiye daha az duyarlıdırlar. Onlar içeriden cezbedilirler, bir erkeğin özü onlara temas ettiğinde biçim ikincil olur. Hatta, ki benim için durum budur, senin biçimin senin iç güzelliğinin ifadesi olabilir. Erkekler için durum daha güçtür. Onlar korkar. Güzellik onlara öyle bir güven verir ki iç özün yokluğu onları itmez."

"Doğru... bu kaygıdan, bu ayrılıktan kurtulabilecek miyim, bilmiyorum. Senin güzelliğinle benim arzum arasında sanki bir çatlak, bir kanyon varmış gibi. Asla yapamayacağımı biliyorum... yani, benim sana delice âşık olduğum kadar sen bana

asla âşık olmayacaksın... hep bu farklılık... Sanki sakatlığım beni damgalamış gibi."

"Senin için bir şey yapabilirim... gerçekten..."

"Kuşkum yok."

"Gülümsüyorsun ama sana ne önereceğimi bilmiyorsun, korkuyorsun, profesör imgenin ardına sığınıyorsun."

"Benimle birlikte çalıştığından beri, fakültede bakışlarınla karşılaştığım ilk günden bu yana bana verdiklerinle zaten son derece mutluyum. Ne peki?"

"Naoki'yle tuhaf bir yer keşfettim. Bundan sana nasıl söz edebileceğimi bilemiyorum, çünkü bu fikre hiç katılmıyorum, ama orada bir gizem olduğunu ve bunu çözmeye belki de senin yardım edebileceğini kabul etmek zorundayım."

"Kavramlara katılmak tam bir olgunlaşmamışlıktır!"

"Biliyorum, olgunlaşmamış biriyim ben, safım ama aptal değil."

"Hiç böyle düşünmüyorum."

"Safın tersinin sinik olduğuna mı inanıyorsun?"

"Hayır..."

"Bu iyi bir nokta, çünkü ben, çoğu zaman böyle sanıyorum. Dünyamız öyle sinik ki uyum yönündeki en ufak atılım, en ufak idealizm saflık olarak görülüyor."

"Bu doğru. Konu dışı konuşma bitti!"

"Hey profesör, derste değiliz. Unutma ki en parlak öğrencinle birlikte, yatakta çıplaksın!"

"İnanmakta güçlük çekiyorum."

"Gerçekliklerin en nesneli bu ve hatta sertleştiğini bile söyleyebilirim, ama biz tartışmamıza devam edelim."

"Fulvia'nın kollarında, onun kokusu içinde, cenneti içinde sertleşmek ve çıplak olmak olağanüstü!"

"Gizli bir yer..."

"Cennet mi?"

"Hayır, öğüdüne uydum, konu dışı konuşmaya son verdim!"

"Neden 'gizli'?"

"Adresini edinmek, içeri girmek, kabul edilmek çok güç. Adı *Oniks*."

"Naoki'nin vücudundaki kırbaç izleri mi?"

"Evet, ama böyle düşünme."

"İnsanın kendini kırbaçlattığı bir yeri nasıl adlandırırsın ki?"

"Kesinlikle bu değil. Daha derin ya da daha çılgınca. Naoki'yle birlikte seni oraya götürmeyi isterim."

"Pekâlâ."

"Korkmadın mı?"

"Hayır. Kendimden başka bir şeyden korktuğumu düşünmeyi bırak artık. Ya sen, sen neden korkarsın?"

"Yazamamaktan, ama tutkudan korkmam."

"Sonsuzluktan?"

"Belki, çünkü yazı sonsuzluğa bağlıdır."

"Sanırım senin peşinden her yere giderim."

"O halde, *Oniks*'e gidiyoruz."

Ricardo

Japon kadın kitapçıdan çıkıyor; bütün gece açık kalmış kapıyı kapıyor ve bana doğru bakmadan sağa gidiyor. Teninin beyazlığı, yürüyüşünün zarafeti ve şafağın gümüşi aydınlığı arasında bir tür uyum var. Bir kedi gibi süzülüyor, siyah saçları nemli atmosferde iz bırakıyor. Onu takip ediyorum, beni dosdoğru yaşadığı yere götüreceğini biliyorum. Sonra onu birkaç saatliğine bırakabilir ve her an yeniden bulacağıma emin olarak uyuyabilirim.

Palau Meydanı'ndan geçiyor, gotik mahallenin küçük sokaklarından çıkıyor. Çöp kamyonları gecenin atıklarını temizliyor. Birkaç kişi aceleyle metroya ya da otobüs duraklarına koşturuyor. Yalnızca onun ne amacı ne de bir yönü varmış gibi; kendisini sürükleyen görünmez akıntıya zarifçe konmuş bir yaprak sanki.

Sonunda, tarihi semtin oldukça şık bir binasına giriyor. Onu ilk kez fark ettiğim terasın hemen yakınında. Dar sokaklar henüz boş olduğundan uzaktan takip ettim. İçeri girmesine izin veriyorum, posta kutusuna bakar diye bir süre bekliyorum ve kapının önüne vardığımda içeriden genç bir kadın çıkıyor. Bana gülümsüyor, kapıyı tutuyor. Gerçekten de kusursuz bir delikanlı görünümündeyim. Posta kutularına bakıyorum ve Japon kadının adını görüyorum: Naoki Ozokura.

Ona yarım saat verebilir, yukarı çıkabilir, dairesine girebilir ve uyuyuşunu seyredebilirim. Tıpkı Kawabata'nın *Uyuyan Güzeller* romanındaki gibi. Uykusunda, hiçbir şey hissettirmeden onu öldürebilirim. Onu her şeye mecbur edebilirim. Ona şiirler okuyabilirim, kollarımın arasına alıp sallayabilirim, onun aydınlık varlığının yanında kalabilirim yalnızca.

Zaman zaman hissettiğim bu mutlak erk, yalnızca başkalarının yaşamına, kısaca, son bir bakış olarak burnumu sokma uzmanlığımdan gelmiyor; daha derin bir şeyden, birinin ölüm anına karar verme gücünden kaynaklanıyor. Daha geleneksel diğer katiller karşısında tek avantajım, benim kısıtsız ve etkilenmeden hareket etmem. Ben, son eylemi gerçekleştirme cesareti olmayan bir iradenin kolundan başka bir şey değilim. Naoki'yle şimdi her şeyin mümkün olduğunu biliyor olmak beni sarhoş ediyor; geceki acıyı, terk edilmenin, bir kenarda bırakılmanın korkunç hissini bana unutturuyor.

Yüreğim hafiflemiş halde evime dönüyorum. Naoki'yi elde etmekten başka yapacak bir şeyim yok. Bir an, uykusuz gecemi telafi etmeden hemen önce, hayatımı değiştirebileceğimi, mesleğimi bırakabileceğimi, dergide daha fazla çalışabileceğimi, onunla birlikte büyük bir tutkuyu tadabileceğimi, yazıp yayımlayabileceğimi düşünüyorum. Mutluluk içinde yüzmek için daha fazla ne gerekir? Ama bir şey bana bu mükemmellik içinde tamamen düşsel bir yanılsama olduğunu söylüyor. Mutlu olmaya alışık ol-

madığımı düşünerek bu fikri kafamdan atıyorum. Birkaç hafta, birkaç ay mutlu olmak neden mümkün olmasın?... belki de daha fazlası... Her şey sınırı fazla zorlamamaya bağlı ve bu sabah her şeye erişebilirim gibi geliyor bana. Buna neredeyse eminim. En koyu karamsarlıktan umuda nasıl geçildiğini görmek ilginç.

Naoki

Uyuyamadım. Hayatımda ilk kez kollarımın arasına bir erkeği alıp sarılmıştım, gerçek bir şefkat hissetmiştim, hatta sanırım bir tür sevinç. Her şeyin mutlak anlamda yitirilmediğini görmenin verdiği bir tür yatışma. Güven duyuyordum. Belki de Zoé'nin varlığı sayesinde. Ona Fulvia demesi hoşuma gidiyordu. Kulağa hoş geliyordu, onun parıltısına kafiye düşürüyordu. Ama Fulvia'nın cinsel organım üzerindeki dudaklarını nasıl unutabilirim, hazzımı, onun bedenine susamışlığımı nasıl unutabilirim? Peki ya Joaquim'in o cılız bacağını, dalgın bakışını, kadın güzelliğine erişme, onu tatma, anlama, kendini buna terk etme arzusunu nasıl unutabilirim? Şekil bozukluğunda doğal bir hoş koku vardı; sanki uyum istenebilir bir şeymiş gibi, sanki bu irade çocukluğumdan beri tüm dikkatim ve tutkumla peşinden koştuğum şeylerin esrarengiz özüne değiyormuş gibi.

Bu hafif anormalliğin ötesinde, çok daha canavarca şeyler karşısındaki büyülenmeyi de kavramaya başlıyordum. Goya, tablolarındaki şekilsiz, buruşmuş yüzlerde bulunan tuhaf ve kendine özgü güzelliği öyle bir ifade etmişti ki, burada gizli bir uyum mevcuttu. Ama Goya, bunları resmetmeden önce, bu güzelliği hissetmiş olmalıdır. Yoksa soyluların birbirine benzer yüzlerini çizmekle yetinirdi. Goya dehşeti aşmıştı. Joaquim bir anlamda beni yabancısı olduğum, Mishawa'nın ölümünden sonra algısını kovduğum, duyarlılığını sildiğim bir alana sokmuştu.

Uykuya gömülme umuduyla sıcak bir banyo yaptım ama yatağa girdiğimde, zihnim daha fazla açıldı. *Oniks*'teki bir sahneyi

hatırladım. Genç bir kadının işaretparmağını anestezi yapmadan kesmişlerdi. Parmağın siyah zemine düşüşü, kanın fışkırması, genç kadının dehşet içindeki yüzü, kesilen parmağın güzel tırnağı üzerindeki kayısı rengi oje hâlâ gözlerimin önünde. Ona bunca ıstırap veren şeyden böylece kurtulmuş muydu, yoksa sadece bir parmağından mı olmuştu? Vücudumuzun en ufak parçasına bile neden bu kadar bağlıyız? Istıraptan bu bedelle kurtulmak... Kim ödeyecek bedeli? Hasta bir organın kesilip alınmasını kolaylıkla kabul ederiz ama yaşamayı beceremememek, korku, bütün organları uyuşturmaz mı?

İnterfonun zili çınladı. Ahizeye gidip kaldırdım.

"Ben, Fulvia..."

"Aşkım, ne güzel sürpriz, gel."

Onun yanından henüz ayrılmıştım ama onu her gördüğümde kalbim çarpıyordu. Kendime hakimiyetimi, bütün mesafeyi yitiriyordum, ayaklarına kapanabilirdim, onun kölesi olabilir, hayatımı feda edebilirdim. Bunu ona söylemek istedim ama yalnızca baktım.

"Beni bu kadar çok seviyor musun?"

"Kollarına al beni..."

"Uyuyamadım, kalktım. Biraz yatalım mı?"

Fulvia çoktan soyunmuştu. İpek giysimi açtım ve onun yanına sokuldum.

"Ne çılgın gece!"

"Öp beni."

Cömert göğüslerini dünyadaki her şeyden çok seviyordum. Onları yaladığımda, yüzüm onlara değdiğinde eriyip bitiyordum. Uyuşturucuların en tatlısı beynimi derhal istila ediyordu. Bu kendinden geçmenin kaynağı bedeninin bağrıydı. Onun rayihası, petekleri, sonsuz uçurumları. Fulvia'yı görür görmez organım ıslanıyordu; onunkinin de okşayışlarıma ve tatlı öpücüklerime hızla cevap verdiğini görmek beni büyülüyordu. Kaç erkek bu mutluluğu bilir?

"Joaquim'e öyle kucak açtığını görmek beni şaşırttı."

"Korkmadım. Beni derinden etkiliyor."

"Tuhaf biri. Onu çok seviyorum. Her şeyde kendini gösteren bir inceliği var. Sen onu böyle gördüğünde, profesör olarak ne kadar sert olabileceğini hayal edemezsin."

"Kendini koruyor. Onun gibi kendini bırakan bir erkekle hiç karşılaşmadım."

"Ben de. Sonuçta gençler oldukça aptal oluyor."

"Tuhafsın."

"Öyle ama, inanılmaz kibirliler, sanki 'ıstırap' kelimesini bilmiyor gibiler."

"Belki bilmiyorlardır..."

"Doğru. Bizim bir anlamda şansımız var."

"Evet, eğer bizi öldürmezse açılmamızı sağlıyor. Ama anladıkları an ölen birçok insan da var, sanki sezgilerini kullanma olasılığı onlardan çok erken alınmış gibi."

"Joaquim için bir fikrim var..."

"Onu *Oniks*'e mi götürmek istiyorsun?"

"Nereden bildin?"

"Ben de bunu düşündüm."

"Bacağından başka, çok ağır bir şey taşıdığını mı düşünüyorsun?"

"Biliyorsun, o bir yazar ama kitaplarını reddetmiş birkaç yayıncı dışında onu kimse okumadı."

"Çok yazmış mı?"

"Sanırım üç tane."

"Onları okuyabilir miyiz?"

"Ona bu konuyu açmaya henüz cesaret edemedim."

"Benim sormamı ister misin?"

"Mümkün olduğunu hissettiğinde tekrar konuşuruz."

"Başka bir şey daha var mı?"

"Evet, ama ne olduğunu tam bilemiyorum. Kimi zaman, baş-

ka yazarlar onu deliye döndürüyor. Olağanüstü öfke krizlerine kapılıyor, özellikle de 'gerçek' yazarlar ya da benim böyle adlandırmaya layık gördüklerim karşısında. Bir teorisi var: Ona göre yazarlar ödlektir, kahramanlarını ya terk ederler ya da öldürürler, daha kötüsü, onlara belirsiz sonlar verirler."

"Biraz doğru bu."

"Ben de katılıyorum, verdiği örnekler de kusursuz."

"Bir çözümü var mı?"

"Evet, bir gün bu romanların sonlarını yeniden yazmak gerektiğini söyledi. Kendisi de bu işe girişmeyi istiyormuş."

"Amma fikir!"

"Bunu yapabilir. Terörist bir ruhu var."

Zoé

Naoki düşünceli duruyordu. Zihninin çalıştığını, bir plan tasarladığını hissediyordum. Araya girmekten kaçındım.

"Düşünsene... Bartleby ve Şürekası için küçük bir matbaa buluyoruz. O mutlu. Bizim bütün kitapları basıyor. Kendini kaptırmış. Yavaş yavaş onun da kitap sonlarından kuşku duymasını sağlıyoruz... Onu Joaquim'le tanıştırıyoruz. Tamamen ikna etmeyi de o tamamlıyor. Korsan kitap işine girişiyoruz ve başka yayıncıların kitaplarını Joaquim'in sonlarıyla yeniden basıyoruz. Sonra, bu fikri paylaşan ve dünyayı değiştirmek için, herkesin arasında yıkıcı bir eylemde bulunmak isteyen gençlerden bir ekip kuruyoruz. Bizim kitapları alıp kitapçılara, hatta dağıtımcılara –bu daha az riskli olur– gidip değiştiriyorlar."

"Dâhice, Joaquim bayılacak!"

"Bu gerçekleştirilebilir. Ben finanse eder, fikri geliştiririm ve onunla konuşuruz."

"Tamam. Ama bu arada onu *Oniks*'e götürelim."

"Ne olduğunu ona söyledin mi?"

"Hayır, kendi keşfetmesi daha iyi olur sanırım."

"Öp beni... Ensemi ve omuz başlarımı yalaman hoşuma gidiyor."

Naoki'yi yüzükoyun döndürdüm. Dilim vücudu üzerinde dolanıp durdu. Ben ensesini vahşice ısırırken orgazm oluyordu.

Joaquim

Limanın yakınında, kullanılmayan bir antrepoydu. Pek sevimli olmayan iki goril girişleri sıkı denetimden geçiriyordu. Naoki'yi iyi tanıdıkları, Zoé'yi ise biraz tanıdıkları belliydi. Ama içeri girince daha büyük bir dikkatle incelemeden geçirildik. Bir fizyonomi uzmanı benim yüzümün zihinsel bir klişesini çıkardı. Belleğin bu kadar çok izi nasıl koruduğunu hep sormuşumdur.

Naoki'nin tavsiyesiyle siyah giyinmiştim. Sessizlik bir yana, neredeyse dinsel, tanımsız bir atmosfer yaratan ciddiyet etkileyiciydi. Duvarlar siyah kadife örtülerle kaplıydı. Küçük bir sahne. Boş bir iskemle. Her şey bir beklenti atmosferi yaratmaya uygundu. Bir konser salonuna benziyordu biraz. Sanatçıların sahneye çıkmasından hemen öncesine. Sadomazoşist bir kulüp olmadığını anlamıştım. Daha çılgınca ve daha esrarengiz bir şey, demişti Fulvia. Katılımcılar katlanan iskemlelere oturuyordu. Kimse birbirlerine bakmıyor, birbirini süzmüyordu. Herkes kendisi için orada bulunuyormuş gibiydi. Dördüncü sırada bir yer bulduk. Şarkı söyleme ya da telafisi olmayan bir şey yapma arzusuna kapıldım. Aklıma büyüler, önümde cereyan edecek tuhaf bir ritüel geliyordu. Bana Katalan filozofu hatırlatan fazla pembe dudaklı ve kaygılı küçük gözlü, rahip tipli, soluk benizli bir adam, elinde bir kâseyle önümüzde geçti. Katılımcıların çoğu içine bir pusula attılar; adımı listeye ekleyebilmem için üç kez daha gelmem gerektiğini biliyordum. Fulvia'ya olan arzumun, başka zaman olsa en korkunç alaylarla kaçacağım bir durumla beni yüz yüze bıraktığını görmek hoşuma gidiyordu. Ne tür bir maskaralıkla

karşı karşıya kalacaktık? Vakit geliyordu. Salon doldu. Kapılar kapandı. Sessizlik iyice ağırlaştı.

Sonunda, sahnenin arkasındaki bir perde açıldı ve kızıl saçlı, teni süt gibi taze küçük bir kız içeri girdi. Adımları ne yere ne de maddeye temas ediyor gibiydi, vücudu havayı rahatsız etmiyordu, saçları kederli ruhlarda ve mekânda izler bırakıyordu. Gülümsemek, yutturmaca diye bağırmak, öfkelenmek, ayağa kalkıp dışarı çıkmak isterdim, ama büyülenmiştim, yapamadım. Göğüsleri ancak bir bebeğin avcuna sığacak kadar minnacık olan bu kızıl saçlı ergenden gözlerimi alamıyordum. Minnacık göğüsler, kusursuz bir masumiyetle tekdüzelik ve ıstırap içinde kendilerine bir yol açıyordu.

Genç kız, sekinin ortasındaki iskemlenin üzerine bacaklarını kapatarak oturdu. Bir fırkateynin büyük yelkeninin tepesine tünemiş gözcü gibi uzaklara bakıyordu. Mevcut bütün varlıkları, bütün bakışları, bütün bedenleri, bütün bireysel tarihleri kucaklar gibi bir hali vardı. Böylesine küçücük bir kız için tuhaf! Hiçbir kaygı yok, en ufak bir sinirlilik ya da utanma yok. Siyah bir mücevher kutusu içindeki inci kadar sadeydi çıplaklığı.

En az yirmi dakika böyle durdu, sonra başı sağa sola oynamaya başladı. Kimi zaman bir yüze takılıp kalıyordu. Kâse ayaklarının dibindeydi, ama onunla ilgilenir gibi gözükmüyordu.

Bakışları üzerimde durdu. Bedenim anında karşılık verdi. Yaygın bir sıcaklık kapladı her yanımı. Bir başkasıyla ilgilenmesi gizli umuduyla bakışlarına birkaç dakika dayandım. Kısa bir an Naoki'ye baktı. Naoki ürperdi. Bunu hissediyordum, çünkü omzu benimkine değiyordu. Sonra Fulvia. Onun tepkisi daha ziyade bir tür akış gibiydi.

Bana geri döndüğünde, sahneye, yanına çıkmamı isteyeceğini anında anladım. Sanki bana, "Evet, doğru anladın, gel!" der gibi başını salladı.

Ayağa kalktım. Salonda bir mırıltı işitildi. Alışılmadık bir prosedür olmalıydı. Yandan geçtim ve sekiye doğru yöneldim, üç basamağı çıkıp yaklaştım. Kızıl saçlı genç kız minik ellerini bana uzattı, ellerimin dokunmasına izin verdi. Sonra en ufak duygunun olmadığı berrak bir sesle konuştu:

"Sende iki yara var. Ben ancak birine şifa bulabilirim. Buradan uzakta mı oturuyorsun?"

"Hayır, arabayla on dakika."

"O halde evine git. Sergi seni götürür. Bana üç şey getirmeni istiyorum, bütünüyle, kendine hiçbir şey bırakmadan. Eğer beni aldatmaya çalışırsan anında anlarım ve ıstırabın asla temizlenmez. Seçim senin. Senden ne istediğimi anladın mı?"

"Evet, kesinlikle."

"O halde bana güven. Seni bekliyorum."

Bir vasalı yanından kovan antikçağ prensesleri gibi bir işaret yaptı. Ama hareketi öyle yavaştı ki kolunun, omzunun güzelliğinden etkilenmiştim. Bakışlarıyla bana bir yörünge çizdi. Sergi denen adam bana işaret etti. Ergen kızın tatlı gücüne boyun eğerek adamın peşinden gittim.

Naoki

Joaquim'in Melek'le doğrudan iletişime girdiğini görmek hem tuhaf hem de hoştu. Hareketlerinde hiç sorgulama yok, hiç tereddüt yok. O zamana dek hiç değişmemiş prosedürü altüst edecek kadar çabucak nasıl fark etmişti onu? Ben seçilmeden önce sayısız toplantıya katılmak zorunda kalmıştım... Ama o gizemin kalbine anında girdi.

Gözlerini kapatmıştı, elleri, aralarından tüylerinin ışıltısının göründüğü kalçalarının üzerindeydi. Joaquim dönmeden bir şey olmayacaktı.

Zoé benim elimi tuttu ve biz de gözlerimizi kapattık. Zaman uçup gitti.

Zoé

Bir motor. Bir kapı gürültüsü. Joaquim gelmişti. Melek Sergi'ye bir işaret yaptı. Yaklaştı, ondan bir şey istedi. Joaquim podyuma geri geldi. Kollarında, çeşitli renklerde karton kapaklı bir düzine kadar dosya. Onları genç kızın ayakları dibine bıraktı. Sergi büyük bir metal kap getirdi. Genç kız Joaquim'e yakınına oturması için işaret etti. Barış çubuğu içmeye hazır iki Yerli gibi sekinin üzerinde duruyorlardı. Melek dosyaları birbiri ardına açıyor, kâğıtları çıkarıyor ve dosyaları yana koyuyor. Metal kabın içinde bulunan bir kibrit kutusunu eline alıyor. Bunların üç romanının elyazmaları olduğunu anlıyorum. Ağzımdan bir çığlık yükseliyor. İlk alevler fışkırıyor. Fedailer üzerimde. Ağzımı bağlamamaları için onlara işaret ediyorum. Kendime hakim olup olamayacağımı görmek için yarım dakika kadar bekliyorlar, sonra salonun dibindeki yerlerine geri dönüyorlar. Joaquim Santz'ın eseri duman olup uçuyor. Zihnim donup kalmış. Joaquim'in Melek'e küçük kâğıt demetleri uzattığını görüyorum. Bu kitap yakma törenine nasıl katılabildiğini anlamaya çalışıyorum. Yüz hatlarında hiç ıstırap yok, isyan yok: Melek'le bütünüyle iletişim halinde gözüküyor. Onları tek bir beden gibi görüyorum, sütsü ve siyah, aydınlık ve karanlık, bir eseri yakan dört el birlikte.

Yarım saat sonra, geride yalnızca üzerlerinde roman adlarının okunduğu renkli dosyalar kalmıştı. Onlar yakılmadı.

"Istırabının yarısını sildim. Varlığının bu alanında sevince, huzura kavuşacaksın. İçinden yeni bir şey doğacak. Istırabının diğer yarısını bütünüyle, hiç sakınımsız, sonuna kadar yaşamalısın. Bir gün göreceksin ki bu alan da şifa bulduğum diğeri kadar aydınlık olacak. Ben sana her şeyi veremem. Karanlığının yarısını sen üstlenmelisin."

Derin derin birbirlerine baktılar. Genç kız uzaklaştı. Naoki'nin elini bıraktım ve sekinin üzerindeki Joaquim'in yanına gittim. Yüzü inanılmaz huzurluydu. Bakışları, sanki orada hâlâ kızıl

saçlı genç kızın yansısı görülebilirmiş gibi aydınlıktı. Benim ona yardım önerim eserinin yok olmasıyla sonuçlanmıştı. Bir an beni asla bağışlamayacağını düşündüm. Herkes dağıldı. Joaquim'le yalnız kalma ve kitapçıya onunla birlikte gitme ihtiyacı duydum.

"Naoki, ben Joaquim'e eşlik edeceğim, bütün bunlar benim yüzümden oldu."

Naoki'yi öpmek için eğildiğim sırada dudaklarımı ve bedenimi itti, yüzünü çevirdi, gözyaşlarını gördüm.

"Çek git, yalvarırım!"

Suskun kalakaldım. İki ıstırap arasında tuzağa düşmüştüm. Joaquim'in ıstırabı da tamamen elimden kaçmıştı. Joaquim'i elinden tuttum. Göğe doğru kalkmış dev vinçlerin ortasında, sessiz bir sokakta bulduk kendimizi. Hızla yürüyor, kendini bana bırakmış olan Joaquim'i çekiyordum.

Onu geride bırakmıştım, hiç insan yüzü görmek istemiyordum, kimseye yönelik olmayan bir öfkenin içimden fışkırmasına izin vermiştim, yalnızca havaya dönüktü, yalnızca o bu öfkeyi emebilir ve sızıntılar, bulutlar, şimşekler halinde damıtabilirdi. İçimde yoğun bir şiddet hissediyordum, bir şeyleri yok etmeliydim, sanki Joaquim'in romanlarının yok edilmesi bana yetmemişti. Mağaraları, sessizlikleri yıkmak, Naoki'nin rahminden içeri ışığı sokmak isterdim.

Bir saat sonra, soluk soluğa kitabevinin önüne vardık. Joaquim anahtarı kilide sokmakta güçlük çekince, anahtarları elinden kaptım, kapıyı açtım ve üst kata çıktım. Hızlı yürümek şiddetimi akıtmama yetmemişti. Vahşice üstüne atlayarak ona tokat attım:

"Neden? Neden? O elyazmaları benimdi! Hakkın yoktu! Sen beni yok etmek istiyorsun! Beni un ufak etmek istiyorsun! Senden nefret ediyorum! Artık tek bir satır bile yazamayacaksın! Sen, ömrü boyunca başkalarının kitaplarını satacak, zavallı, sersem bir kitapçısın!"

Ona daha şiddetli ikinci bir tokat indirince, bana vurduğu güçlü tokatla yere yıkıldım. Elleri geniş ve esnekti. Oradaydım, yere oturmuş, gülünç biçimde yatışmıştım. Beni yerden kaldırmadı, ama sakin sakin soyundu ve yattı, sanki beni bekliyordu. Yanına gittim; tenim ve kalbim çıplak. Organı kalkmıştı. Ağzıma aldım ve emmeye başladım. Başının dilimin altında nabız gibi attığını hissediyordum. Organını avuçlamış, daha da büyümesine karşı öfkeyle mücadele ederken, dilim ve dudaklarım en büyük yumuşaklığı tadıyordu. Joaquim bağırıyordu. Hazzının adım adım, vahşice gelişini hissediyordum. Sonunda spermi ruhuma sütsü bir beyazlık saldı.

Vücudunda yükselerek, biçim değiştirmiş yüzüne kadar çıktım. Bakışları ıstırabının yarısından temizlenmişti. Bu büyük ve çılgın yoğunluk, kızıl saçlı genç kızın esini, Naoki'nin acısı yetmişti; ama ben bütün enerjimi tüketmiştim, onun içinde erimekten ve gövdesinin üzerine yatmaktan başka bir şey istemiyordum, bacaklarım bükülü, ellerim yüzünde, uyudum.

Naoki

Aynanın karşısında çırılçıplağım. Keskin tırnaklarımla, vücudumun kabuk bağlamış yerlerini yeniden kanattım. Karnımı ve omuzlarımı tırnaklıyordum. Hiç sesim çıkmıyordu. Karnımı görmeye ihtiyacım vardı, içimden renk çıkmasına ihtiyacım vardı. Her tarafım kana bulandığında durdum ve kendimi beyaz çarşafların içine attım. Tek bir damla gözyaşı yok, tek bir hıçkırık yok. Yalnızca bir hiç olmanın korkusu, yalnızlığın korkusu ve Fulvia'nın bedeninin, sıcaklığının, titreşen varlığının şimdiden hissettiren acımasız yokluğu.

Ricardo

Uyumak imkânsız. Saat sabahın dördü. Giyiniyorum ve kendimi sokakta buluyorum. Bu saatte ne yapılır? Bir bara mı girme-

li? Bir kulübe mi? Plaja kadar gidip Zoé'yi görmek isterdim ama benim varacağım saatte o çoktan gitmiş olur.

Rastgele yürüyorum. Sözlerinin yarısını unuttukları şarkılar söyleyen, körkütük sarhoş bir iki delikanlıyla karşılaşıyorum. Birkaç kadın herhangi bir sarkıntılığa maruz kalmamak için hızlı hızlı yürüyorlar. Çöp tenekeleri, haddini bilmez bakışlı dev sıçanları besliyor; son ana kadar bekledikten sonra bir kanalizasyona dalıp yok oluyorlar. Sıçanlardan hiç tiksinmedim, onlara belli bir hayranlık duyarım. Şehri onlarla paylaşıyoruz. Şehir gündüzleri bize ait, gecenin ilk saatlerinde ise onların eline geçiyor. Alan mücadelesi yok. İhtiyaç duydukları her şeyi onlara sunuyoruz; soylarını kazıma ekiplerine rağmen hayatta kalıyorlar, bütün planlarımızı boşa çıkarıyorlar. Sam Savage'ın romanını zevkle okuduğumdan beri, farelerin de son derece duyarlı ve yetişmiş varlıklar olduğunu biliyorum. Barselona eski kitaplarla dolu. Dolu hangarlar Firmin'in çocuklarını bekliyor. Ama Firmin bütün güzel farelerle çiftleşir mi?

Gözlerinin içi gülen genç bir Hintliyle karşılaşıyorum. Afyon kokuyor. Elinde muhteşem bir demet kırmızı gül var. Belli ki bütün gece satamamış. Burnumun dibine sokup sallıyor.

"Bir kadına gül sunmak için şafaktan daha iyi vakit bulamazsınız. Rajasthan'ın bir efsanesi, bir dolunay gecesinin şafağında arzu edilen kadına otuz altı gül sunulursa direnemez, diye anlatır!"

Bunları bana neredeyse bağıra bağıra söylüyor, sonra da sanki dünyanın en komik şeyiymiş gibi gülmeye koyuluyor.

"Alıyor musun? Sana çok uygun bir fiyata veririm."

"Elli avro."

Cebimden para çıkardım. Güller el değiştirdi.

"Zeki birisin sen," dedi sonuç olarak.

Saat sabahın dört buçuğuydu, sokakta yalnızdım ve sayısız tuhaf şeyin olup bittiği o uzak memleketi düşündüm. Ardından, güvenle, kalbimin beni yönlendirmesine izin verdim.

Naoki

Kapı çalıyor. Uyanıyorum. Kan çarşaflara yapışmış; ayağa kalkarken yaralar tekrar açılıyor, interfonun düğmesine basıyorum ve çıplak, kanayan bir halde, salonun ortasında, kapı yarı aralık, Zoé'yi bekliyorum. Aniden bir adamın içeri girdiğini görüyorum. Genç, yakışıklı, elinde kocaman bir demet kırmızı, hafif tüylü gül. Ben de onun kadar şaşkınım. Kapıyı yavaşça kapatıyor. Kımıldamıyorum. Hiç soru sormuyorum. Aniden bu adamı daha önce bir terasta, uzaktan, aramızda mesafe varken görmüşüm gibi geliyor. Yaklaşıyor, hiç tepki göstermiyorum, hiç soru sormuyorum. Düş görüyor olmalıyım, beyaz ipekten çarşafıma iyice sarılmışım. Bana gül demetini uzatıyor, alıyorum, çiçeklerin göğsüme değmesi için demeti eğiyorum. Gecenin serinliğini hissediyorum. Yaklaşıyor, beni kollarına alıp öpüyor. Onu odaya götürüyorum. Gülleri yatağın üzerine saçıyorum. Bir Hintliden almış olmalı. Hintliler dikenlerini her zaman temizler. Karşımda soyunuyor. Yaralarımı öpüyor, kanımı emiyor. İçime girdiğini hissediyorum. Yalnızca kadınların yapabileceği kadar yumuşak bir hareketle başlıyor. Bana erkeği keşfettiren bir androjin o. Hafif tüylü taçyapraklarından bir yatağın üzerinde, beni ürküten bir haz biçimini keşfediyorum. Saatlerce sevişiyoruz. Konuşmasın istiyorum. Gözlerimin içine uzun uzun bakıyor. Soru sormadığı için ona minnettarım. Ben de ona soru sormuyordum. Uyanacak, bu düşten sıyrılacak, kendime bir çay yapacaktım ya da belki bedenin sessizliği içine, haz almış aydınlığı içine dalmak için yeniden uyuyacaktım. Ona, bir daha asla gelme, ortaya çıkma, demek istiyordum, ama sustum. Sanki *Oniks* öncesi sessizliğime geri dönmüştüm. Giyindi, yavaş ve uyumlu hareketleri hiçbir şeyi sonlandırmıyordu, kendimden geçişime son noktayı koymuyordu. Daha ziyade, bir devamdı. Bu adamda belli bir zarafet, incelik vardı. Alnımı, saçlarımı okşadı ve bir gül yaprağı alarak gitti.

Ricardo

Çiçekçiyle karşılaşmam, şiir yazdığım zamanlar hariç pek kendimi riske atmadığım bir alan açmıştı önümde. Bana kalırsa her şey kaliteli bir planlamaya tabiydi, plan da gözlemin sonucuydu. Durumlara hakim kalmalıydım, onlarla oynamalı, kendi yararıma çevirmeliydim. Bu nokta bunlara hiç benzemiyor. Kurnaz bir Hintliye teslim etmiştim kendimi; o da bendeki umut dolu kurbanı hissederek, kuşkusuz uydurduğu bir şey vaat etmişti bana.

Naoki gecenin bu geç vaktinde zili kimin çaldığını bile sormadan bana kapıyı neden açmıştı? Başka birini mi bekliyordu? Yine de şaşkın bir hali yoktu. Hiç gerilememişti.

Aynanın yansıttığı ışıkta solgun vücudunu tekrar görüyordum. Tek rengin göğüs halkaları ve bir kırbacın bıraktığı kanlı izler olduğu bir mücevher kutusu. Beni odasına götürdüğünde teninde akkorluğunun izlerini taşıyor gibi geldi. Vücudu alev alevdi. Onda sanki yalnızca içsel bir tutku vardı. Bir orman yangını hızında bana da yayıldı.

Bozmaya cesaret edemediğimiz o sessizlik, aşk dalgalanmalarının uzamıydı. O ne büyük karakter gücü, ne özgürlük, ne kendini bırakış! En ufak bir kaygı duymadan kim kendini kollarıma bırakabilir?

Serin küçük bir meydanda durup bir kahve ve jambonlu bir *bocadillo* söyledim. En sevdiğim kahvaltım. Garson geri geldiğinde, kahvenin kokusunu içime çektim ve Naoki'nin evinden çıkarken etkileyici bir kütüphanenin önünden geçtiğimi hatırladım. İçinde neredeyse gezegenin bütün şairleri bulunuyordu. Yunanlar, Çinliler, Japonlar, Hintliler, Louis Labé'den Apollinaire'e dek... Henüz tanımadığım çok sayıda da çağdaş. Onun kollarında bir yüzyıl geçirdiğimi hayal ettim, onun özüyle beslenmiş ve bir yamyam gibi bütün bu kelimelerin, bu altın ve kor kıvılcımlarının tenini yiyip yutmuştum. Böyle bir şairler

koleksiyonu hiç görmemiştim. Bütün ciltler aydınlıktı. Düş mü görmüştüm?

Bir saati aşkın bir süre hafiflik içinde kalakaldıktan sonra Katalan Yazarlar Birliği'ne yöneldim. Biraz gecikmiştim ama sık sık çalışma saatlerimin sınırları ötesinde kaldığımdan kimse bundan dolayı bana kızmazdı.

Lucia halimi alaya aldı. Mutlu bir deli gibi göründüğümü söyledi. Bir kahve daha alıp, konuşmaktan kaçınarak, orada bulunan yazarları selamladım. Tutku sonsuz uzamlı bir çarpıntı verebilirdi. Naoki beklediğim ya da umduğum her şeyin gerçekliğiydi.

Büroma sevinçle girdim. Boyutları gözlerimin önünde dönüşmüştü. İmkânsızlıktan bakımsız kalmış iç avlu bahçesi bir cangıla benziyordu. Orada, maymunların bir palmiyeden diğerine sıçradığını görüyordum. Beyaz bir kaplan yerde iz bırakarak ilerliyordu, bir sinekkuşu gagasının keskin ucuyla pencere camına gelip vurdu.

Kütüphaneden salona, bir metni okutmak için Ganser'in bürosuna giderken, bütün yazarların kendi "önemlilik"lerine ne kadar gömülmüş gözüktüklerini fark etmek şaşırttı beni. Sanki bütün dünya kendi hayal güçlerinin ürünü bir kurguymuş gibi, kapalı yüzler, içe dönük bakışlar.

Günü bitirmiştim, dışarı çıkacaktım ki, çok tanınmış bir şair yanıma geldi:

"Ricardo, sizi ilgilendirebilecek bir haberim var. Edebiyat fakültesinin ünlü profesörlerinden Joaquim Santz'ın Barceloneta'da Bartelby ve Şürekası adlı bir kitabevi açtığı dedikodusu dolaşıyor ortalıkta. Aynı adlı bir yayınevi kurmaya da karar verdiği söyleniyor. Özellikle de şiir yayımlayacaklar. Oldukça önemli biridir profesör. İlk metin vereceklerden biri olmak her zaman iyidir. İlk seçkileri yayımladığında, herkes hücum eder. Belki onunla görüşebilirsiniz?"

Şairimize tavsiyesinden dolayı teşekkür ettim ve çılgınca varsayımlarda bulunmaya başladım. Naoki, Joaquim'le ilişkideydi, belki kurulmakta olan bu yayınevinin okuma komitesine dahildi. Metinlerimi keşfetmeli ama onları yazanın ben olduğumu bilmemeliydi. Onu tekrar görmeye kalkışmadan önce bana cevap vermesini bekleyecektim. Birkaç gün içinde, evrenin bütün ipleri, bana bir yazgı olarak adlandırılabilecek gibi gelen şeyi dokumaya hazırdı ve ben de bu ağın ortasındaydım.

Joaquim

Uyandığımda Fulvia hâlâ benim üzerimde ata biner gibi duruyordu. Bir binek hayvanının tepesinde gibiydi. Avını tutan bir kaplana da benziyordu. Bana sarılmıştı ve ben de bu güçten kurtulmak için hiçbir şey yapmamıştım. Bir kadınla uyumayalı en az iki yıl oluyordu. Geçici birkaç ilişkim olmuştu ama geceyarısına doğru kaçıyordum; uyandığımda ortaya çıkacak sohbetleri, stratejileri kaldıracak gibi değildim. Özellikle bir sabah dersini bahane ederek kahvaltıya son veriyordum. Cinsel bakımdan tatmin olduğumda, işkencemi kısa kesiyordum. Ama şimdi, Fulvia'yla, bu bedenin esiri olmuş, en ufak bir kurtulma arzusu duymuyordum. Tersine, karnının üzerinden asla ayrılmayacağını, kitapçılık uğraşlarını tatil edeceğimi hayal etmeye koyuldum. Bana böyle yapışmış olan büyülü Fulvia "ur"uyla, sanki yeni doğum yapmış bir kadının, bebek henüz sıcacık, kan içinde ve yapış yapışken getirilip karnının üzerine koyduklarında hissettiği şeyi hissediyordum. O kadim birleşmeyi yaşıyordum. Tenimin teni çok geçmeden uyanacak ve benden ayrılacaktı. Bütün aşk hikâyelerinin trajik yazgısına o da tabiydi. Bu an ölmek isterdim. Sonsuza dek bu birlik içinde kalmak isterdim. Tıpkı ilk sevişti̇ği kişiden başka bir şey düşünemeyen, başka bir şey bekleyemeyen ya da arzulayamayan, kendini bırakmış, artık olmayanı isteyen on altı yaşındaki bir oğlan çocuğu gibi...

Onu uyandırmamak için kımıldamaktan kaçınıyordum. Günlerden pazardı, işçiler muhtemelen gelmeyecekti, gece gibi bütün gün de bizimdi. Bu güzelliğe dair sayıklayıp durduktan sonra, en fazla bağlı olduğum şeyi, kendi eserimi yok etmek gibi delice bir iş yapmış olduğumu hatırladım. Melek'in yıldızsı güzellikteki yüzü, çıplaklığı yeniden gözlerimde canlandı. Gizeme rahatlıkla erişildiğinden en ufak kuşku barındırmayan, en ufak korku olmayan bakışlarındaki sükuneti yeniden hissettim.

İçimi kemiren şeyi nasıl bilebilmişti? Fulvia ona gizlice bilgi mi vermişti? Bu durumda ondaki bu şiddet, bu telafisi imkânsız yitim duygusu neden? Ben kendi eserimi yakmıştım. Tıpkı Frenhofer gibi. Duman olup uçup giden bu kelimeler kalbimi akaçlamıştı. Bu üç elyazması bir anlamda bedenimde ambarlanmış, bana baraj oluşturmuşlardı, yaşamın taşkın dalgalarını onlar engellemişti. Onların beni yavaş yavaş öldürdüğünü Melek anlamıştı. O beni bundan kurtarmıştı. Kaldırıma terk edilmiş eski bir kahve makinesi gibiydim. Becerikli bir zekâ beni evine almalı, sökmeli, tamir etmeliydi. Bu saçma kahve makinesini düşünüyordum ki organımın sertleştiğini hissettim ve Fulvia'nın ürperen, dudaklarıyla onu saran vulvasına değdiğini fark ettim. Bu temasla o da uyandı. Önce belli belirsiz kımıldamaya başladı, bütün gövdesiyle beni okşuyor, nemli organını benimkinin üzerinde kaydırıyordu. Gözlerini açtı ve ustalıklı eliyle beni içine aldı. Üzerimde olması çok hoşuma gidiyordu. Her bir parselinin, meçhul kokular yüklü bir elektriği omuriliğime taşıyan her bir sinirinin yavaş yavaş bilincine varan bedenimi terk etmeden kendi ritmini dayatması nefisti. İçinin derinlerine girmiştim. Kalçalarımın her iki tarafına yerleştirdiği ayaklarını yere basarak, orgazm olana dek inip çıktı, sonra hafifçe eğilerek, muhteşem ve vahşi, adına layık bir çığlıkla doğruldu.

Zoé

Bir orgazm daha oluyordum ki, bir yer sarsıntısının artçıl darbesi gibi, organı içimden çıktı. Yeri belli olmayan, bütün bedene dağılmış bir orgazm. Açık pencereden giren serin hava kalçalarımı yalıyor. Hazzım sonsuzdu. İçimdeki her şey titreşen bir sakinlikte salınırken, aklıma Naoki, onun kıskançlığı, hüznü ve onu sertçe terk edişim geldi. Bir erkek gibi davranmış olmak canımı sıktı. Umarım bundan dolayı bana kızmaz.

Beni en çok şaşırtan, gençleşmiş, tazelenmiş, sanki geçmişinin ağırlığından kurtulmuş Joaquim'in sakin yüzünü görmek oldu. Melek'in onu ne kadar isabetle delip geçtiğini kabul etmekten başkası elimden gelmedi. Gayet basit, gayet kökten. İçimden hafif bir suçluluk dalgası geçtiyse de bunun sürmesini gerektirecek hiçbir şey hissetmedim Joaquim'de.

Nasıl bir çılgınlığa kapılmıştık? Kendimizi aşma arayışında nereye kadar gidecektik? Bunca güçlü üç dinamik nasıl olup da aniden kesişmişti? Zayıflık göstermeden, korkmadan, yıkıma uğramadan bu güzelliği kabul etmeye hazır mıydık? Yüzüm ciddileşmiş olmalıydı ki Joaquim alnımı okşadı. Uzun bir yalnızlığın keskinleştirdiği, incelikli, dolaysız bir duyarlılığı vardı.

Dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi bana kahve isteyip istemediğimi sorduğunda, bu soruyu olağanüstü buldum. Gece ne hissettin, yok. Eserimi yok etmeye beni neden teşvik ettin, yok. Beni hep sevecek misin, yok. Şimdi demek hep demek zaten. Zamansal ardışıklık yalnızca kaygı ve korkuda olur. Bunların dışına çıkıldığında, uzay-zaman dinginleşir ve parlar; orada artık her şey sonsuza dek yansır, ne trajedi vardır ne ayrılık.

Diderot'nun bir yemek konusunda, zamanı hızlandırmak için yazdığı gibi: Duşun alındığı, dişlerin fırçalandığı, kahvaltı sofrasının hazır olduğu hayal edilecektir.

Gerçekten yüz yüzeyiz. Bütünüyle yüz yüze. Bu ne göz kamaştırıcı parlaklık! Yazgısal sözler yok, gerçek bir aşk gecesinin aydınlattığı saf ve ışıl ışıl önemsizlik.

Yine de zamanın geçtiği hayal edilecek. Bugün kitaplar dizildi, her şey işliyor, "Bartleby ve Şürekası"nı açmaya hazırız.

Bu birkaç gün içinde Naoki'den haber çıkmadı. Ama mahalledeki bir matbaanın ayrıntılı gider listesi geldi. Dostumun projeden vazgeçmediğini görmek beni sakinleştirmişti. Beni hâlâ sevdiği sonucunu çıkardım bundan. Onu neden ziyaret etmedim? Neden bir sabah saat dörtte bana uğramadı? Neden birbirimize sarılıp plajda yürümedik? Bilmiyorum... Sanırım ikimizin de bu kesintiye ihtiyacı vardı. O, belki bu güçlü kıskançlığın uçup gitmesine izin vermek için; ben, beni ona bağlayan şeyi daha iyi hissedebilmek için. Şimdi, bu enerji dağılmış gibi. Yepyeni bir şey, kavuşma olasılığı vardı. İşimden çıktığımda kitabevinin önünden durmadan geçtim. Birkaç dakika yukarı çıkıp, Joaquim'e Naoki'yi görmeye gideceğimi söyleyebilirdim, ama hesap vermekten nefret ederim. Naoki'ye *İzler* dergisinin yayımlayacağı genç bir Katalanın bize gönderdiği ilk şiir seçkisini götürüyordum.

Naoki

Onu karşımda gördüğümde heyecanım doruğa çıktı. O gece geleceğini biliyordum. Bir saattir bütün bedenim bana bunu söylüyordu. Zili çaldığında, kim olduğunu sormadan kapıyı açtım. Güllü esrarengiz ziyaretçi olabileceğini düşünmüyordum.

İki savaşçı gibi seviştik. Sonra Zoé bana bilmediğim çok güzel bir şiir okudu.

"Kimin bu?"

"Genç bir Katalan yazar. Aldığımız ilk elyazması."

"Ötekileri de oku."

Zoé

Naoki'nin çıplaklığından haz alarak okumaya koyuldum. Vücudu nefisti. Soluk, köşeden ve mekaniklikten yoksun. Kemiklerinde bile suyun ve rüzgârın esnekliği vardı.

Bir şiir okuyor, onu seyrediyordum, sonra bir şiir daha okuyordum. Bitirdiğimde, Naoki uzun süre sessiz kaldı. Kelimelerin, geniş vücudunda titreşmesine izin veriyordu.

"Kaç yaşında?"

"Bizimle yaşıt ya da biraz daha fazla. *İzler*'de çalışıyor. Zaten gelecek sayıda sekiz şiirini yayımlayacaklar."

"Çok güzel. Joaquim okudu mu bunları?"

"Evet, mükemmel buldu."

"O halde ilk seçkimiz bu olacak. Görüştünüz mü?"

"Telefon numarasını verdi. En kısa zamanda bir randevu alırım. Kitabevinde görüşelim mi?"

"Nasıl istersen. Biliyorsun, ben de çok iş çıkardım."

"Evet, gider listesini aldık."

"Babadan kalma matbaayı işleten genç bir matbaacı buldum. Yaşına rağmen çok deneyimli. Çok da zevkli, yalnızca şiirde değil, formatlar, tipografi, kâğıt kalitesinde de. Ondan önce iki matbaacıyla daha görüşmüştüm, ama onun duyarlılığı bana daha ilginç geldi."

"O halde, bu seçkiyle mi başlıyoruz?"

"Adını söylemedin..."

"*Enigma Çeşitlemeleri*."

"Tuhaf. Sevdiğim bir müzik parçası bu. İyi bir ad, çünkü şiirleri gerçekten de müzikal çeşitlemeler."

Naoki çay yaptı ve terasa kurulduk. Bir hintkirazı soymuş, ince dilimler halinde kesip üzerine frambuaz koymuştu.

"Artık kıskanmıyor musun?"

"Bu konuyla dalga geçme. Beni sevmezsen seni öldürürüm!"

"Bakışlarında ışıldayan karanlık alevi görseydin korkardın!"

"Korktun mu?"

"Beni heyecanlandırıyor! Beni öldürmeyi düşünecek kadar seviyor olma fikrini seviyorum."

"Yapabilirim."

"Keşiş gibi mi?"

Naoki bir an sessiz kaldı, sonra bana meydan okudu.

"Keşiş gibi."

"Onu nasıl öldürdün?"

"Mishawa'nın tecavüze uğradığını sezmiştim, tenimde hissetmiştim. Onu aramaya gitmeden önce mutfağa girdim, balık kesmekte kullanılan bir bıçağı aldım, paltomun altına sakladım. Dramın yaşandığı yere vardığımda, içkili keşiş karın üzerinde yatıyordu, kimonosu açıktı, organı ortadaydı ve Mishawa'nın bakirelik kanını organının üzerinde görünce deliye döndüm. Sessizce yaklaştım, gülüyordu, körkütük sarhoştu. Beni gördü ama kendini koruyacak kadar bilinci yerinde değildi. Hiç acele etmeden çömeldim, organına baktım, sıkıca yakaladım, çektim ve bir vuruşta kökünden kopardım, sonra da uzağa fırlatıp attım. Daha sonra *ryokan*'a geri döndüm, bıçağı yıkadım, yerine koydum ve cinayet yerine tekrar gittim. Cinsel organı yerden aldım, manastıra kadar yürüdüm. Lapa lapa kar yağdığından izlerim silinmişti."

"Ne cesaret!"

"Kendimden geçmiş bir haldeydim. Hiçbir şeyi planlamamıştım. Saf içgüdüydü. Mishawa'nın intikamı. Sanırım soruşturmayı yürütmekle görevli komiser bir şeylerden kuşkulandı ama elinde hiç kanıt yoktu. Tecavüzcülere ve katillere de pek sempati beslemiyordu. Aslında, *Oniks*'te anlattığım, ikinci kez gidişimin hikâyesiydi. Bunu yapabilmiş olmam seni tiksindirmedi mi?"

"Hayır, tersine, hayran kaldım. On beş yaşında bunu yapabildin!"

"Hemen anladın mı?"

"Hayır, hikâyeyi *Oniks*'te anlattığında çok etkilenmiştim, ama sonraki günlerde bunu hissetmeye başladım."

"Neden bana hiçbir şey demedin?"

"Seni yitirmekten korkuyordum."

Hintkirazını ve frambuazları sessizce bitirdik.

İlk yazarımız Ricardo'yu aradım ve onu yayımlamaya karar verdiğimizi söyledim. Çok mutlu gözüküyordu. Randevu, Bartleby ve Şürekası'nda, saat on altıya verilmişti.

"Joaquim'le, *Sonlar* adı verilebilecek bir gizli örgüt hücresini hayata geçirme fikrimden söz ettiniz mi?"

"Evet, o hazır."

"Melek'in onun için öngördüğü buydu."

"Emin misin?"

"Gayet açık. Istırabının ancak yarısına şifa bulduğunu, diğer yarısının sonuna dek peşinden gitmesi gerektiğini söyledi."

"Haklısın..."

"Dağıtımcıda bize bir suç ortağı gerektiğini düşündüm. Mağazada çalışan ve orijinal kitapları bizimkilerle değiştirebilecek biri. Yalnızca bir kısmını."

"Tıpkı bir terör örgütü ağı gibi!"

"Kesinlikle. Zaten de öyle, ama daha incelikli bir düzeyde."

"Siyasal eylem beni daima cezbetmiştir!"

"Matbaacının adı Gustavo. Bu fikre bayılacağına eminim. Bize nasıl direnebilir?"

"Yine de James Bond Kızları değiliz biz!"

"Hayır, biz de yeterince güzeliz ama daha zekiyiz! Haydi bunu kutlayalım!"

"Şampanyam var. Şişeyi kitabevine götürürüz."

"Şairimizi de işin içine katalım mı?"

"Evet, bu onun hoşuna gidecek. Eserinde bir tür şiddet var, nihilist bir şeyler..."

"Ya Joaquim, *Oniks*'teki gecesini nasıl yaşadı?"

"Biliyorsun, o kız inanılmaz biri. Joaquim kendi eserine dair kaygıdan tamamen kurtulmuşa benziyor."

"Sevindim, çok çekici bir adam. Onunla seviştin mi?"

"Evet."

"Ben de biriyle seviştim."

"Bir kadınla mı?"

"Bir erkekle."

"Erkekle mi?"

"İlk kez."

"Ama, nasıl olur..."

"*Oniks*'teki gecenin ertesiydi. Sen beni terk ettiğinden çok acı çekiyordum. Tırnaklarımla yaralarımı tekrar açtım, acıdan çılgına dönmüştüm."

Ayağa kalktım, Naoki'yi kollarıma aldım, tik ağacından şezlonga oturduk. Yüzünü öptüm. Yatıştı.

"Saat sabahın dördü ya da beşi olmalıydı, Joaquim'le ilgilendikten sonra geleceğini bütün ruhumla umut ediyordum. O akşam mı seviştin onunla?"

"Hayır, ertesi sabah. Onunkini ağzıma aldım."

"Nasıl bir şey?"

"Güzel, heyecan verici."

"Tuhaf, hayal edemiyorum."

"Neyse, benim gelmemi bekliyordun..."

"Evet, aniden interfon çaldı. Kalbim yerinden oynadı, senin geldiğini sandım, soru bile sormadan kapıyı açtım. Çıplaktım, kan içindeydim, salonun ortasında duruyordum ki aniden, genç ve yakışıklı bir adam elinde bir demet kırmızı gülle içeri girdi."

"Sabahın dördünde mi?"

Gülmeye başladım.

"Görüyorsun işte, demiştim, inanılır gibi değil."

"Hayır, hayır, her kızın başına gelir, süper bir delikanlı sabahın dördünde kırmızı güllerle çıkagelir..."

"Gülleri yatağın üzerine saçtım ve seviştik."

"İyi miydi?"

"Hayal ettiğimden çok daha yumuşak."

"Sana haz verdi mi?"

"Evet."

"Tekrar gelecek mi?"

"Sanırım arzu etseydi şimdiye kadar gelmiş olurdu. Bir daha onu görmek istemiyorum. Bir erkekle tek deneyimim olacak bu. Ben seni seviyorum."

Joaquim

Zoé ve Naoki öğleden sonra saat üçe doğru geldiler. Naoki raflarda kitapları, temiz vitrinleri, işleyen bilgisayarı görünce ve özellikle şiire ayrılmış reyonun büyüklüğünü görünce büyülendi. Sipariş ettiğimiz kitaplara bir göz attı, sonra terasımızda kahve ve yeşil çay içtik. Kitabevi henüz resmen açılmamıştı, ama meraklılar yanaşmaya, soru sormaya başlamışlardı. Açılış gecesine öğrencilerimi davet etmek için fakültenin açılmasını beklemek istiyordum.

"Naoki şiirleri çok sevdi."

"Yayınlayalım o halde."

"İlk şiir seçkimiz. Belki açılış gecesinde elimizde olur. Biliyorsun, Ricardo *İzler*'de çalışıyor. Birlik yazarlarını getirebilir."

"Belki de bir iki gazeteci! Çok güçlü başlayacağız."

Naoki bana Gustavo'dan söz etti. İyi bir teklifte bulunmuş olan ve edebiyattan anlayan Barcelonetalı genç matbaacı. Sonra, kısa sürede, konuşma bizim edebiyat terörizmi projemize geldi. Bu bana lise yıllarımı hatırlattı. Devrimci silahlı mücadeleden konuşuyorduk. Ama şimdi incelikli bir şeye saldırıyorduk ve etkileri öngörülemezdi.

"Kitaplarımızı asıl yayıncının kitaplarına karıştırmayı başarırsak, açığa çıkma riskimiz çok az olur. Bu noktada dağıtımcıda bir suç ortağımızın olması gerekiyor. Sonra, bir yazarın bir kitapçıda-

ki kitaplarından birini tekrar okuması olanak dışı ve en azından bir yıl önce yayımlanmış metinleri seçeceğimizden, herhangi bir eleştirmenin bu beklenmedik sonu hatırlama riski hiç yok. Eğer bir kaza olursa, yapımcıdan kimse kuşku duymaz."

Matbaacı bizim fikirlerimize katılmıştı. O sırada yakışıklı bir gencin geldiğini gördüm. Gür kıvırcık saçlı, bakışları canlı, zeki yüzlü. İlk yazarımızın o olması kıvanç vermişti. Sıcak bir şekilde el sıkıştı. Naoki'nin tepkisi tuhaftı. Şaşırmış gibiydi. Fulvia ise sanki eski bir tanışla karşılaşmış gibi sürpriz yaşamıştı.

"Bak hele... Bu ne sürpriz... Cerrah şair..."

"Cerrah değilim," dedi Ricardo muzip bir gülümsemeyle.

"Yine de öyle sanmama neden oldun, hatta sanırım aramızda bir operasyon hakkında diyalog bile geçti."

"Mümkündür, hatırlamıyorum, şiirsel bir operasyondan söz etmiş olmalıyım, kimi zaman şiirlerim elimden kaçar, yara izleri görünür."

"Anlıyorum, ama şair olarak da fena değilsin!"

"İşte," dedi Joaquim, "seni yayınlamaya karar verdik. Naoki kitabın biçimsel güzelliğiyle ilgileniyor. Çok güzel olacak. Yedi yüz elli adet basacağız ve sana da telif hakkı olarak beş yüz avro avans vereceğiz."

"Hiç beklenmedik bir şey. Dergiye girdiğimden beri yaşamım tamamen değişti."

"Barselona'nın en iyi dergisi. Bir sözleşme hazırlayacağız, ama bize on beş gün vermelisin, şirket henüz kurulmadı. Yayın yapacağımızı nasıl öğrendin?"

"Birlik'teki bir şair işitmiş."

Naoki sessiz duruyordu, yılgın hali beni şaşırtmıştı. Kızların getirdikleri şampanya şişesini açtık ve hepimizi kalpten bağlayan konudan kaçınamadık. Onlara lisedeyken katıldığım gizli kulüpten söz ettim: "Yatak Odasındaki Filozoflar." Ad hemen

benimsendi. Stratejimizi saptamak için, matbaacıyla birlikte her çarşamba akşamı toplanma kararı aldık.

Naoki aniden ayağa kalktı.

"Sizden ayrılıyorum, bir dağıtımcıyla randevum var."

Zoé ile beni öptü, ama Ricardo'ya elini uzatırken şu şaşırtıcı cümleyi söyledi:

"Güller için teşekkürler, Ricardo."

Ricardo gülümsedi. Hangi güllerden söz ediyordu? Şiirlerden mi? Zoé imayı anlamıştı sanki.

Zoé

O gece görüp göreceğim en tuhaf sahneye tanık oldum. Gece yarı uyandım. Joaquim yatakta değildi. Kitap kemiren bir hayvan kitaplara saldırıyordu. Sessizce kalktım. Ayağımı kenara en yakın kısma koyarak gıcırdatmamaya özen göstererek merdivenlerden indim. Görüş açım olup biteni gözlemlememi sağladığında çömeldim.

Joaquim'i gördüm, gözleri yerinden fırlamıştı, ter içindeydi, vahşi gurultular çıkarıyordu. Alacakaranlıkta, güçlü elleriyle kitapları yırtıyor, parçaları yere fırlatıyor ve öfkeyle çiğniyordu. Aklıma hemen, ıstırabının diğer yarısından söz eden kızıl saçlı genç kız geldi ve öfkesinin serbest kalması gerektiğini, ödleklik-ğinden tiksindiği yazarların kitaplarını yok etmesi gerektiğini anladım. Hangilerini seçtiğini bilmek için gidip görmem gerekmiyordu: Dersinde bize söz ettiği yazarlardı bunlar; tükendikleri için, cesaret bulamadıkları için sonları ıskalamış olanlar.

Onun bu tuhaf ritüeline karışmak istemiyordum ve çıkıp yattım. Kendimi yoldan geçerken sahneye tanık olan biri gibi düşündüm. Ne stor vardı ne perde; bu kudurmuş ayının kendi kitabevindeki kitapları parçaladığını herhangi biri görebilirdi. Görkemli bir şeydi! Joaquim Santz'ın deliliği tenimin en derini-

ne isabet ediyordu. Onun yok ederken, altüst ederken yaşadığı sevinci hissediyordum. Yavaş yavaş yatışmıştı. Sonra sesler kesildi. Onu çıplak, bitkin, hayal gücünün en tatlı mayası gibi kitaplardan artakalanın üzerine oturmuş halde hayal ettim. Bedeni bütün bu kelimelerden besleniyor olmalıydı, kıçı onları emiyor, kendinin kılıyordu ve günün birinde bütün bu öfkenin ondan çıkarak orijinal bir eser doğuracağına kuşkum yoktu. Bir gün, ben bedenimle, tenimle, kanımla bir metin yazacağım.

Naoki'nin bana dinletmiş olduğu *Enigma Çeşitlemeleri*'ni düşündüm. Dokuzuncusu olan Nemrut hakkında söylediklerini... İbranice Mered kökünden türemiş bir isimmiş. Anlamı, isyan etmek. Ama aynı zamanda, farklı bir kök alınırsa, leoparı evcilleştirmek. Yazma eyleminin olabilecek en güzel imgesi. Tekvin'in kişilerinden olan Nemrut, Tufan'dan sonraki ilk kraldır; ucu göğe erişecek olan ünlü Babil Kulesi'nin yapımcısıdır. Ama Nemrut aynı zamanda tek dile son veren ve bütün farklılıkların yeşermesine neden olan kişidir.

Hâlâ Babil Kulesi'ni düşünüyordum ki, sıcak ve kocaman edebiyat hayvanı gövdemin yanına süzüldü ve başım göğsüme koyup uyudu. Başını bir canavarın, esrarı ortaya çıkan mitsel bir yaratığın kafası gibi göğsümde tutuyordum. Onun yaydığı sıcaklıkta, yaratılış için gereken bütün elementlerin yıldızlı gökyüzüne şimşekler kusmaya hazır bir lav gibi fokur fokur kaynadığı bir tür kazanın varlığını hissediyordum.

İlk önce ben indim ve terasta kahvaltı hazırladım. Her şeyin yerleştirilmiş olduğunu görünce şaşırdım. Depoya baktım, kitap parçalarıyla dolu kocaman iki siyah naylon torba gördüm. Kahve hazır olurken Elgar'm *Enigma Çeşitlemeleri*'ni dinliyor, günün birinde tek dili bulma hayalleri kuruyordum; ama diğer dilleri ortadan kaldırmak için değil, bütün varlıklarla, hatta belki de kuşlarla iletişime geçmek için...

Çalışmaya koyulmam, öykülerimi Naoki'ye ya da Ricardo'ya okutmam gerekiyordu. Onları Joaquim'e vermeye asla cesaret edemezdim. Kendime, üstüne yerfıstığı yağı ve muz sürdüğüm,kocaman bir ekmek hazırladım. Joaquim eski bir kot ve bir tişört giymiş olarak belirdi. Onun böyle giyindiğini görmek hoşuma gidiyordu; bu onun profesörüm olduğunu unutturuyor ve ona daha genç, daha rahat bir hava veriyordu. Yüzünün ne kadar aydınlık olduğunu fark ettim. Vücudu daha uyumlu bir şekilde kımıldıyordu, topallaması bile sanki daha az belirgindi. Yanıma oturdu ve şakağımdan öptü.

"Bu karışım da neyin nesi?" dedi elimdeki ekmeğe kuşkuyla bakarak.

"Tatsana, mükemmel!"

Söyleneni yapmak zorunda kaldı. Kahvaltılar, geceki aşırılıklardan sonra bedenlerimizin dinlendiği istisnai anlardı. Bir kavgadan çıkmış gibi uyumlanıyorlardı; çünkü yalnızca onun kendisine karşı, bana karşı, edebiyata karşı yürüttüğü mücadele yoktu, aynı zamanda ben de bunca derin, hiç bilmediğim bir bölgeye dalıyordum ve içimi kimi zaman korku kaplıyordu. Kendi kendime, bu bölgeleri ziyaret etmeden önce yazma hakkım olmadığını düşünüyordum. Ricardo oralarda uzun gezintiler yapmışa benziyordu. Şiirlerinde inanılmaz bir olgunluk, uçurum ve mutlak karanlık hissi vardı.

Ricardo

Büromda bir elyazması okumakla meşguldüm ki Naoki'nin geldiğini gördüm.

"Yayıncım nasıllar?"

"İyi."

"Seni ne zaman görebilirim?"

"Her gün, eğer istersen, kitapçıda ya da başka yerde."

"Evet ama,ne zaman birlikte bir başka gece daha geçireceğiz demek istemiştim."

"Asla."

"Neden?"

"Erkekteki yıkıcı güçten korkuyorum ve bu gücü sende, bedeninde, zihninde, şiirinde çok güçlü hissediyorum."

"Hepimizde yok mudur bu?"

"Evet, özellikle bende. Ama aynı karanlık titreşim düzeyinde biriyle karşılaştığımızda bu daha güçlü, daha yıkıcı bir güç yaratır."

"Ben, tersine, oradan çıkmamız için birbirimize yardım edebileceğimizi düşünüyorum; çünkü bu yakından tanıdığımız bir şey. Herkes için böyle olmaz."

"Ben sana dair her şeyi bilebilseydim, sen de bana dair her şeyi, iki eşkıya gibi birbirimizden uzak dururduk."

"Sana olan arzum çok güçlü."

"Sen beni arzuluyorsun, ama ben âşığım, farklı bu."

"Yani?"

"Ben Zoé'ye âşığım."

"Biliyorum. Ben de Zoé'yi olağanüstü ve çok arzu edilesi buluyorum, sorun değil."

"Onu kimseyle paylaşmak istemiyorum."

"Yine de sanırım Joaquim..."

"Hayır, o benim... ruhunun derinlerine dek."

"Bu durumda yalnızca benim yayıncım olmayı mı öneriyorsun, sevgilim?"

"Edebiyata karşı işleyeceğimiz suçta da senin partnerin olmayı isterim," dedi Naoki en tatlı gülümsemesiyle.

Ona boyun eğdirmek için güçlü bir arzu hissettim.

"Benim olmazsan seni öldürebilirim."

"Görüyorsun işte, hissettiğim tam da bu. Şimdi reddedişimi daha iyi anlıyor musun?"

"Şaşırabilirsin."

"Sen de."

"Eğer beni reddedersen Zoé'yle sevişirim."

"O zaman seni öldürürüm."

Naoki ayağa kalktı. Bütün hatlarını gösteren krem rengi ipek giysisi içinde nefisti. Göğüs uçları kumaşı küstahça itiyordu. Sükuneti şaşırtıcıydı: Bir top çilekli dondurmadan söz eden genç bir kadının ifadesiyle en ciddi tehditleri savurabiliyordu. Hoş bir şekilde gülümsedi ve hafifçe çekip gitti. Japon olduğu için mi bilmiyorum ama onda son derece esrarengiz bir şey vardı. Belirsizliğin zarafeti vardı onda.

Okumaya devam etmekte güçlük çektim. Ziyareti beni allak bullak etmişti. Mektuplara cevap vermeye başladım. Karşılaştığım birkaç yazara Bartleby ve Şürekası'ndan yakında kitabımın çıkacağı müjdesini verdim. Son romanının okumasına davet edilmiş olan Rodrigo Fresán'la sohbet ettim. Ama Naoki'nin vücudunun hayalinden bir türlü kurtulamıyordum. Elyazmalarım hariç, herhangi bir konuda reddedilmeye alışkın değildim.

Naoki

Saptadığım dağıtımcı neredeyse bütün edebiyat basan yayınevlerini temsil ediyor. "Yatak Odasındaki Filozoflar" için şart olan bir nokta. Ona Ricardo'nun seçkisinin maketini gösteriyorum. *İzler*'in sekreteri. Yardımlarım elde etmek iyi olur, çünkü bu ihtiraslı genç şairin kısa sürede derginin başyazarı olacağı aşikâr. Ona bütün bunları ve yakında tek prestijli şiir yayıncısı olarak kabul edilecek kişiyi sunmanın zorunluluğunu açıklıyorum. Başka bir şey yok. Biraz kuşkuyla beni dinliyor, bana ticari argümanlar ileri sürüyor. Ricardo Katalan şiirinin yeni imajı olmak için her şeye sahip. Yazarlar Birliği içinde güçlü desteklerden yararlanıyor.

Stratejik argümanlarım, ilaveten de ona bıraktığım mükemmel yüzde, sonunda onu ikna ediyor. Bana çalışma yerlerini gösteriyor, ağın örgütlenmesini açıklıyor ve onu tek kulağımla dinlerken, kimin hareketimizin parçası olabileceğini bulmak için de bütün duyularımı açıyorum. Patron bana birkaç anahtar kişiyi tanıtıyor. Sonunda, depoları ziyaret ettiriyor ve orada, mağaza şefinin stok yöneticisi olan genç bir kadınla samimi bir şekilde sohbet ettiğini görüyorum. İçgüdülerim o kadına oynamak gerektiğini söylüyor. Patron bana kadını tanıtıyor. Ona bizim projeyi anlatıyor. Cassandra'nın yüzü aydınlanıyor. Şiire hayran biri. Onu hemen kitabevinin açılış gecesine davet ediyorum, ilk yazarımız Ricardo'yla ve ekibin geri kalanıyla tanışma fırsatı bulur. En iyi şiir yayıncısı olma özlemimizin gerçekleştiğini görebilmek için yıllar gerekecek.

Oradan görüşmelerimden memnun ve oldukça mutlu ayrılıyorum.

Joaquim

İlk toplantımız bana militanlık yıllarımı hatırlatan tam bir yasadışı havada geçmişti. Toplantımızı terasta değil, gözlerden uzak olması için benim katta yaptık. Matbaacı Gustavo'nun heyecanını çok sevmiştim. Bana ilk korsan kitabımızın hangisi olacağını sordular. Hiç tereddüt etmedim ve Bolaño'nun *Uzak Yıldız*'ını seçtim. Sonunda Wieder ayrıcalıklı birkaç okur için hak ettiği finale, yani yaşama kavuşacaktı.

Başlangıçta her on kitaptan birini değiştirmeye karar verdik. Gustavo'ya orijinal kitabın bir kopyasını verdim. Kitaba her açıdan baktı, kâğıdı, kapağı, cildi inceledi. Hatta kitabı koklaması bile olağanüstü geldi.

"Neden kokluyorsun?" diye sordu Naoki.

"Kâğıdın asiditesini ve ceket tutkalının markasını anlamak için. Bir matbaacı için meydan okumadır bu. En ufak ayrıntıya

dek kusursuz olmalısın. Barkotlar kasadan düzgün geçebilmeli, kitabın ağırlığı gramı gramına aynı olmalı, farkı kimse anlayamamalı. Hatta eğer hilemiz keşfedilirse kitabın orijinal yayıncısı şüphe altında kalmalı. Neden başka yerde arasınlar ki?"

"Doğru," dedi Ricardo. "İyi bir düşünce! Ama günün birinde, zevk için, skandalı patlatmamız gerekebilir."

"Ancak yıllar geçtikten sonra. Çekmecelerimde sürüyle roman sonu var. Hepsini piyasaya sürmek istiyorum!"

"Tamam, bu kitabı alıyorum. Üzerinde ciddi olarak çalışacağım."

"Matbaada çalışanlar işi anlar mı?"

"Geceleyin, babamla birlikte çalışırım. Emekli olduğundan beri canı sıkılıyor ve işe ilk başladığı dönemlerde kendisinden ayrıntılı gider listesi istemiş olan bu yayıncıya hâlâ biraz öfkeli. Babam hep kitap basmayı hayal etmişti, ne yazık ki onu tercih etmediler. O iki kat zevk alacaktır. Bir matbaacının meydan okuması, bir rövanş."

"Mükemmel," dedi Naoki. "Her şey kusursuz işlemeli."

"Yeni üyeleri nasıl seçeceğiz?" diye sordu Zoé.

"Dağıtım zincirini bir kursak, başka kimseye ihtiyacımız olmayacak. Bizim meçhul kalmamızın garantisi bu. Her iyi örgütlenmenin temeli. Bir sonraki toplantıda size stok yöneticisi Cassandra'yı tanıtacağım."

Zoé

Bu ilk toplantıyı sevdim! Gizli örgüt üyeleri! Yüzlerimiz ciddi, sanki önemli bir suikast planlıyormuşuz gibi. Zaten projemiz ilk bakışta gözüktüğünden daha istikrar bozucu gelebilir. Cesur matbaacımız gittiğinde Ricardo yanıma yanaştı. Bana sarıldı. Joaquim biraz sinirlendiyse de Naoki öfkeden kudurdu! Sanki Ricardo'nun üzerine atılacaktı. Öpücüğünden ustalıkla kaçındım, ayağa kalktım ve Naoki'nin yanına oturdum. Joaquim gidip bir

şişe konyak getirdi ama kimse içmek istemedi. O da kendine büyükçe bir kadeh doldurdu. Gevşemişti, bu kadar çılgınca bir projenin gün ışığına çıkabilecek olmasından mutluydu. Naoki'yi kutladı:

"Bu kadar kısa sürede gerçekleştirdiklerin muhteşem. Umutsuz vakalarda gerçekten yeteneklisin."

"Büyük davalarda!" diye düzeltti Naoki. Sohbetten çok aşk acısından kynaklanan bir tutkuyla konuşmuştu.

Joaquim bunu hissetti: Yakınındakilerin ruhundaki en ufak çalkantıyı anında kavrayabilen oldukça ender rastlanan bir yeteneği vardı.

"Haydi gidin kızlar, bizim erkek erkeğe konuşmamız lazım."

Yutmamıştık. Ricardo ne kadar umutsuz gözüküyorsa, Joaquim de o kadar eğleniyor gibiydi.

Biz Santa Maria del Mar'a doğru yürüyorduk.

"Ricardo abartıyor, nasıl bir tehlikeye koştuğunun farkında değil."

"Senin hikâyeni anlattığın gece *Oniks*'te olmaması çok yazık. Tüyleri diken diken olurdu."

"Seni zaten Joaquim'le paylaşmak zorundayım!"

"Senin şiddetini seviyorum."

"O hep var. En ufak vicdan azabı duymadan bir kez öldürürsen, ikinci kez de öldürebilirsin."

"Doğru mu, hiç vicdan azabı çekmedin mi?"

"Gölgesi belki. Ama Mishawa'nın karın içinde kolları bacakları çıkarılmış bir oyuncak bebek gibi yatan bedeninin görüntüsü bu duyguyu sonsuza dek silip atmaya yetti."

"Seni anlıyorum."

"Joaquim'i seviyor musun?"

"Seninle aramızda olandan farklı. Bir tür cömertçe büyülenme. Onun nihayet mutlu olduğunu görmenin sevinci. Sanırım o da bunu biliyor, ona sunduğum her dakikayı sanki tüm yaşamı o anın içindeymiş gibi kabul ediyor ve bu da çok güzel."

"O halde tamamen mutluyum. Ya Ricardo, onu nasıl buluyorsun?"

"Yakışıklı, ama biraz kibirli. Bu akşam bana yaklaşma tarzından hiç hoşlanmadım. Silahlarını deneyen genç bir maço, ama affedilir, çünkü muhteşem bir şair."

"Sanırım çok büyük bir şey gizliyor. Büyük bir yara ya da derin bir çatlak. Bunu gözlerinde görüyorum. Gözbebeği bir timsahınki gibi yarık."

"Doğru, bu izlenimi veriyor. Bir avcı, bir leşçi. *Pimiento*'da tanıştığımız gece bunu hissettim."

"Aaa evet, cerrah hikâyesi..."

"Evet, onda böyle bir şey olduğunu sanmıştım. Sanki bir hastasını öldürmüş gibi dalgın bir hali vardı."

"Benim de kafamı meşgul etmişti. Onu geceleri kafe terasında iki üç kez görmüştüm."

"Keşfedilecek bir şey var mı sence?"

"Buna eminim. Sonunda açığa çıkacaktır."

Geceleyin yürümeyi çok seviyordum. Yolu uzatıp Sagrada Familia'nın önünden geçtim. Gaudi'nin kuleleri geceye özgü bir büyüklük edinmişti. Sanki uzaya doğru iyice uzamış gibiydiler.

"İşte benim Babil kulem!"

Ricardo

Kızlar gidince Joaquim bana bir konyak ikram etti. Bu kez kabul ettim. Kendine de bir tane daha doldurdu. Daha serin havada oturmak için terasa indik. Joaquim bana sakin sakin bakıyordu. Genç bir vahşi hayvanı kendi alanına sokacak kadar güçlü, kendinden oldukça emin bir kişilikti. İlk sözü ben aldım:

"*Uzak Yıldız* konusunda seninle hemfikirim. Senin yazdığın sonu okumak isterim."

"Şimdilik gizli kalacak. Kesin olan şey, katil şair Carlos Wieder'in ölmediği ve varolmayan Romero'nun da yok olduğu."

"Ne zaman başladın?"

"Lisede. Bir tür yazma idmanıydı. *Yeni Justine* ya da *Erdemin Mutsuzlukları*, ardından, *Kız Kardeşi Juliette'in Hikâyesi* ya da *Ahlaksızlığın Mutlulukları*'nın sonuyla başladım. Ama vazgeçmek zorunda kaldım, çünkü baştan sona bir roman yazmaktaydım, onun intikamının hikâyesi, kendisine işkence edenlerle yolu üzerinde nasıl karşılaştığı... Sonra, *Altın Gözlü Kız*'a geçtim. Daha kısaydı. Hem çağdaş edebiyatla, Bolaño'yla, Vita-Malas'la ilgileniyordum. Onlar hem benim tanrılarımdı hem de onlardan nefret ediyordum. Yirmi sekiz yaşımdayken, *Uzak Yıldız* Anagrama yayınlarından çıktı. Kitabı elimden bırakamıyordum. Beni altüst etmişti. Sanki kitaptaki bütün karakterler bendim. Geceleri rüyama giriyordu ve bu belirsiz son boğazıma saplanmıştı. Kitabın kutsallığına karşı suç işleme duygusu da bana heyecan veriyordu. Ama bütün bunlar gizliydi, mahremdi, çünkü benim sonlarımı kimse okumamıştı. Yine de başka şeyler yazma itkisini bana bu kazandırdı."

"Bir roman mı?"

"Hayır, henüz değil, ama üniversiteden istifa ettiğimde buna girişeceğimi biliyorum. Sen ne kadar zamandır dergidesin?"

"Yeni girdim. Önce benim şiirlerimi kabul ettiler, sonra bana stajyerlik teklif ettiler, sonra da emekliye ayrılacak olan sekreterin asistanlığını. Dergiye taze kan, yeni bir görünüm, daha genç yazarlar istiyorlar. Ben orada olduğumdan beri daha fazla genç şair ve romancının elyazması gelir oldu."

"Yarının şairlerini bulmamızda bize yardım edebileceksin. Eğer çeviriler konusunda da bir fikrin olursa memnuniyetle karşılarız. Naoki kusursuz bir Fransızca konuşuyor, çağdaş şairleri Japoncaya çevirmiş zaten. Örneğin Zéno Bianu."

"Ne müthiş ekip!"

"O halde bu uyumu bozmamaya çalış!"

Joaquim asıl lafı sona saklamıştı. Dersi kabul ettim, bir konyak daha içtik, sonra sıcak bir şekilde kucaklaşarak ayrıldık. Bir sonraki cuma akşamı için kitabevi açılışına mümkün olduğunca çok kişiyi davet etme sözü verdim. Naoki ile Zoé'nin sevişmekte olduğunu hayal ederek evime döndüm.

Yaşlı kurt onların sıvışmasını sağlamak için beni tutmuştu. Bu kadar cömert olmamalıydım. Midem düğümlendi. Kıskançlık vücudumu öyle bir felç etmişti ki, durmak ve soluklanmak için bir banka oturmak zorunda kaldım. Krizlerime eşlik eden hayallerin şiddetinden ben bile şaşkınlığa düşüyordum. Odaya girdiğimi, Zoé'nin göğsünü yarıp kalbini çıkardığımı ve Naoki'nin vücudunun üzerine, onun beyazlığını belirgin kılacak şekilde fırlatıp attığımı görüyordum. Kimi zaman, daha temiz bir son hayal ediyordum. İki küçük patlama ve hareketsiz bedenler: Sanatsal bir eylemin sabitlediği bir güzellik.

Joaquim

Öğrencilerimle tekrar bir araya gelmek beni mutlu etmişti. Artık aynı insan değildim. En çılgın fantezimi uygulamaya koyma olasılığı beni yatıştırmıştı. Sanırım onlar da bunu hissediyordu. Bunu bakışlarının kalitesinden anlıyordum. Boğanın öldürüleceğinin bilindiği bir boğa güreşine tanık olur gibi tevekkül içinde gelmiş ve gerçeklik algılarının kesinliğiyle gerçekçilikten uzaklaşanları yücelttiğim bir açılış konuşması yaptığımı işitince son derece şaşırmışlardı: Bu kesinlik, her şeyin olabileceği sınırsız bir dünya açıyordu. Kimseyi eleştirmiyordum, ölüm cezası yoktu; uzama ve sessizliğe kavuşan edebiyat boğası, çorak düzlüklerde dört nala çekip gitmişti.

Dersin sonunda ve belki ilk kez, onlara kendimden söz ettim, kitabevi macerasını anlattım ve açılış gecesine davet ettim. Ardından eşsiz ve tuhaf bir şey oldu: Öğrencilerim beni alkış-

ladılar. Kafam karışmıştı. Neyi alkışlıyorlardı? Sınıftan çıkarken bir kız öğrencinin sorusundan yararlanıp ben de sordum:

"Neyi alkışladınız?"

"Hafifliği efendim! Sizde alışık değildik."

Saptaması beni gülümsetti. Onları bir an önce tekrar görmek istiyordum. Kitabevinin insan dolu olduğunu hayal ettim. Ricardo Birlik'teki bütün yazarları ve tanıdığı tüm genç şairleri davet etmişti.

Barceloneta'ya kadar gitmek için otobüse bindim. Binaların cephelerinin, ağaçların, meydanların, çeşmelerin, daha sakin ve güneşte yanmış yüzlerin önümden geçişine zevkle baktım. Bu yaz sonunda bütün şehri etkileyen mutluluk verici bir rehavet vardı. Otobüs şoförlerinin tutumu bile daha esnekti, oysa kış yaklaştıkça öfkeli ve kaotik olurlardı. Ruhun sükunet bulduğu bu ertelenmiş anlar, hatta bu son haftalarda Zoé'nin kollarında keşfettiğim sevinç hoşuma gidiyordu. Yaygın anlamda bana âşık olmadığını biliyorum. Yine de kendini bana verişinde en ufak bir çekince, en ufak bir mesafe yoktu. Duygusal olmayan ve beni etkileyen bir coşku, bir yoğunluk hissediyordum. Başka anlara bağlanıyor gibi gözükmese de bir süreklilik yaratan anları paylaşıyorduk.

Hiçlikten doğmuş gibi ortaya çıkıveren yoğunluk adaları, üzerinde bina olmayan adalar... Üçüncü tür gizli örgütçüler olarak küreklere asılmış, edebiyatın kayıklarında adaların birinden diğerine yol alıyorduk. Ortalığı karıştırma idealimiz kucaklaşmalarımıza, bizi birbirimize yakınlaştıran her harekete ateşini ekleyen bir anarşi parfümü katıyordu.

Ricardo, görüşmemizden sonra sakinlemişti ve artık Don Juan rolü oynamıyordu. Bütün projelerimize aktif olarak katılıyordu. Ama heyecanı beni en fazla etkileyen Gustavo'ydu. Her yaklaşımında korkunç gerçekçi bir yan vardı. Fikirlerini maddi düzleme anında geçirmek zorunda olan içimizde yalnızca oydu. Ona

göre bu bir kâğıt, karakter, kolaj, yetkinlik sorunuydu. Bir kalpazanın tutkusunu ve kesinliğini sergiliyordu. Çocukluğumda bu imgenin bana ne kadar musallat olduğunu ve Gide okuyarak bu hayali ne kadar beslediğimi hatırlıyorum. Bana göre, Gustavo bir düşün cisimleşmiş haliydi, iki fantasmanın kesişmesiydi, devrimci bir "mikro-ideal"in uygulamaya konmasıydı.

Naoki

Zoé ile birlikte açılış gecesi için her şeyi hazır etmiştik. Mahalledeki bir restoran sahibi görkemli bir meze büfesi hazırlamıştı. Beyaz şarap şişeleri buz dolu büyük kaplarda bekliyordu. İskemleler kiralamıştık ve belediyeden meydana taşma izni elde etmiştik. Joaquim bütün mahalle sakinlerinin davet edilmesine önem vermişti. Böylece, belirtilen saatte, edebiyat meraklıları ile balıkçılar, zanaatkârlar iç içe geçerken, biz de her şeyin yolunda gitmesini sağlıyorduk. Ünlü birkaç yazar şenliğimizi varlıklarıyla onurlandırmıştı. Ama asıl Enrique Vila-Matas şölene, yanımıza geldiğinde heyecanımız doruğa çıktı. Onunla hayalet yazarlar üzerine bir diyaloğa giren Joaquim'in yüzü görmeye değerdi. Casas Ros'un adı geçti. Ama Vila-Matas, herkesi şaşırtarak hayallerimizi yıkmaya başladı:

"Onu bu kategoriye yerleştiremeyiz. Bir hayalet değil o, yalnızca görünmeyi reddediyor: oysa hayaletlerin özelliği kendilerini az çok göstermeleridir. Yanılsama çok çabuk dağılsa bile, belirirler."

"Ama ya kimse ona rastlamadıysa?"

"Ben rastladım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, son romanımın çıkması vesilesiyle Roma'daydım. Bana göndermiş olduğu bir mektubun zarfını da yanıma almıştım. Üzerine adresini yazmıştı. Bir akşam, büyülü şehirde biraz gezindikten sonra, içimden aniden onu görmek geldi. Bir tak-

si durdurdum ve belirtilen adrese beni götürmesini söyledim. İnterfonunu çaldığımda vakit geceyarısını geçmişti. Oldukça hoş bir ses bana cevap verdi. Adımı söylediğimde, sanki beni davet etmiş de bekliyormuş gibi gülmeye başladı ve yukarı çıkmamı söyledi. Karanlığa gömülü bir daireye gelmiştim. Yarı aralık kapıyı ittim ve alacakaranlıkta ilerlerken beni karşısındaki bir koltuğa oturmaya davet etti. Vücudunun şeklini belli belirsiz görüyordum. Hayal ettiğim kadar zayıf değildi. Omuzları oldukça genişti. Eski sporcu omzu. Başı da öyle. Ben zili çaldığımda İtalyan şampanyası içiyor olmalıydı, çünkü şişenin hareketiyle serbest kalan buz parçalarının çıkardığı sesi ve öne eğilerek bana uzattığı kadehteki kabarcıkların incelikli çıtırtısını işittim. Arkasında bir çamın gölgesini fark ediyordum. Portakal ve limon çiçeklerinin kokusunu alıyordum. Gözlerimin karanlığa alışacağını ve yüzünü yavaş yavaş ayırt edeceğimi umuyordum. Saçları çok kısaydı. Yalnızca eski dostlar arasındaki olabileceği gibi sessiz kaldık. İlk kitabı üzerine *El País*'e yazdığım bir makalede ona inzivasından hiç çıkmamasını öğütlemiştim ve işte, aniden onun karşısındaydım. Bulunduğu köşeden bakınca benim yüzüm ister istemez biraz daha aydınlıktı ve gözlerim onunkileri bulmak için karanlığa sızmaya çalışıyordu. Cam masaya koyduğumuz kadehlerimizin ve nefes alıp verişimizin gürültüsünden başka bir şey işitilmiyordu. Onun da benim kadar rahat olduğunun farkındaydım. Paylaşacak çok şeyimiz vardı kuşkusuz. Onunla, birkaç istisna hariç, kesinlikle gerçekçi bulduğu Amerikan edebiyatından pek zevk almamasını tartışmak isterdim. Başkalarının yanısıra, Rick Moody'yi ve T.C. Boyle'yi ona ben keşfettirmiştim ve belki bakışı da değişmişti. Bu mahrem ve rahat sessizlik içinde, hem son derece karanlık hem de son derece parlak gözlerinin yavaş yavaş belirdiğini gördüm. Daha sonra, alnında, burnunun kökünde yok olan, daha açık renkli, Y şeklinde bir ırmak gördüm. Irmak burnu boyunca akı-

yordu. Romanında tasvir ettiğinden oldukça farklı. Burnu küçük değildi ama onu öfkeyle ezdiği hissediliyordu, özellikle sol tarafı ve hemen altı, dudaklarına doğru. Hayal ettiğimden daha az belirgindi. Kendini yeterince gerçekçi biçimde görüyor muydu, emin değildim. Aslında bütün bunlar yaratmayla en sürekli ve en derin bağı kurmayı deneyimlemek için seçmiş olduğu inziva yaşamının bahanesiydi yalnızca. Dünyanın kaptığı biri olmayı mutlak ret. Edebiyat hücresine kapanmış bir keşiş gibi geldi bana. Bu da beni yatıştırdı. Bir zorunluluktan çok, tercihti. Yazdığı gibi, çocukları korkutabilirdi; bir kadın, bir adam ya da androjin bir yaratık onu kollarına almayabilirdi."

Enrique yanımızdan ayrıldığında, elyazmalarını koltuklarının altına alıp gelmiş olan bir düzine kadar genç şairle ilgilenmek, birinden diğerine koşturmak, insanların karşılaşmasını sağlamak gerekti. Öğrenciler son derece heyecanlıydılar. Hatta Joaquim iki pankart astırmıştı. Birinde öğrencilere ve işsizlere yüzde on indirim sözü veriliyordu. Diğeri ise daha alışılmadıktı: "Eğer bir kitap istiyorsanız, paranız olduğunda gelip ödeyin."

Şafak vaktinde, birkaç edebiyat meraklısı ve sarhoşlar hâlâ ortalıkta dolanırken, Ricardo'nun aklına biz kahve hazırlarken gidip çörek alma fikri geldi. Terasta kahvaltı ederken günün doğumuna büyülenmiş ve mutlu bir şekilde tanık olduk. Sonra Zoé yüzmeye gitmeye karar verdi. Ricardo da ona eşlik edip edemeyeceğini sordu ve ben Joaquim'le yalnız kaldım. İlk kez oluyordu bu. Son kalanlar da gittiler.

"Bartleby ve Şürekası artık gerçekten var," dedi Joaquim muhteşem bir gülümsemeyle, bedeni tamamen gevşemişti.

Onun saklı bir yanının, karanlık akıntılar arasında ürperen ve zevk alan bir ejder gibi gölgede kaldığını sezsem bile, dönüşümünden etkilenmiştim. Kertenkeleler, semenderler, gekolar, bukalemunlar beni hep büyülemişti. Bir gün bir tane satın almış ve terasta gezinmeye bırakmıştım, ama uzun süre yaşamamıştı. Ona

Enigma adını vermiştim. Bir mağara gravürü kadar soylu ve esrarengiz hayvanlardır. Antikçağın en derinlerinden gelen bir koku, bize geldiğimiz yerden, kökenden söz eden bir şey vardır onlarda.

Ilık çamurda, dağlarda yuvarlanarak geçirdiğim günleri zevkle hatırlıyorum. Volkanik çamur havuzlarının her türlü kemik hastalığına iyi gelmesiyle ünlenmiş doğal bir alan. Ama ben yalnızca ilkel bir sürüngen olabilmenin zevki için çamurlara dalıyordum. Biyoloji öğretmenlerimizden biri bize sürüngen beyninden söz ettiğinde, bu hisle hemen bir bağ kurmuştum. Şu an bile Joaquim'de bu hazzı hissediyordum.

"Ilık ve nefis bir havuzu mu tırmanıyorsunuz?"

"Nasıl bildiniz?"

"Aynı hisleri duyuyordum. Yüzünüz de bu sevinci ifade ediyordu. Biliyorsunuz, bu sabah matbaaya gittim, Gustavo kusursuza yakın çalışıyor. Ben kopya edilen kitapla hiç fark görmedim, ama Gustavo bana iyileştirilmesi gereken ufacık ayrıntılar gösterdi. Sanırım birkaç gün içinde harekata hazır olacağız."

"İlk kitabı elimde tutmak, onu koklamak, okşamak için sabırsızlanıyorum. Sonuçta bu benim yayımlanmış ilk metnim olacak!"

"Daha çok var mı?"

"Bir düzine kadar."

"Onları okuyabilir miyim?"

"Önce üzerlerinde tekrar çalışmam gerek. Ama size tek tek veririm."

"Son derece olağanüstü bir fikir, ama bunu gerçekleştirmek bir sanat, büyük sanat, göründüğünden daha derin bir eylem: Gerçekte birbirine benzer iki kitap yoktur, hatta önceden okunmuş bir kitap bile her yeni okumada bütünüyle yeni gelebilir."

"Evet, yeniden okurken fark ettim, eğer bir kitap bize önceden okunmuş duygusu veriyorsa, bu kötü edebiyattır."

"Sizce açığa çıkar mıyız?"

"Biz mi, sanmıyorum, ama farklı kitaplar, kesinlikle."

"Kendi sefil sonlarının ellerinden alındığını hisseden yazarların dava açmasından çekinmiyor musunuz?"

"Hayır, çünkü kitapların nereden geldiğini asla bilemeyecekler."

"Ya biz, biz o kitapları satacak mıyız?"

"Eğer dağıtımcıdan alırsak, evet, başka türlü riskli olur."

Edebiyatı altüst etme stratejimiz çok heyecan veriyordu. Eserinin bozulduğunu, belki de yüceltildiğini fark edecek ilk yazarın şokunu hayal etmek isterdim.

Ricardo

Plajdan iyice uzaklaşmıştık. Belli bir sarhoşlukla bedenimin sınırlarını yitiriyordum. Çıplak Zoé, benim birkaç metre ötemde, hem yumuşak hem şiddetli bir ritimde yüzüyordu. Sanki Fas'a kadar yüzecekmiş gibiydi. Bana meydan okumayı, sınır duygumu yitirtmeyi arzuluyor olabilirdi. Korkmaya başlamıştım. Kalbim hızla çarpıyordu, geri dönmeye karar verdim. Zoé, düzgün ritmiyle, bakışlarına o karanlık yoğunluğu veren risk çılgınlığıyla bana aldırmadan devam ediyordu. Hafif çılgınca. Plaja varmam epey zaman aldı. Bir akıntı beni sürüklüyor olmalıydı. Kumlara varabilmek için çok çaba sarf ettim. Bitkin bir halde, vücudumun yarısı suyun içinde, soluğumun ve zihnimin yerine gelmesini bekledim. Kimilerinin asla geri dönmemeyi, tükenene ve sarhoş olana dek devam etmeyi seçiklerini anlayabiliyordum.

Zoé'nin plaja yaklaştığını gördüm. Yüzme ritmi değişmemişti. Sonunda dalgaların arasından çıktı.

"Korktun mu?"

"Evet, kalbim hızla çarpmaya başladı."

"Çok uzağa yüzünce olur bu. Cisim yoktur, sınır yoktur. Denizin ve göğün derinliği. Kendinden korktun. Bu duyguyu bilirim. Bu aşırı oyunda hoşuma giden de budur. Kazanacağından

emin değilsindir. Bütün katılıkları, kaygıları, gerilimleri hissedersin. Su bir ayna gibidir. Kendi canavarlarımızın diplerde yüzdüğünü görürüz. Çoğu zaman Akdeniz'de kaybolmuş bir köpekbalığı hayal ederim. Beni aniden alıp götürür, parçalar, kanım çivit mavisi, güzel bir leke oluşturur."

"Neden korktuğumu bilmiyorum..."

"Sınırsızlıktan mı?"

"Belki. Durumları kontrol etmeyi severim."

"Burada kontrol imkânsızdır, kendini bırakmak zorundasın, yoksa ölürsün."

"Ben kendimi bırakamam."

"Sevişirken bile mi?"

"Belki Naoki'yle hariç. Bu yüzden bana iki ya da üç gece vermesini çok istiyorum. Vücudu sonsuz, beyazlığı çok kaygan ve incelikli."

"Adresini nasıl buldun?"

"Takip ettim. *Pimiento*'da birlikte olduğunuz gece."

"Beni de mi takip ettin?"

"Evet. Meydandaydım. Sizi gördüm. Seviştiğinizi anladım. Çığlıklarınızı işittim. Joaquim'inkini de."

"İnsanları sık sık takip eder misin?"

"Hayır, ilk kezdi."

Zoé başını bana doğru çevirdi, gözlerini gözlerime dikti. Şüphe içindeki çılgın gözlerini.

"Naoki'nin benimle sevişeceğini sanıyor musun?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü erkekleri sevmiyor."

"Bizim gecemizden hayal kırıklığına mı uğradı?"

"Hayır. Şaşırmıştı. Bir erkekle hiç sevişmemişti."

"Ona deli gibi âşığım."

"Sana direndiği için."

"Çok esrarengiz."

"Ben anlamam."

"Yine de sen ve Joaquim'le sevişti; biz üçümüz neden sevişmeyelim?"

"Eğer onu arzuluyorsan, benden yararlanmayı umma."

"Bunu demek istememiştim."

"Hangi operasyonu ıskaladın? Bana bunun bir şiir olduğunu söyleme!"

"Bir oyundu."

"Hayır, başka bir şey var."

"Bir gün keşfedersin."

Joaquim

Naoki'yle sohbet ender bulunur bir zevkti. Onun inceliğini, kararlılığını seviyordum. Zekâsını kullanma tarzında çok organik bir şey vardı. Vücudu da kelimeleri gibi konuşuyordu, suskunlukları dili kadar konuşkandı. Beni kollarının arasına alışını, teninin inceliğini, sanki göğün mavisini koklayıp da bir kokusu olduğunu söyleyebilirmiş gibi hafif rayihalara bulandığından tanımsız kalan uçucu kokusunu tadışımı unutamıyordum.

Bir süredir benim yazdığım sonlardan söz ediyorduk. Seçtiğim romanların yaşadıklarımızın yankısı gibi olmasından büyülenmişti. Hatta Zoé'ye Fulvia adını vermiş olmam bile onun bu spekülatif alana girmesine hizmet ediyordu.

"Bence Zoé'nin, Altın Gözlü Kız olduğu açık. Sanki bizim yaşamlarımızın kesişmesi de, güçlü bir yazgıyla yüklü eski kişilerle yeni bir metin oluşturmak gibi. Siz sadece sonlar yazmakla kalmıyorsunuz, bizi de edebiyat projenize dahil ediyorsunuz."

"Belki de siz yardımım olmadan fantezime vücut vermek için oraya girmiş olabilirsiniz."

"Doğru, başka türlü bir hayal mahsulü olarak kalacak olan 'Yatak Odasındaki Filozoflar'ı gerçekleştirmenizi sağlıyor. Güzel

olan da bu. Gerçek, kurgu, yaşamlarımız ve edebiyat sevgimiz arasında hudut yok. Dille sınırlı olmayan bir eseri yaratmaya sürüklendik. Eser bizim aracılığımızla konuşuyor; daha mutlak bir biçimde yaşamı yaratıyor. Aslında, hep hayal ettiğim şey bu: Şairdense şiir olmak. Zoé'nin vücudu bir şiir, sizin vücudunuz bir şiir, Ricardo'nunki de, sanki biz dördümüz, cinsellik vesilesiyle ifade bulan, dört fragmanın da kendi tamlıklarını bulduğu büyük bir vücut icat eden şiirsel bir hakikat oluşturmaktayız. Belki de oraya kadar gitmeye cesaret etmeliyiz. Zaman zaman tek bir ses çıkaran bir yaylı dörtlüsü gibi. Belki de o zaman bizi bütünüyle aşan, üzerinde hiçbir denetimimizin olmadığı ve ruhlarımızın tözünü değiştirecek bir uyuma tabi oluruz."

"Ne muhteşem bir hayal, ama bir simya işlemindeki en ufak hata altını kurşuna çevirir."

"Simyacı her işlemde kendi hayatını riske atar."

Zoé ile Ricardo el ele tutuşarak meydandan geçiyorlardı. Oturdular, kahve ve çörek aldılar. Zoé'de tuhaf bir ışıltı vardı. Bu sabah oldukça parlak gözüken gökyüzünden almıyordu ışığını. Sanki kendisi ışık saçıyordu. Oysa Ricardo'nun yüzünde ve bakışında bir tür kaygı, aşağılanma vardı.

Naoki'yle sohbetim bana Marsile Ficin'in bir eserinin bir bölümünü hatırlattı. Onu bulmak umuduyla içeri girdim. *Dürüst Aşk Söylevi*'ni karıştırdım... ve sonunda hafızama kazınmış bölümü buldum. Terasa geri dönüp oturdum ve onları sessiz bırakan bir bölüm okudum: "Peki ama neden Büyüleyici Aşk denir? Çünkü Büyünün bütün gücü aşktan ibarettir. Büyünün eseri, doğası benzeyen şeylerin birbirlerini çekimidir. Bir hayvanın uzuvları gibi, bu dünyanın parçaları da aşka bağlıdırlar, birbirlerine bağlanırlar ve doğanın birliğiyle birlik oluştururlar. Böylece bu büyük hayvanın uzuvları, yani kendi aralarında bağlı dünyanın bütün vücutları iç içe geçer, birbirlerine destek olurlar ve birbirlerinin doğasına nüfuz ederler."

Zoé

Daha ilk günlerden beri öğrenciler, bazı yazarlar, mahalleliler kitabevini mesken tutmuşa benziyordu. Kitap satışları mükemmeldi. Joaquim içeriden çıkamıyordu. Müşterilerimize göre, Bartleby ve Şürekası'nda öyle özel bir atmosfer vardı ki, başka yerden kitap almak imkânsız olmuştu. Terasta kahve içmekten zevk alan ünlü yazarların fotoğraflarını çekiyordum. Naoki ise komplo projemiz üzerinde çalışıyor, akşamlarıysa gelip dinleniyor, elyazmalarını okuyor, şairlere mektuplar yazıyordu. Üç derlemelik ilk salvomuz için seçmiş olduğumuz Zéno Bianu'nun *Sonsuz Yakın*'ının çevirisi de cabası...

Bir gün onun geldiğini görünce şaşırmadık. Onda Scientology Tarikatı'ndan kurtulmuş John Travolta'yı hatırlatan bir şey vardı. Kediyi andıran, bilinirci dev bir cüsse, keskin bir duyarlılık. Üç gün kaldı ve zamanının büyük çoğunluğunu bizimle geçirdi. Onu mahalledeki küçük balıkçı restoranlarına götürdük. Bu birkaç gün boyunca, Ricardo'nun teşvikiyle, her seçkiyi hem Katalanca hem de İspanyolca yayımlama kararı aldık. Böylece iki topluluğa da kolayca ulaşmış olurduk. Bu sayede Yazarlar Birliği'nin birçok etkin üyesinin içli övgülerini aldık.

Sonra, "Yatak Odasındaki Filozoflar"ın unutulmaz toplantısı oldu. Gustavo bize başyapıtını sundu. Bolaño'nun *Uzak Yıldız*'ının kusursuz bir kopyası. İlk bombamız ve görkemli sonu. Anagrama'nın "Compactos" dizisinin kapağında göğün mavisi içinde bir kartal süzülüyordu. Cassandra sayesinde korsan nüshaların ilk üç yüzünü hızla piyasaya sürdük. Başka kitabevlerinde kitabı karıştırmaya gittiğimizde, bizim ciltlerin yığınlar içinde diğerleriyle birlikte olduğunu büyük bir sevinçle gördük. Ne muhteşem bir duygu, ne sabır, ne sanat!

Gecelerimi Joaquim ile Naoki arasında paylaştırıyor, kendime de yalnızlık dönemleri ayırarak yazıyordum. Kitapçıda yaşamını gayet iyi kazandığımdan *Pimiento*'daki gece işimi bırakmıştım.

Naoki bana Joaquim'le sohbetini, ben de ona Ricardo'yla yaptığım konuşmayı anlattığımdan beri, Ficin'i okumak bedenlerimize bir tür merkezkaç hareket katmıştı; çoğu zaman birbirlerine değiyorlardı ama sanki büyük bir felaketten çekinir gibi, bir tür edeple. Yeni bir dinamiğin doğduğunu hepimiz hissediyorduk. Ama güzellik tutkunları olarak, bu dinamiğin gelişimini çabuklaştırma riskinden çekiniyorduk. Kimi zaman, bir yelken direğinin tepesindeki gözcüler gibi olduğumuzu düşünüyordum. Sevdalıların cennetine benzer bir ada keşfetme umuduyla, bakışlarımız ufukta yitip gitmiş, her dalgayı gözlüyorduk. Ricardo bile yumuşamıştı: Benimle daha uzağa yüzmüş, soluksuz kalmamış, canavarların yüzeye çıkmasından çekinmemişti. Suç ortaklığımız kimi zaman öyle bir zarafete erişiyordu ki, duyguların uzayında kaligraflar gibi hareket ediyorduk.

Naoki

En gizli karanlık yanım öyle bir aşk dinamiği yaratmıştı ki beni, belki de bizi yok edecekti, çünkü hiçbirimiz hedonist değildik. Zevkten başka bir şeye özlem duyan daha derin bir güç vardı. Hepimiz sevinç peşindeydik; adına layık olmak için hiçbir şeye bağlı olmaması gereken bir sevinç. Gövdenin ya da düşüncenin sınırlamadığı hücresel bir sevinç; kapanmaz manzara deyişi gibi, kapanmaz bir sevinç.

Zoé, Joaquim ve Ricardo'yla bundan söz etmiştim. Keşfedilebilecek olandan fazlasını, dokunulabilecek olandan fazlasını istiyorduk.

Joaquim felsefi bir arayış sürdürüyordu. En ufak dikkat, en ufak hareket onu meşgul ediyordu. İstisnai ve kimi zaman yumuşamış bir uyum zevki vardı, geminin kaptanı oydu, ama bizi fırtınaya hazırlamak amacıyla, bize tamamen güvenerek, dümeni sırayla bırakıyordu.

Zoé, kedilere özgü ama aynı zamanda da resme özgü olan vahşi, fov bir dinamik katıyordu. Gecelerimize, anılarımıza, vücutlarımıza, maviyi, sarıyı, kırmızıyı kalın çizgilerle getirip döken oydu. Sırasıyla nazik ve keskin dokunuşlarla duygularımızı aydınlatıyordu.

Ricardo, arenada paldır küldür yuvarlanan boğanın gücüydü. Bizim inceliğimiz, akışımız ise onu uyarıyor ya da yaralıyordu. Sanki bizim sözcüklerimiz, bakışlarımız, sevgi hareketlerimiz hem boğaya saplanan birer şiş hem de özgürlüğe açtığımız bir kapıymış gibi sarhoş olup acı çekiyordu. Kaçabilirdi, zaman zaman bu arzuya kapılıyordu, ama dile getirilemez olanın vaadi, onu çaresizce bizim bedenlerimize bağlıyordu.

Bütün bu güçlerin bir felakete yol açtığını da gördüğüm oluyordu. Zoé'yle sevişmediğim geceler yerimde duramıyordum. Kimi zaman da terasımda tek başıma oturup düşlere dalıyor, dördümüzün bedeninin, çılgınca tekleşme umudu içinde, bireysel sınırların terk edilişi içinde, bir bedenin ancak bedenlerin toplamı olabileceği ve yalnızca bu dinamiğin zihnime musallat olan sevince erişmemizi sağlayacağı anlık düşüncesiyle dans ettiğini hayal ediyordum. Ya sonra? Yaşamaya nasıl devam edilir, günün birinde kopmaya nasıl tahammül edilir? Bir sevincin anlık ayrılık duygusuna yerini bırakması nasıl olur? Bu sevinç insanın katmanları içinde hissedilebilir mi? Nihai sevincin ölümle bir bağı var mıdır?

Kimi zaman daha tensel fanteziler de ruhumu ele geçiriyordu ve bu bedenlerin birbiri içine girdiğini hayal ediyordum. Ricardo'nun cinsel organının Joaquim'in içine girdiğini hayal etmekten inanılmaz bir zevk alıyordum: Elimle ona rehberlik ediyordum ve Ricardo, kendini kaybetmiş bir halde, neyle karşılaşacağını bilmezken, Joaquim, soluk soluğa, bir erkek için çok güçlü olması gereken bu yeni duyumu yaşamaya çalışıyordu. Hatta sevincimizin mutlak koşulunun bu olduğunu, o ünlü

engelin, diğer erkekten duyulan bu temel korkunun yok olması gerektiğini düşünüyordum. Bizi hayran bırakmak ve gözlerimizi kamaştırmak için her ikisinin de birbirine arkadan sahip olması ve kadının gizli alanına nüfuz etmesi gerekiyordu. Yalnızca bu kelimeyi anmak bile beni elektriklendiriyordu. Böylece, androjin olarak, sevincimizin mayası olacak mitsel bir boyut edineceklerdi.

Ricardo

Naoki'nin yabanıl erişilmezliği karşısında Zoé'yi arzulamaya başlıyorum. Entelektüel ortaklığımız incelip geliştikçe arzum artıyor. Her gün kitabevine uğruyorum. Joaquim de bundan rahatsız olmuyor. İki yeni kitap yayımladık. Joaquim'in olağanüstü sonlarının ustalıkla eklendiği iki roman. Ama onun, kendi kafasından tam bir roman yazması gerek. Bunu ona söyledim: Yıllardır bunu düşündüğünü söyledi.

Naoki edebiyatla ilişkisinde, saf bir estetin ve büyük bir şiir bilgisinin coşkusunu sergiliyor. Zoé'nin ilişkisi ise henüz bir ergenin yazma düşü içinde serpiliyor. Somut eyleme götürecek yolunu bulamayan ya da kuşkuyla, korkuyla, çılgın bir umutla bunu sezmeye başlayan hayal gücünün bağı onunki. Öyküleri çarpıcı, özgün evrenler keşfediyor, yazısını seviyorum. Bunu ona söylemiş olmam yakınlaşmamıza katkıda bulundu. Artık Naoki'ye erişmek için onu kullanmaya çalıştığımı düşünmüyor. Olduğu haliyle onunla ilgilendiğimi biliyor ve sanırım kendini bırakması uzak değil. Belki biraz Naoki'nin tepkisinden çekiniyor. Joaquim ise paylaşmaya hazır olduğunu çoktan gösterdi. Onunla birkaç gece geçirmekten çok mutlu; üstelik bizi birbirimize bağlayan dostluk güçlü, büyük bir saygıya, gölgesiz bir hayranlığa dayanıyor.

Dergiye erken geldiğimden, kahvaltı ediyor ve her gün olduğu gibi, Lucia'yla havadan sudan konuşuyoruz. Lucia'nın keyfi her zaman yerindedir, hep konuşkandır. Yazarlar böyle olmaz.

Kâh konuşkan, kâh kasvetli ya da suskun... Onların ruh hallerine göre davranmayı yavaş yavaş öğreniyorum, keşfediyorum, bana esin kaynağı oluyorlar, düşünmeye kışkırtıyorlar. Lucia kahvemi tam sevdiğim gibi getiriyor. Yanında bir çörekle.

"Fark ettin mi, birkaç gündür neredeyse bütün yazarlar endişeli. Kimileri beni selamlamayı unutuyor. Genellikle nazik, en azından çelebice davrananlar, kahveleri uygun sıcaklıkta değil diye ya da tuvalet havlularının rengini beğenmediklerinden bana saldırganlık gösteriyorlar."

"Evet, dün mızmızlanan birilerini gördüm. Sıcaklar yüzünden belki. Karıları tatilden döndü. Kim bilir..."

"Dedikodular işittim..."

"Yaa..."

"İçlerinden biri, kim olduğunu kimse söylemek istemiyor, son romanının bir nüshasını kendi yazmadığı bir sonla bulmuş. Öfkeden kudurmuş. Yayıncısına saldırmış, o da ona. Öyle gözüküyor ki diğer yazarlar da kitapçılarda gölge gibi gezinip kitaplarının nüshalarını büyük bir öfkeyle karıştırıyorlar."

"Bir yazar kâbusuna benziyor bu."

"Ben de öyle düşündüm. Kimileri biraz abartıyor. Ama sonuçta, yalnızca bu konuşuluyor. Belki de bazı kitaplar kendi sonlarından sıkılıyor ve yazarın iznini istemeden, kendi başlarına değişiyorlardır; tıpkı özgürlüğünü kazanan bir ergen gibi."

"Bu fikri çok sevdim. Düşünsene, bütün kitaplar kendilerini yeniden yaratıyor. Eleştirinin dikkate almadığı kitaplar yeniden okunup yeniden keşfediliyor, edebiyatın çehresi sürekli değişiyor, yazarların yazması bile gerekmiyor artık, kendi eserlerinin yeni ufuklara doğru gidişine şaşkınlıkla bakıyorlar, kitaplar birbirine karışıyor, çiftler oluşturuyorlar, sayfalar birinden diğerine uçuyor. Gülünç! Bir kitapçıya giriyorsun ve uçuşan ve kendilerine yeni bir kitap, yeni bir bağlam arayan sayfalardan kurtulmak için yerde sürünmen gerekiyor!"

"Gülmekten öldüreceksin beni!"

"Aynı zamanda, bir kitap bütün kitaplar olur. Kültüre doğrudan giriş! Ömrün boyunca tek bir kitap alırsın ve hiç durmadan tekrar tekrar okursun!"

Yaşını başını almış, yani yaşlı bir yazar bizi işitmişti. Öfkeyle yaklaştı.

"Sohbetiniz yakışıksız. Biz burada edebiyata son derece saygılı bir kurumda bulunuyoruz. Her şeyin çöktüğü bu ülkede belki de kültürün son kalesi burası!"

"Bağışlayın bizi, sizi rahatsız etmek istememiştik, ama kabul etmek gerekir ki bu hikâye, tabii eğer tamamen uydurma değilse, yeterince çılgınca."

"Bolaño'nun *Uzak Yıldız*'ının son bölümünü ben kendi gözlerimle gördüm ve size diyebilirim ki bu bir günahtır. Ölmüş bir yazara bunu yapmak alçaklığın daniskasıdır. Kendini savunamaz. Bu sorunu bir dahaki toplantımıza taşımak istiyorum. Bolaño'yu ve diğerlerini savunmamız gerek. Birliğin ortak eylemini talep edeceğim. Bu skandala son verecek gücümüz var!"

Bir şeyler söylememize fırsat bırakmadan uzaklaştı. O sabah, en prestijli yazarlarımızın gerçek bir paranoyaya kapıldığını gördüm. Paranoyanın daha da büyüyeceğinden kuşkum yoktu.

Zoé

Ricardo'nun geldiğini gördüm: Bir oğlan çocuğu gibi heyecanlıydı. Hepimizi, Joaquim ile beni üst kata çıkardı, çünkü orta masanın etrafında birkaç müşteri vardı.

"Oldu, bombamız patladı!"

"Nasıl keşfettiler?"

"Bir yazar romanlarından birini karıştırmış."

"Güzel, çok dikkatli olmalıyız, birkaç hafta işi durduralım," dedi Joaquim.

"Tamam."

"Onları görmeliydin! Hepsinin beti benzi atmış. Yarın haftalık toplantımız var, eminim ki çılgınlık doruğa ulaşacak."

"Aradığımız tam da bu!"

"Sence yasal bir işleme kalkışırlar mı?"

"Deneyecekler kuşkusuz, ama kime karşı?"

"Şikayette bulunurlar mı dersin?"

"Polislerin kitapçıları basıp kitap okuduklarını düşünebiliyor musunuz, tam bir başarı olur bu!"

"Naoki'ye telefon et, gelsin. Hepinizi yemeğe davet ediyorum. Cristobal'a sipariş vereceğim. Herkese büyük bir balık, olur mu?"

"Ve şampanya! Naoki'den birkaç şişe getirmesini söyleyeceğim."

Sevinç içindeydik. Planımızın işlediğini görmekten mutluyduk.

Naoki iki saat sonra geldi. Balıkların gelmesini beklerken ilk şişeyi açtık. Naoki faaliyete bir süre ara verme konusunda hemfikirdi.

Gustavo da geldi. Faaliyetimizin tüm izlerini hemen bu gece yok etmeliydik. Dağıtımcıdaki suç ortağımız Cassandra'nın da gelmesini istedik. Dikkatli olmalıydı, ama onun için hiç iz yoktu. Korsan kitaplar çoktan yok olmuştu.

Gecede genç bir tat vardı. Ayrılacağımız sırada, Ricardo'yla gitmek arzusu duydum, bunu gizlemedim ve onun elini tutarak Naoki'yi ve Joaquim'i öptüm. Joaquim sakindi. Anlıyordu. Ama Naoki gözlerini kapattı ve vücudunun buz kestiğini hissettim. Gözlerini açmayarak hareketsiz kaldı. Joaquim gitmemiz için işaret etti. Onun ayağa kalktığını ve Naoki'nin yanına gittiğini gördüm. Onu kollarına aldı.

Joaquim

Zoé'nin arzusunun peşinden böyle bir kendiliğindenlikle gitmesine hayrandım. Onda, onunla tek bir bağ kurulamayacağını anlayamayanları derinden yaralayabilecek bir masumluk vardı. Yine de, kollarında kim varsa ona her şeyi veriyordu. Asla en ufak

bir çekince yok. Bana engellerden çekinmeden akan, onların etrafından dolanan ya da görmezden gelen şeffaf bir nehri düşündürtüyordu. Naoki'nin mutlak bir tabiatı vardı ve Zoé'ye hissettiği tutkuda tekelci bir şiddet ve yoğunluk vardı. Yine de, son günlerde, benim Marsile Ficin okumamdan etkilenmiş olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Tutkusu çok güçlü olduğundan, daima Zoé'nin izinde kalmak kaydıyla, ben ya da Ricardo gibi diğer ikincil unsurları da dahil edebileceğini hissediyordum.

"Bir kadeh daha içelim," dedim, onunkini doldururken.

"Böyle aniden kaybolmalarına dayanamıyorum. Bilmemeye, görmemeye dayanamıyorum."

"Sen de yanlarında olsan sevişmelerine izin verir misin?"

"Evet, elbette. Ama sanırım Zoé beni yaralamak, deli etmek istiyor. Ricardo farklı, Zoé'nin güzelliğine nasıl dayanabilir?"

"Geceyi benimle geçirdiğinde de acı çekiyor musun?"

"Başlangıçta, evet. Onu öldürebilirdim, seni öldürebilirdim. Şimdi daha az acı çekiyorum, çünkü seni daha iyi tanıyorum ve sana daha fazla sevgi duyuyorum. Ricardo farklı. Onun şiirine hayranım, onda birçok güzel meziyet buluyorum, ama onda beni korkutan bir şey var. Kimsenin yaklaşamayacağı bir bölge olduğunu hissediyorum ve bu karanlık bana tehdit edici geliyor. Sen bunu algılamıyor musun?"

"Sanırım ondaki kendi gücünden emin genç erkek imgesi seni öfkelendiriyor. Zoé elbette seni yaralamak istemiyor ama onun da denetleyemediği itkileri var ve kendini aklamaktan nefret ediyor."

"Hayır, maçolarla alıp vereceğim bir şey yok, onlarda teatral bir şey var, onlar opera kahramanları, ama Ricardo'da başka bir şey var. Kızıl saçlı genç kızın onu nasıl algılayacağını görmek için *Oniks*'e götürmek isterdim. Onu baştan ayağa görür. Ama sanırım Ricardo kabul etmez. Kendinden fazla emin. Asla kendini bırakmaz. Hatta bundan çok korkuyor. Senin

kendini bırakışın beni son derece etkiledi. Başka yerden gelen, kendine tamamen güvenli o varlığın karşısında seni görmek muhteşemdi."

"Kendime hiç soru sormadım, her şey bana doğru geliyordu."

"Sence kimin evindeler?"

"Sanırım Zoé'nin evindedirler."

"Pekâlâ, oraya gidiyorum. Onları görmek istiyorum."

"Nasıl içeri gireceksin?"

"Anahtarlarım var."

"Benimle kal, şişeyi bitirmedik."

"Çok hoşsun, Joaquim, ama yanıyorum, tükeniyorum. Bunu anlıyor musun?"

Naoki ayağa kalktı. Vücudu titriyordu. Bana çok tuhaf bir şekilde gülümsedi; sanki biraz fazla doğrudan yöneltilmiş bir gülümsemeydi. Hafifçe şeffaf gri bir şömizye giymişti. Nefis parfümünü etrafımda bırakarak gitmek için dönerken göğüslerinin kımıldadığını gördüm.

Şişeyi tek başıma bitirdim. İyiydim. Hiç olmadığım kadar. Hem bir tutku hem de çok derin bir huzur yaşıyordum.

Ricardo'nun bana söylediklerini düşünmeye başladım. Yakında yazabileceğimi hissediyordum. Kimileri adına layık bir yazar olabilmek için umutsuzluğu tanımak gerektiğini söyler. Haksız da değiller, ama sanırım bugün sevinci tanımak umutsuzluğa kaçınılmaz bir renk katıyor. Bu kasvetli büyük bataklıkta bu gerilim, hatta bu kin vardı ve şimdi kıyılarında taze sazlar göğe yükseliyordu.

Naoki

Zoé'nin oturduğu kata doğru merdivenleri çıkarken bütün vücudum titriyordu. Dördüncü kata vardığımda onun haz çığlıklarını işitmeye başladım. Sonra, neredeyse şiddetle, benim ona verebileceğimden kuşkusuz daha vahşi ve daha sert bir

hazzın çığlıklarını işittim. Kalbim sıkışarak, tırabzana tutunarak son katı çıktım. Gözyaşlarımı tutamıyordum, mide kaslarım kasılıyordu.

Kapının önüne geldiğimde, anahtarı bulamadım. Siyah kadifeden bir parça kurdeleye bağlamıştım. Işık yetersiz olduğundan yere oturdum ve çantamı baştan aşağı karıştırdım. Sonunda buldum, ama ayağa kalkamıyordum. Istırap beni yere çivilemişti. Anahtarı kilide sokmaya çalıştım. Zoé giderek daha güçlü bağırıyordu. İçimden şiddet yükseliyordu, zihnim bulanıyordu. Doğruldum, anahtarı çevirdim, kapıyı açtım. Tek bir oda olduğundan kendimi gizlememe imkân yoktu. Çılgın yarışlarının son saniyelerindeydiler: İçeri girdiğimi duymadılar. Yatak kapının karşısındaydı. Ricardo'nun sırtı bana dönüktü. Mutfak köşesi iki metre ötedeydi. Alacakaranlığa sinip görünmeden yaklaştım. Çekmeceyi açtım ve bir bıçak aldım. Ricardo'nun sırtı, gidip gelen kalçaları. Aniden Zoé doğruldu ve beni gördü. Uluyarak bağırdı ve Ricardo'yu itti.

Zoé

Orgazm anında Ricardo'nun cinsel organını daha iyi hissetmek ve onu içimde hareketsiz kılmak için doğruldum. Aniden onu görmüştüm. Benzi atmış. Elinde bir bıçak sallıyor. Sokak feneri ona şeffaf bir gerçekdışılık veriyordu. Bir çığlık attım, Ricardo'yu yere yuvarladım, yataktan düştü ve hemen doğrularak Naoki'nin yumruğunu yakaladı. Bıçak düştü.

"Seni uyarmıştım! Seni öldüreceğim! Seni, onu, ikinizi birden."

"Birini öldürmek o kadar kolay değildir."

"Çok kolay!"

"Kusursuz cinayet yoktur."

Ricardo şaşırtıcı derecede sakindi. Bu harekete tutkunun yol açtığını kim söyleyebilirdi? Bense, nereden geldiğini bilmediğim büyük bir öfkenin içimden taştığını hissettim.

"Defol!"

"Sakin ol," dedi Ricardo.

"Hayır! Yok olun!"

Naoki geri döndü. Kapı açık kalmıştı. Çantasını eşikte gördüm. Ricardo bana yaklaşırken gece lambasını kafasına fırlattım. Kan akmaya başladı. Hızla giyindi. Naoki çantasını topluyor ve sessizce gidiyordu. Anahtarı hâlâ kilitteydi. Siyah kadife kurdele.

"Gerçekten gitmemi istiyor musun?"

"Yok ol!"

Ricardo çıktı ve kapıyı kapattı. Saçma bir sessizliğin ortasında yapayalnızdım. Yatağımın üzerine oturdum, nefesim düzeldi, kafam bomboştu. Çeyrek saat kadar bu halde durdum, sonra giyindim, yoğun şiddet bulutunun dağılması için pencereyi açtım, sonra ben de dışarı çıktım.

Farkında olmadan plaja kadar yürüdüm, giysilerimi yere attım, suya girdim ve güneşi karşılamak üzere yüzmeye başladım.

Joaquim

Saat altıya doğru uyandım. Sabahın erken vakitlerinin sakinliği çok hoşuma gidiyordu. Kendime kahve ve tost hazırladım, buzdolabından fıstık ezmesi kâsesini çıkardım ve terasa indim. Sessizlik içinde kitapların arasından geçmek benim için şaşırtıcı bir deneyimdi. Her yazarı, her metni kesinlikle organik bir tarzda hissediyordum. Kitapların tüm varlığım üzerinde doğrudan bir etkisi vardı ve zaman zaman onların yerlerini değiştirmem gerekiyordu. Bir kitap o günkü okurunu bulmak için masanın üzerine gelmeyi talep ederken, bir diğeri raflara yeniden girmeyi, adsız sansız kitlenin içinde erimeyi arzuluyordu. Kimi yazarlar bağırıyor, alfabetik sıraya katlanamıyor, belli bir komşuluk yazgısından açıkça kurtulmak istiyorlar ve bunu yüksek sesle ve güçlü biçimde dile getiriyorlardı. Kitaplara bir şey dayatılamayacağını anlamak için onlara kulak vermek yeterliydi. Bir kitap

canlı bir organizmadır; ihtiyaçları, düşleri, talepleri vardır. Çoğu zaman, kitapçılar ve kütüphaneler, güçten düşmüş varlıkların yığılıp kaldığı ve ölümü beklediği yerlere benziyordu. Geçerken, Reinaldo Arenas'ın küçük bir kitabını aldım: *Arturo, En Parlak Yıldız*. Bu sabah kendisini okumamı talep ediyordu. Sükunet içinde, kahve kokusu ve çocuk kahkahaları arasında. İlk sayfayı okudum. Muhteşemdi. Arenas'ın filleri meydandan geçmeye başladı.

Gerçeklik hayal gücünün kudreti karşısında öyle kırılgan, öyle şaşkındı ki, Arenas'ın Castro'nun zindanlarında nasıl hayatta kalabildiğini o an anladım. Politik şiddetin aptallığını, bütün şiddetlerin aptallığını yok eden dünyalar yaratabilmişti zihniyle. Arenas'ın sözleri bugün insanları içlerindeki hapishanelerinden, yalnızca tek bir gardiyana, kişinin kendisine gereksinim duyan, çünkü pencerelerinde demir parmaklık olmayan bu daha berbat hapishaneden kurtarıyor.

Bir saat sonra, son cümleyi okuyordum: "Eğer en biçimsiz şey bir diktatörse, her şeye rağmen ve bedeli ne olursa olsun güzelliğin ortaya çıkışından her birimiz kendimiz için ve herkes karşısında sorumluyuz." Zoé belirdi. Saçları sırılsıklamdı. Gölge gibiydi. Kollarıma atıldı ve uzun uzun ağladı. Titriyordu, vücudu soğuktu. Bir fincan kahve içmesine yardım edip, onu yukarı çıkardım. Banyoyu açtım, soydum, sıcak suya soktum ve ben de suyun içine girdim, onun karşısına geçtim. Arkasını döndü, bana yaslandı.

Konuşacak hali yoktu. Ellerimi göğüslerinin üzerine koydum. Sakinleşti. Bana Naoki'nin gelişini anlattı. Sırtının hareketleri anlattıklarını vurguluyordu, ama yüzünü göremiyordum.

"O bıçağı asla saplayamazdı."

"Bence saplardı. Yüzündeki ifadeyi görseydin, kendinde değildi. Dehşete kapılmıştım."

"Ya şimdi?"

"Buna takılıp kalamayız, korkunç bu! Birlikte yapacak çok işimiz var. Bizi bağlayan şeyler çok ender rastlanır, çok güçlü şeyler. Ne yapmalıyım?"

"Git Naoki'yi bul, muhakkak evindedir."

"Şiddete başvurabilir."

"Hayır..."

"Ya Ricardo?"

"Naoki'den sonra da onu görmeye gidersin."

"Önemli olan Naoki'yi yeniden kazanmak."

Zoé'yi kuruladım. Havluya sarındı, sonra terasa indik. O saatte ortalık çok sakindi. Sessizce oturduk. Bu yakınlık ender bulunur. İnsanlar daima sessizliğin içini doldurmaya ihtiyaç duyarlar, ama bizim aramızdaki sessizlik mahrem yanımıza canlılık kazandıran şey. Zoé'nin bir kadeh konyağa ihtiyacı olduğunu hissetmiştim. Ayağa kalktım, yukarı çıktım, hoş kokulu sıvıdan cömertçe iki kadeh doldurdum ve akasyalar titreşirken huzur içinde içtik.

Zoé

Yüzyıllarca yürümek ya da yüzmek, aşk yokluğundan acı çekmeden, terk edilmekten korkmadan. Yaşlılığı böyle hayal ediyordum. Dolu bir yaşam, olgun bir meyve. Bu gücü yayan insanlara rastladığım oluyordu. Bakışlarından tanırdım onları.

Belli bir hedef saptamadan adımlarımın bana rehberlik etmesini de seviyordum. Yaşamın ve en derin itkilerinin tesadüfüne kendimi bırakarak... O sırada adımlarım beni Naoki'ye doğru götürüyordu; emin olamasam da bunu hissediyordum. Aşk kuşkusuz bütün yanılsamaların en ciddisiydi; vazgeçemediğimiz, bizi içimizden kavrayan bir hastalık. Yolda insanlarda aşkın yerini tutabilecek bir şey olup olmadığını düşünüyordum. Edebiyatı, müziği, şiiri severken de bu sevincin aynı yoğunlukla ortaya çıktığı hissedilebilir miydi? Aynı ateşle yanmak

mümkün müydü? Sürekli beklenti halinde olmamak mümkün müydü? Bence yalnızca yaratma bu sevinci doğurabilirdi. Ama o halde kelimeler neden benden özsuyummuş gibi, kanım gibi çıkmıyordu?

Naoki'nin oturduğu evin dibine geldiğimde, bir güç beni başka yöne, kendi odama yöneltti. İçimden bir acı doğuyordu. Bunun yazma zorunluluğu olduğunu aniden anladım. Joaquim'le tattığım sessizliği Naoki'ye ve Ricardo'ya sunmak istiyordum. Onu işitirler miydi? Aşkımızın bu sessizlikte tazelenme ihtimali var mıydı? Bir kaynağın alçakgönüllülüğüyle yeniden akabilir miydi?

Adımlarım hızlanıyordu. Kalbim çarparak, yazmaya gidiyordum. Bakire. Güç dolu. Hep böyle olduğunu şu an hissetsem bile, ıstırabın edebiyatın kapısı olmasını istemiyordum. Sessizliği ve güzelliği elinden tutup, onları yaratımın içine sokmak istiyordum; tıpkı köşeleri arasında kelimelerin yol alıp eridiği, bu üç kaynaktan sırayla beslendiği büyülü bir üçgenin kenarları gibi.

Soluk soluğa kapıyı açtım. Havada hâlâ aşk kokusu vardı. Sanki aşk şiddetin ekşiliğini emmişti, hiç izini solumuyordum. Bilgisayarımı açmakta tereddüt ettim. Not defterimi çıkardım. Beni bekleyen boş sayfalarına hayranlıkla baktım ve *Enigma*'nın ilk satırlarını yazmaya başladım: "Tuhaf bir hastalığa yakalandım. Psikiyatrinin listesinde yer alan hastalıklardan değil. Kaynağını kesin olarak biliyorum ama kurtulmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen ergenliğimden beri süren bir rahatsızlık. Muhataplarımın ürkek sessizliği karşısında, bu hastalığa kendim bir ad verdim. Uzun bir tereddütten sonra, daha iyisini bulamayınca, *Enigma* sendromu diye adlandırdım."

Durdum. Şaşkınlık içindeydim. Romanımın ilk satırlarını yazmıştım. Şimdi ne yapacaktım? Kendimi tecrit mi etmeliydim,

devam mı? Yeni bir anlatıcı mı katmalıydım? Naoki, Ricardo, Joaquim? Üçü birden mi? Gücümün ve korkumun sınırlarını aşarak yüzerken tanıdığıma benzeyen bir haldeydim. Yazmak, çok uzun süre yüzmektir, sayfa sayfa yüzmektir, imkânsızlık sahiline asla bakmamaktır.

Penceremin aydınlandığını gördüm, sonra gecenin geri geldiğini, günün belirdiğini. Kimi zaman, hangi vakit olursa olsun, kendimi yatağa atıyordum. Gereken bağı uyku kuruyordu. Ara sıra buzdolabını açıyor, biraz tahıl karıştırdığım yoğurdu yiyor, ardından da hiç şaşmaz bir şekilde kahve içiyordum. Kimi zaman, duşun altında, içimi bir panik duygusu kaplıyordu. Her şey bir düştü. Uyanacak, not defterimi açacak ve yalnızca attığım başlığı bulacaktım: *Enigma.*

Ricardo

Acı uyanış. Dört yazgı bu kadar acımasızca nasıl kesişebilmişti? Ortak neyimiz vardı? Bizi bu mahveden güçle birbirimize hangi delilik bağlıyordu? Kim kimin aynasıydı? Naoki'nin şiddetindeki hangi şey benim şiddetimdi? Zoé'nin özgürlüğünde, bana düşlenen bir yüzü gösteren neydi? Ama muamma, enigma kesinlikle Joaquim'di. Istırabın deneyimini yalnızca o yaşamıştı. Bizler yalnızca bir görünüp bir yiten kişileriz, kaçaklarız, alevlerin cezbettiği ama bütünüyle yanmaktan kaçan pervaneleriz. Joaquim bu dinamikten çıkmıştı, belki bizim sayemizde ya da tek başına, bizde olmayan bir güçle hareket ederek.

Büyük merdivenlerden çıkınca Lucia'yı görmek beni sevindirdi. Kahve kokusu beni biraz kendime getirdi. Fazla patavatsız olmamasını umarak salonun kapısını açtıktan sonra, onu orada, barının arkasında, her zamanki gibi güleryüzlü, açık ve keyifli bulmaktan ötürü rahatlayıp derin bir oh çektim. Bu tür insanların toplumun çimentosu olarak kabul edilip onurlandırılmaları gerektiğini düşündüm. Tuhaf bir fikir! Tanrı'yı ve azizleri dü-

şünerek kendimizi kınamaya devam etmektense, bu insanlar için yılda bir kez törenler düzenlenmeli, onları çiçekler içindeki at arabalarına bindirmeli, yoldan geçerlerken de yerlere kadar eğilmeliyiz.

"*Hola!* Ricardo! Anam babam öldürmüş gibi bir halin var."

"Eh, benzer. Benim için en değerli insanlarla aram bozuldu."

"Hepsiyle mi, bir çırpıda mı?"

"Evet, yani aşağı yukarı. Bu sabah az kişi var."

"Deli oldular. Kitapçı kitapçı geziyorlar. Bu hafta sonu Vila-Matas'ın *El País*'teki notunu okumadın mı?"

"Hayır."

"Felaketten tek eğlenen o! *Dikey Yolculuk*'u 'doğa-üstüleştirilmiş', kendisi öyle diyor, bir nüshasını bulmuş ve yayıncısının korsan nüshaları toplatmasını yasaklamış. Onun dışında, polis, avukatlar, kitapçı ve yayıncılar kıçlarından soluyorlar. Edebiyatın ölümüne ağlıyorlar, yazarların yarattıkları kişileri öldürme yönündeki devredilemez haklarından söz ediyorlar."

"İşte en ilginç noktaya geldik: Bütün yazarlar kiralık katil!"

"Ben bunu şaşırtıcı buluyorum. Kimin aklına böyle bir fikir gelebilir anlayamıyorum."

"Beni de eğlendiriyor."

"Bu sabah Enrique'in sokakta öfkeli bir yaşlı yazar tarafından suçu alkışlıyor diye saldırıya uğradığı söyleniyor."

"Ciddi mi?"

"Evet, adam kırık bir şişeyle alnını yarmış. Acile gitmek zorunda kalmış. On yedi dikiş atmışlar!"

"Zavallı!"

"Sanırım senin bir duble *cortado*'ya ihtiyacın var."

"Mükemmel olur."

"Ya dostların?"

"Sevgililerim."

"İki tane mi?"

"Evet."

"İki, aptalca bir çözümdür, her zaman sorun olur."

"Sen ne önerirsin?"

"Üç. Her zaman üç. Ben bunu on yedi yaşımda öğrendim."

"Yani hep üç âşığın mı olduğunu söylemek istiyorsun?"

"Evet, en azından iki fiili, bir potansiyel. İyimserlik ve neşe bir kaynaktan beslenmeye ihtiyaç duyar."

"Belki senin öğütlerine uyma imkânım olur."

"Durumu anlatsana bana," dedi, *bocadillo*'mu ve duble *cortado*'mu önüme iterken.

"Esrarengiz bir Japon kadına âşığım, o da çok güzel bir Katalan kıza âşık. Katalan da muhteşem bir kitapçıyı seviyor. Japonla bir kez seviştim ama şimdi beni itiyor, ben de bunun üzerine güzel Katalan'la seviştim ve Japon bizi neredeyse öldürüyordu, daha doğrusu beni kesin öldürecekti."

"Mükemmel!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmem, seni öldürmek isteyecek birinin sana en büyük iyiliği yapacağım düşünmüşümdür her zaman."

"Ama neden?"

"Seni çok seviyorum, ama sanırım büyük bir şoka ihtiyacın vardı. Şiirin için, kendin için..."

"Şiirlerimi sevmiyor musun?"

"Onları okurken kendini Tanrı yerine koyduğunu hissetmiştim. Tanrı da biraz şiddete ihtiyaç duyar. Belki de gezegenin cinayete, savaşa, açlığa gömülmesinin tek nedeni budur: Tanrı'nın hoşuna gitmek. Hiç düşünmüş müydün bunu?"

Sükunetimi korumaya çalışıyordum ama bardağımı yere koymak zorunda kaldım, çünkü elim titriyordu.

Sandviçimi yiyip kahvemi içtim ve içimde derin bir sıkıntıyla

büroma çekildim. Bu ne gurur, bu ne kibir! Lucia ruhumun en derinine kadar inmişti. Naoki'yle olan konuşmamı şimdi tekrar düşünürken, onun da beni tanıdığını anladım.

Akşamın altısına kadar çalışıyor gibi yaptım ve tek kelime etmeden Lucia'yı öptükten sonra kitabevine gittim. Joaquim'le konuşmalıydım. Zoé'nin ve Naoki'nin orada olmayacağını umuyordum. Yakalanmamak için Joaquim'i telefonla aradım ve bir kafede buluşmayı istedim.

Joaquim

Ricardo beni aramıştı. Son derece altüst olmuş gibi geldi bana. Ona *Vulcano*'da randevu verdim, çünkü kesinlikle teke tek görüşmemizi istiyordu.

Geliyor. Gerçek bir gizli örgüt mensubu gibi öne doğru eğilmiş yürüyor. Terörle mücadele ekibi görse anında kimliğini sorar. Rüzgâr gibi içeri giriyor, bir köşede diye seçmiş olduğum masaya gelip karşıma geçiyor. Kan ter içinde.

"*Hola*, Joaquim... Buradan gidelim... Plaja gidelim... Hava almaya ihtiyacım var ve bizi işitmelerini istemiyorum."

"Biliyorum, çılgınlık bu, yazarların sigortası atmış, ama Vila-Matas hariç elbette, ona hayranım!"

"Evet, onun makalesinden söz edildiğini işittim."

"Ama okumak gerek. Sanırım bize katılmasını istersek çok memnun olur."

"Mümkün... ama ben bunun için gelmedim..."

"O halde, plaja gidelim."

Tahtalara basarak Rebecca Horn'un küplerinin yanından geçiyoruz. Güzel bir esinti. Gökyüzünü donduracak kadar aydınlık bir akşamüzeri.

"Sizin iguana gecenizden haberim var."

"Bu bile yeter."

"Zoé biraz önce uğradı, ama üç gündür görmedim onu, Naoki'yi de."

"Telefon da mı etmedi?"

"Yok. Yeni bir şey mi var?"

"Hayır."

"Her şey yoluna girecek."

"Gerçekten dilerim. Sen bir şey yaptın mı?"

"Gemilerin limana geri dönmesini bekliyorum. Senin burada olmandan gerçekten memnunum."

Ricardo bir sigara yaktı ve ufka baktı.

"Sigara içiyor musun?"

"Hayır... Bir paket aldım, aptalca."

"O halde at şu çöpe."

"Pekâlâ."

Paketten kurtuldu. Yalnızdık, dalgaların çok yakınında kuma oturdu, bacaklarını kavuşturdu. Ben de karşısına geçtim. Olmayan kıçımın olan kıçımla denge tutturması için kumu biraz eşeledim. Ne yapıyorum diye bana bakıyordu. Sigarasını kumda söndürdü.

"Nasıl oldu? Kaza mı?"

"Çocuk felci, dört yaşındaydım."

"Bir şey yapılamaz mı?"

"Yapılabilir. Unutmak. Bir süredir de işe yarıyor."

Yine sessizlik. Sorgulayıcı birkaç bakış. Bir soluk alış.

"Sen, benimle birlikteyken ya da yazdıklarımı okurken, kendimi Tanrı sandığım izlenimine hiç kapıldın mı?"

"Amma soru!"

"İyi düşün..."

"Ben böyle ifade etmezdim ama bu tür bir şey var. Kimi zaman bir kibir. Sana acı veriyor gözüken ama aşamadığın bir mesafe. Dümeni hep elinde tutuyorsun, daha doğrusu tutmak istiyorsun. Son haftadaki olaylar seni çok korkutuyor."

"Doğru."

"Korkmamak için düzüşüyorsun."

"Doğru."

"İşe yarıyor mu?"

"Hayır. Giderek daha şeffaf oluyorum, sanki herkes beni görebiliyor gibi geliyor."

"İnsanlar hiçbir şey görmüyor, seni bir fotoğraf gibi kımıltısız hayal ediyorlar."

"Birlik'te şaşırtıcı bir kadın var. 'O beyler'e hizmet veren biri. Kahve, *bocadillo*, kimi zaman seks."

"Demek mutlu yazarlar da var?"

"O beni gördü, en derin gerçeğimi gördü. Naoki beni gördü. Zoé gördü mü bilmiyorum. Sen bir şey hissediyor musun?"

"Evet, başından beri, ama korkunun altında ne saklı, tam bilemiyorum."

"Hayatım mutlak bir karanlık."

"Hepimiz gibi. Yüzeysel tabakalar bir kez yok olduktan sonra hepimiz böyleyiz, öyle değil mi?"

"Hayır, çok daha uç."

Yüzüme bir topak zift atacağını hissediyordum. Birkaç dakika sessiz kaldım. Sonra aniden, ne yapmak gerektiğini açıkça gördüm.

"Bana tamamen güveniyor musun?"

"Evet, kesinlikle."

"O halde, hiçbir şey söyleme, iki gün sonra geceyarısına çeyrek kala kitabevine gel. Hiç soru sorma. Tamamen bırak kendini."

"Bulunduğum noktada kendimi ancak boşluğa atabilirim."

"Tamam, o halde. Yemek yemek ister misin?"

"Hayır, yüzeceğim."

"Perşembeye görüşürüz."

Ricardo'nun kıyıdan uzaklaşışına baktım. Başı, sıyırıp geçen ışığın altında, dalgaların karanlık oyuklarında yok oluyordu.

Naoki

Acının da bir mukavemet yarışı gibi sonu var. Acı tat yavaş yavaş damağı, dili, ağzı terk ediyor. Bu birkaç gün boyunca ağzıma tek lokma girmedi. Her şey beni yakıyordu. En hafif yemeklerde kokmuş peynir yoğunluğu ve ekşiliği vardı. Yalnızca çaya katlanabiliyordum. Evimden çıkmadım. Aramızdaki gerilimin dindiğini hissetme arzuma rağmen Zoé'yi aramadım. Kitapçıya uğramadım ve Ricardo'nun bana bir mesaj bırakıp bırakmadığını görmek için telefonumu açmadım. Yalnızlığımın dibinde ışıltılar saçan bir tür merhem vardı ve beni yavaş yavaş şeylerin yüzeyine, görünür, dokunulur olana doğru çıkarıyordu.

Beni en fazla şaşırtan şey bir an bile en ufak bir suçluluk duygusu hissetmemem oldu. Ben aşk yüzünden cinayet işleyebilirim. Tıpkı bazılarının şiir yazabilmesi ya da beste yapabilmesi gibi. Kendime tek sorduğum soru, Zoé'nin ani hareketi olmasa ne olacağıydı. Ricardo'yu öldürmüş mü olacaktım?

Koşulları düşündükçe, ergenliğimdeki davranışları özlerinden boşaltmak için onları tekrar tekrar yapmaya ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Ricardo birkaç saniye boyunca zen keşişi olmuştu. Zoé ayın bir buluta sarınma süresi kadarlık zamanda Mishawa'ydı. Tavrım öfkesini yitirmişti, durulmuştu artık, geçmişin yükünden kurtulmuştu, her şeyin yok olup gittiği uzayda asılı duruyordu. En ufak bir hıncım kalmamıştı, en ufak bir kıskançlık emaresi yoktu.

Her eylemde beyazlığa, kar beyazlığına, kaligrafın siyah mürekkep dolu fırçasıyla dokunduğu pirinç kâğıdının beyazlığına yönelen bir dinamik vardır. Şaşırtıcı bir sakinlik kaplamıştı içimi. Nabzımın attığını, kalbimin hava aldığını hissediyordum. Ağzım artık yeni öpüşlere hazırdı, cinsel organım bir denizaltı mağarası gibi açıktı, bakışlarım sonsuzluğun eğimine uyum sağlamıştı.

Güven için bekliyordum. Arzum, arı dolu bir kovan. O akşam telefonumu açtım ve kimsenin bana mesaj bırakmamış olduğu-

nu gördüm. İki dakika sonra, Joaquim'in sıcak ve tatlı sesi beni yeniden hayata bağladı. Ertesi gün, geceyarısına çeyrek kala onu görmeye gelmemi istedi.

Zoé

Bir düzine kadar sayfa doldurmuştum. Hiç hamile kalmamıştım, ama insanın en derininde bir yaşamın kök saldığını hissedişini hayal ediyordum. Bedenim dönüşmeye başlıyordu. Kan artık aynı şekilde akmıyordu. Göğüslerim gizli bir ürpertiyle canlanmıştı. Kelimeler içimde sıvı halde dolanıyordu. Sonra da ben onlara can veriyordum. Elimle yazıyordum ama cinsel organımla da yazabilirdim. Başka hiçbir şey yapma arzusu duymuyordum. Yokluğumdan dolayı beni bağışlaması için Joaquim'i aradığımda güldü. Ne şaşırtıcı biri! Onunla sorun çıkarmak güç! Akışkanlığın ta kendisi oldu. Ona, yazmaya başladığımı söyledim. Borda bordaya saldırıya geçmiş bir korsan çığlığı attı. Neşesi patlak verdi. Sonra bana, esrarengiz bir şekilde, ertesi akşam saat on birde kitapçıya gelmemi söyledi. Bu kesinlik karşısında hem şaşırmıştım, hem de geceyi onunla geçirmemi istediği için mutluydum.

Joaquim

Teras benim için bir tefekkür yeri olmuştu. Oraya oturduğumda, beni toprağın içine, asfaltın altına bütünüyle bağlayan bir uyuşturucu almışım gibi hissediyordum kendimi; bir ağaç oluyor ve dallarımın ve yapraklarımın göğe karışmasına izin veriyordum. Elimde bir fincan kahve ya da bir kadeh konyakla saatler sakin sakin birbirine ekleniyordu, tıpkı bir çiy damlasının bir diğer çiy damlası içinde erimesi gibi, sanki her dakika da bir sonrakinin içinde eriyordu.

Zoé'nin kararlı ve belirgin ayak seslerini işittim. Ağacımın bütün lifleri çınlamaya başladı. Siyahın kesin şart olduğu ko-

nusunda onları uyarmayı ihmal etmemiştim. Zoé'nin silueti önümde belirdiğinde, sevinç dolu bakışlarından başka bir şey görmedim.

Yukarı çıktık. Şömizyesini ve sutyenini çıkardıktan sonra onu yatağa yatırdım. Cömert göğsüne yaslanırken, o da başımı yumuşak yumuşak okşuyordu. O akşam başka bir şey arzuladığım yoktu. Kalkıp Ricardo ile Naoki'yi beklemek için aşağı indiğimizde, uzamın bir tadı vardı.

Havada ciddi bir şey, belli bir görkem vardı. Sıranın üzerinde oturuyorduk. Ben de siyah bir kostüm giymiştim. Kahvenin tadını çıkararak sessizce bekliyorduk. Önce Naoki geldi. Bizi sarılmadan öptü, ama heyecanının tüm yoğunluğu bakışlarındaydı, dudakları titriyordu.

Ricardo da geldi. Hepimizden daha ciddiydi. Toplanmış olmamız biraz gerilim katıyordu. Bu anın paylaşılacağını ona söylememiştim. Bizim sessizliğimiz içinde yönünü aradı. Aramızda, uzun yıllar birlikte çalmış müzisyenler gibi, söze hiç gerek duymayan o incelikli uyum vardı. Ricardo gidip kendine bir konyak doldurdu, Zoé, Naoki'ye yeşil çay getirdi ve birkaç dakika sonra, çağırdığım taksi geldi.

Kitabevini kapattım, her gece yaptığım gibi vitrini aydınlık bıraktım. Esrarengiz bir elin oraya Casas Ros'un *Almodóvar Teoremi*'ni yerleştirmiş olduğunu fark ettim. Hemen ona da bir son yazmaya karar verdim. Bir sonraki devrimci eylemim bu olacaktı. Dağıtıma aynı anda beş yeni kitap vermiştim. Donmuş edebiyat dünyasını şimdiden tutuşturan alevleri körükleme mevzusu... Olayı doruğa taşımak gerekiyordu.

Ricardo

Taksi bizi banliyöde bıraktı. Naoki bizi kullanılmayan bir kiliseye birkaç dakika içinde götürdü. Rahip falan yok. Ama Naoki'yi tanıdıkları belli olan ve pek sevimli gözükmeyen iki

kabadayı içeri girmemize izin verdi. İkinci kontrol daha sıkıydı. Joaquim dördümüz için iki bin avro ödedi. Astronomik bir rakam! Kimliklerimizi gösterdik. Mutlak sessizlik. Herkes siyahlar giyinmiş. Kendimi bir kilisede bulmaktan rahatsız hissediyorum ama ortalıkta dinsel bir hazırlık görmemek içimi rahatlattı.

Kubbenin altında, taştan eski sahnın önünde, yerden üç basamak yukarıda bir iskemle.

Diğer iskemleler yarım daire şeklinde dağıtılmış. Yaklaşık iki yüz kişi büyük bir sessizlik içinde oturuyor. Joaquim'in beni nasıl tuhaf bir seremoniye çektiğini düşünüyorum. Yan tarafa, beşinci sıraya yerleştik. Son gelenler yerlerine geçiyor. Tek bir hareket, tek bir ses yok. Sanki bir meleğin inmesini bekler gibiyiz. Bir projektör yanıyor. Ayin kapısı açılıyor. Önden aldığı ışığın bedenini böldüğü bir melek beliriyor gerçekten de. Çok güzel bir çıplak melek, bir ergen, küçük göğüsleri elma biçiminde. Işıltılı kızıl saçlar. Yaklaşıyor, ışığın ortasında iskemlenin üzerine oturuyor. Bütün kilise inanılmaz bir elektrik yüklü. Bu genç kızdan başka bir zamana ait bir huzur yayılıyor. İnsan bilincinin şafağına taşındım. Vücudum bile bu gencecik varlığın ışıltılarına maruz kalıyor. Oturmuş, dizler bitişik, kalçaları süt beyazı. Zümrüt yeşili gözleriyle sanki tüm katılımcıları kucaklıyor. En derinlerime, sonsuz karanlığıma kadar bana baktığını hissediyorum. Bir asistan, girişte kimlik kontrolü yapanlardan biri ona bir kâse getiriyor. Elinin bir hareketiyle kâseyi itiyor.

Zaman uzadıkça uzuyor. Benden başkasına bakmıyor gibi. Cazibeye kapılıp çekildiğimi hissediyorum. Ayağa kalkma ve ona doğru gitme arzusu duyuyorum ama iskemlemden kımıldamıyorum.

Melek ayağa kalkıyor, basamaklardan iniyor, ayakları yere bir dil yumuşaklığında değiyor. Herkes soluğunu tutmuş. Bana doğru geleceğini biliyorum, ama bunun yerine, oturanların etrafından dolaşıyor ve bana arkadan yaklaşıyor. İki küçük

hafif eli omuzlarıma konuyor. Aşırı bir duyguya kapılıyorum. Gözyaşlarımı tutuyorum. Naoki ile Zoé'nin arasında oturmaktayım; onların da benim kadar titrediklerini hissediyorum. Kısa bir an Joaquim'in güvenli bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Melek omuzlarımdan havalanıyor, elleri gözlerime konuyor, yaşlarımı tutamıyorum. Hiç hıçkırık yok. Huzur verici ve sıcak bir sel parmaklarını ıslatıyor. Gözlerimi açıyorum ve ellerinin çukurunda kendi karanlığımı obsidyen aynalardaymış gibi görüyorum. Kendilerini bana sunan sonsuz tüneller bunlar. Dipsiz uzamlar, kurtuluşu olmayan, geri dönüşsüz uzamlar. Bir kaygı labirentinde kör gibi ilerliyorum ve karanlıktan tek tek çıkan öldürdüğüm insanların yüzlerini ayırt ediyorum. Son hedefimin yüzü de geliyor; esirgediğim kadının. Dudakları kımıldıyor. Anlamını kavrayamadığım bir şiir işitiyorum, kelimeler soyut, doğmakta olan, gecenin içinde, yaratıcı döl yatağının içinde, her şeyin örüldüğü ve yaratıldığı dünyanın karanlık düğümü içinde salınan, yazarını arayan bir şiirin sözleri. Yaşamım bir kara delik, o deliğin içinde varlıklar sıvılaşmış, bana ait olmayan bir güçle sürükleniyorlar. Bu güç gizemin gücü. Melek beni arkaya doğru çekiyor. Başım, küçük, taze göğüslerine değiyor. Nihayet sakinleşiyorum.

Ellerini yüzümden çektiğinde, içimde büyük bir hafiflik hissediyorum. Ona eşlik ediyorum. Basamaklardan çıkıyoruz. Beni iskemleye oturtuyor. Asistan yaklaşıyor. Melek ona alçak sesle bir şeyler söylüyor. Asistan ayin eşyalarının durduğu yere dönüyor ve elinde bir 7,65 Beretta'yla hemen geri dönüp uzaklaşıyor. Melek dayanılmaz bir hafiflikle bakıyor. Vücudundaki kızıl çiller uzay galaksileri gibi. Son saatimin geldiği, göğün benim yaşamımı istediği fikri aniden içimden geçiyor ve bütün bedenim kendi içine çöküyor. Kutuplardaki masiflerden çöken ve zümrüt yeşili denize gömülürken büyük bir dalga yaratan dev buz bloklarının görüntüsü geliyor gözlerimin önüne. İklim ısınmaları ruhuma

isabet ediyor. O sırada dudaklarının sanki son bir öpücük verecek gibi kımıldadığını görüyorum. Sonra, Maurice Scève'in bir şiirinin ilk dizeleri içimde çınlıyor:

Karanlık gece renklerini alır nesnelerin
korkuyu, kederi ve acıyı artırır
kederli, yıkılmış anne baba
yası tutulan bunca çocuğun hiçbiri teselli bulmadı,
ilk cenaze törenlerinde yoktu başka bir şatafat
sevinçleriyle ve de umutlarıyla kefenlenmişleri:
yitirdikleri zavallıya gözyaşı dökerek
tuttular yolunu yeniden,
ıssız kulübelerinin mutsuz yolunu,
her adımda korkuyla arkalarına baktılar
ölümün takibinden dehşetle çekinerek,
gölgesinden ya da boşuna ürküten imgesinden,
onlar da isterdi hoş yaşamak
şimdi soğuk korku ürpertiyor sırtlarını
bet beniz atmış korkudan saçlar diken diken.
Ama kulübelerinin böyle terk edilmiş olduğunu gördüklerinde
hangisi daha fazla şaşırdı ikisinden?

Melek silahı kaldırıp namlusunu yüzüme tutuyor. Ölümle karşı karşıyayım sonunda. Kendimi ölüme açıyorum, yaşamımı şiirin içinde bitiriyor olmaktan mutluyum. Ama Melek'in elinin hareketi devam ediyor, yukarı çıkıyor, sonra uzamın içinde sabitleniyor. Başımı çeviriyorum. Çıplak taştan sahnın ortasında dev çiçek vazosunu görüyorum. El değmemiş zambaklar.

Silah sesi sağır ediyor. Vazo patlıyor; çiçeklerini, uzamı dolduran karanlığın içine ağır çekimdeymiş gibi fırlatıyor.

Melek'e dönüp bakıyorum, barut kokusunu içime çekiyorum.

Kulak zarım hâlâ titreşiyor. Susturucunun zarafetini düşünüyorum. O sırada Melek konuşuyor:

"Kendi ölümünün gürültüsünü, bütün ölülerin gürültüsünü işitmeni istemiştim, büyük sessizliğe baş döndürücü geçişi."

Melek silahı alnıma doğrulttu. Yüzü son derece sakindi. Öldürmeden önce ben de bu kadar sakin miydim? Namluyu sabitledi. Kara deliği görüyordum. Bütün yaşamı emen kara delik. William Blake'in kara deliğini, varsayımsal değişime varana dek bütün enerjinin günün birinde yutulduğu ölünücül spirali düşündüm. Sonra, Melek'in bana söylediği sessizliği işitmeye başladım. Baş döndürücü sessizlik, her ıstıraba kendi merhemini bulayan sessizlik.

Tetiğe yavaşça ve hiç titremeden basmaya başladı, horozun kalktığını işittim, şu an kurşunun namluya sürüldüğünü biliyorum, horoz inmeye hazırdı. Salonda bir çığlık işitildi. Zoé'nin çığlığını tanımıştım. Sonra, son binde bir saniyelerin sessizliği uzadıkça uzadı, sanki ayı bile kapsayacaktı.

Sağır edici patlama, alnımın ortasında çarpma, geriye fırlayan bedenim, devrilen iskemle. Bedenim. Bir korku uğultusu. Yeniden sessizlik. Sağ elimin hareket edebildiğini fark ettim. Gözlerimin üzerinde yoğun bir yanma. Hâlâ yaşıyordum. Biraz kan akıyordu ama bana elini uzatan Melek'i görüyordum. Kalkmama yardım etti ve kanım durana kadar yaladı. Gözlerini açık tutuyordu.

Eli ensemde, beni omzuna doğru çekti ve her heceyi iyice vurgulayarak mırıldandı:

"Kendini bir erkek tarafından sevilmeye bıraktıktan sonra yeni yaşamın başlayacak. Korku ruhundan kaybolacak."

Melek ayin eşyası bölümüne geri döndü. Işık söndü. Salon boşaldı ve nasıl oldu bilmiyorum, kendimi çıplak bir halde, Joaquim'in büyük yatağının üzerinde, bana hayatı iade etmiş olan üç varlıkla çevrili buldum.

Naoki

Bütün seremoni boyunca Ricardo'yla kaynaşmıştım. Bilmeden anlıyordum. Kör gibi görüyordum. Şiddet ve güzellik öylesine yakından birbirine bağlıydı ki, hepsi büyülü bir boyut kazanıyordu. Diğerleriyle birlikte attığım çığlığı, Joaquim'in yürek paralayıcı sesi bastırdı. Bütün bunlar tenlerimizi tek bir ten yaptı. Ruhlarımız tek bir ruh.

Ricardo'nun alnının ortasındaki yanık, bizim karanlığımızın, onunkinin, benimkinin, kendi gölgelerini seyretmemek için ellerinden geleni yapan bütün insanların karanlığının hâlesiyle çevrelenmiş bir lav çemberi gibiydi. Kurusıkı kurşun deriyi temiz bir şekilde kaldırmıştı. Ricardo'nun sessizliği benimkine yankı yapmıştı; her şeyin rahim içi yaşamın ilk anına gönderildiği alandı o. Yarayı dezenfekte ettim ama kuruması için hiç pansuman yapmadım.

Çıplaktık, olabilecek en uyumlu biçimde birbirimize sarılmıştık. Ricardo ortada, Joaquim'in kollarında, Zoé ve ben iki yanda. Bedenlerimizi tek aydınlatan meydanın ışığıydı. Marsile Ficin'in düşünü gerçekleştirmekteydik. Her şey uyumlu sessizlik içinde başlıyordu ve yavaş yavaş, gece boyunca, bedenleri, dört başlı, sekiz kollu ve yedi buçuk bacaklı androjin varlığımızı okşamaya başladık.

Bu beden belli belirsiz kımıldamaya, kendi sınır yokluğunu deneyimlemeye, daha da derin bir uyum arayışıyla kendi içine kaymaya başladı. Mırıltılarımız, düşlerimiz, özlerimiz, fiziksel bir maddeden yola çıkarak, yapılardan, eğimlerden, yoğunluklardan, büyük bedenin sarmallarında tesadüfen rastladığı açıklıkların her birine sırayla gömülen titreşen ereksiyonlardan yola çıkarak altınlarını yaratan bir simyada birbirine karışıyordu. Zoé'nin iki elinin Ricardo'nun cinsel organını ağzından çıkararak Joaquim'e yavaşça soktuğunu gördüğümde derin bir ürpertiye kapıldım ve daha sonra Joaquim'i de Ricardo'nun içine sokmakta rehberlik etme arzusu duydum. İki adamın, kıçları açıkta, kendilerini bırakışını görmek

çok güzeldi; sanki kitapçıdaki bütün kitaplar etrafımızda aniden uçuşmaya ve bize gömülmeye başlamış gibiydi. Bütün romanlar, şiirler bu derin vecde katılıyordu. Çığlıklarımızın yavaş koreografisi, hareketlerimizin yıldız dalgası ve samanyolu, karanlıkta parçalanmaya doğru kaynaşmaya devam eden ışıklı kuyruklu yıldızlar çiziyordu.

Joaquim

O sonsuz gece, o galaksi ateşi her an içimde dolaşıyor. Güzelliğe temas ettim. Artık ne erkek var ne kadın; yalnızca mutlak özgürlüğü içinde varlık. Sonraki haftalar neredeyse her gece birbirimizi yaşadık. Kimi zaman geceyi yalnız Ricardo'yla, hatta Naoki'yle geçiriyordum. Zoé de ışıltısıyla beni aydınlatıyordu. İlişkilerimizin mutlak akışkanlığı yayılıyor, her kıskançlık eriyip gidiyordu. Her birimiz kendini terk edilmiş hissetmeden, tek bir anı bile kaçırmış olduğunu düşünmeden yalnız kalabiliyordu, çünkü her an yaldızlı bir küre oluyordu.

Polis, yazarların şikayetleri karşısında çabuk pes etmişti. Yapacak daha önemli işleri vardı. Bizim kitaplar bir tür rahatsız edici alınyazısına dönüştü ve en iyi köşe yazarları ile eleştirmenler bunların yalnızca büyük yazarlara yönelik olmasına çok çabuk şaşırdılar.

Enrique Vila-Matas, habersizce kitabevine uğradı. Ben yalnızdım. Zoé yemeğe gitmişti. Biz de terasa çıkıp balık yemeğe ve bugünlerde kimsenin yapmadığı gibi sohbet etmeye karar verdik.

Şarap ve kalkanbalığı siparişi verdikten sonra, Enrique keskin gözleriyle beni süzdü. Bu adamı, titizliğini, zihninin inceliğiyle taban tabana zıt gibi duran bedeninin vahşi enerjisini seviyordum. Olasılıkların tüm tayfını kapsama şansı vardı. Olasılık oyunlarına kaçınılmaz bir tutkuyla bağlıydı. Çokluğa eğilimi vardı. Bin yaşam yaratabilecek varlıklardan olması, yazar olarak onu bunca tekil kılan şeydi kuşkusuz. İkimiz de varlık bulmuş

birer güçtük. Bir yazarla yapmayı hep hayal ettiğim bir sohbet varsa, bu sohbeti besleyebilecek bir yazar da oydu.

"Enrique, sen yazdığında kim yazar?"

"'O'..."

"'Sen hiç mi var olmazsın?"

"Eğer var olursam kaygılanırım, yolculuğa çıkarım, 'O' yerleşme hakkını yeniden bulana kadar kendimi unuturum. O zaman yeniden yazmaya koyulurum."

"Nesnel gerçekçilerle kendilerinden daha geniş bir şeyle ilişkiye geçen gerçekçiler arasındaki fark da budur."

"Evet, ben, etrafımdaki magmanın kâtibiyim yalnızca."

"Ben de böyle hissetmiştim."

Şarap nefisti. Balık da gecikmeden geldi. Enrique entrikacı bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Zamanını bekliyordu.

"*Dikey Yolculuk*'a 'senin' sonunu çok beğendim. Sen olduğunu biliyorum. Ben de birkaç sonu yeniden yazmak isterim."

Şaşırmadım. Bildiğini biliyordum. Ama nasıl? Ona sordum.

"Senin kitabevine geldikçe kitapların canlı olduklarını hissediyordum, yer değiştirmeye, diğerleriyle flört etmeye, edebiyatın kahramanlık dönemlerinde olduğu gibi, ya da en azından hayal ettiğim gibi, masanın üzerinde sevinçle çiftleşmeye can atan bir halleri vardı. Kitapların senin için nesne değil uzam olduğunu anladım. Barselona'da çok kişiyi tanırım. Böyle bir fikre sahip olabilecek başka birini bilmiyorum. Üstelik senin etrafındaki kişilerin hepsinde bir komplocu hâlesi var. Dostların da işin içinde, değil mi?"

Gülümseyerek onayladım ve sözüne devam etmeye bıraktım.

"Ben de size katılmak istiyorum."

"Baştan beri içindesin zaten, sanki bizi sen yarattın."

"Biliyor musun, kaçınman gereken ve belki de düşünmediğin bir şey var..."

"Gerçekten mi? Söylesene..."

"Edebiyatın kendi gücü. Görünür dış güçler karşısında türn önlemleri almış gözüküyorsunuz. Kimse sizi bulamıyor, her şey mükemmel düzenlenmiş. Ama her planlamadan kaçan ve bu yüzden yüce olan bir güç var: yaratıcılık."

"Ne demek istiyorsun?"

Enrique uzunca bir süre sustu. Sözünü ettiği gizemle uyum sağlamak ister gibiydi. Garson bize kalkanbalığını sundu, hazırladı, servis yaptı ve kadehlerimizi doldurdu. Kırmızı bir gemi geçiyordu.

"Hangisi daha gerçek, şu gemi mi bir roman mı?"

"Her şeyin gerçek olduğu tek bir plan olduğunu söyleyebilirim."

"Kesinlikle. Bir gemi pruvasıyla okyanusu yarar ve limanına doğru gider. Peki ya bir romanın limanı neresidir?"

"Uzay, dilin dölyatağı."

"O halde, benim söylediğime geliyorsun, bu uzay sürekli dönüşüm halinde ve bir iradenin gölgesini bile göremezsin orada. Edebiyatçıların paniğinin mutlak histeri boyutuna eriştiğini görmenin zevki için sonlar yazmaya hazırım. Edebiyat dünyasının buna ihtiyacı var, ama bunun bedelini de ödemeye hazırım."

"Seni anlıyorum, ama ödememiz gereken bedel nedir? Yasanınki mi?"

"Yasadan bana ne! Ben sana yüce bir şeyden söz ediyorum. İnsanın her türlü kontrolünden tamamen kaçan bir şey. Her yaşamın hiç durmadan meçhule doğru kaymasını ve beklenmeyenin alanına erişmesini sağlayan şey."

"Bunu nasıl hayal ediyorsun?"

"İlk kez hiçbir şey hayal etmiyorum. Sürprize açığım. Yıllardır sürprize doğru ilerleyen bir seyyah gibiyim. Şaşkınlığım sürekli büyüyor."

"Altüst edilen her şeyin başlangıçtaki uyumuna yeniden kavuşacağını mı söylemek istiyorsun?"

"Hepimiz kurgusal kişileriz, ama kimse bunu anlamıyor. Bizler, benliğimizin yarattığı kurgularız. Daha önce hiç düşündün mü, bizler ölürken roman kahramanları neden asla gerçekten ölmez?"

"Hayır..."

"Bütün sorun burada. Var olma iddiasında bulunmak için birkaç gram sonsuzluk gerekir. Achab'ı düşün, okyanuslardan balinalar yok olduktan sonra da o burada olacak."

"O halde, bir kahramanın ölüp ölmemesinin önemi yok."

"Her koşulda o ezeli ve ebedidir. Mutlak erki elinde tutan odur. Sen ölürsün. Ben de. O, ölmez!"

"Yaptığımız iş saçma mı?"

"Hayır, kesinlikle, çünkü bu egemen özgürlüğe dahil, ama bizim sonlarımızın bir anlamda sonsuzluğa çarptığını bilmek gerekir."

"Bütün sonların mı demek istiyorsun?"

"Evet. Bütün kitapların son sayfalarını koparmalı. Bu muhteşem olur."

"Yapılabilir. Onlar olmadan basılabilir."

"Belki de dil tanrılarının intikamından, Nemrut'un şimşeklerinden korunuruz."

Bir kahve içtikten sonra, tuhaf bir hafiflemişlikle kitabevine geri döndük.

Naoki

Oniks'teki geceyi takip eden iki ay boyunca son sayfaları alınmış en az on beş kitap ürettik. Çılgınlık bütün şehri kaplamıştı. Edebiyat meraklıları, eleştirmenler, yazarların yanına katılıyor ve bir tür arı kovanı hareketliliği içinde kitapçılara musallat oluyorlardı. İki yazar, Real Meydanı'nda, sabahın saat üçünde, sonu olmayan kendi kitaplarının ateşi üzerinde kendilerini feda ettiler. Bir yığın özel dedektif, hiçbiri edebiyattan anlamadığın-

dan, hayali yolları takip ediyordu. Enrique *El País*'teki yazılarıyla kitleleri coşturmaya katkıda bulunuyordu. Yavaş yavaş bir çılgınlık bütün İspanya'yı kapladı. Yankısı hudutların ötesinde işitildi. Fransızlar ve İtalyanlar bu gizeme merak sarmıştı, olayın kendi kütüphanelerine ve kitapçılarına da yayılmasından çekiniyorlardı.

Kasım ayının bir akşamı, Bartleby ve Şürekası kitabevinin birinci katında toplanarak, yasadışı faaliyetimize bir son vermeye karar verdik, çünkü Joaquim giderek daha fazla kâbus görüyordu. Hatta kimi zaman hayal gördüğü bile oluyordu. Enrique, dil tanrılarını fazlasıyla rahatsız ettiğimize ve sonsuzluğun şimşeklerine maruz kalmayı beklememiz gerektiğine emindi.

Ardından kederli birkaç hafta geçti. Herkes biraz kendi dünyasına çekildi. Çift halinde, üçlü ya da dörtlü sevişmek için daha seyrek buluşuyorduk.

Kızıl saçlı genç bir kızın, Rebecca Horn'un küplerinin dördüncü katında, naylon bir poşete sarılı olarak ölü bulunduğunu gazeteden öğrendiğimizde her şey kâbusa döndü. Sanki yörüngelerimizden kesin olarak koparılmış gibi tamamen altüst olmuştuk. İçimizi bir acı kapladı, sanki alevler bizi yakmaya başladı. *Oniks* tamamen kayboldu. Bu olay, yaşamlarımızı çözümlemiş olanın Melek olduğunu doğrulamıştı.

Birkaç gün sonra, ilk üç şiir seçkisini yayımladık ve mükemmel şekilde kabul gördüler. Bu bize biraz güç verdiyse de kederimizden kurtarmadı.

Joaquim gördüğü hayalleri bize açmayı reddetti. Onları önemsizleştirmeye çalışıyordu, ama Zoé bana onu açıklanamaz trans halleri içinde defalarca görmüş olduğunu söyledi.

Ricardo

Telesekreterimde Chucho'nun mesajını bulduğumda, geçmişimi öyle unutmuştum ki, en ufak bir geçiş olmadan evren

değiştirdiğim ani hissine kapıldım. Melek'in kaybı beni derinden etkilemişti. Onun zarif varlığı olmadan dünya tutarlılığını yitirmiş gibiydi.

Aramızdaki bağlar bu yeni dinamiğe inanılmaz biçimde direniyordu; ama tatmış olduğumuz o aşırı kaynaşma artık yoktu. O halde, neden bir araba kiralayıp, bir kitap kurdu olan ve denizlerin derinliklerini olduğu kadar insan ruhunun da derinliklerini gayet iyi bilen eski silah arkadaşımla balık tutarak üç gün geçirmeyeyim ki?

Bir sandık şampanya satın aldıktan sonra Barselona'dan çıkarken içimde yeniden bir neşe doğmuştu, ama aynı zamanda aşırı karanlıktan bir normallik biçimine geçmiş olmanın kaygısı da canımı sıkıyordu.

Arabayı kullanırken, zaman zaman aynadan kendime bakıyordum. Alnımdaki yarayı görmek beni gülümsetiyordu. Chucho ne diyecekti, merak ediyordum. Bana ateş etmemi öğütlediği tam yer orasıydı; çünkü, ona göre, kalp rastlantısaldı. Melek de bu kesinlik ilmini biliyor olmalıydı. Onu kim öldürmüş olabilirdi? Otopsiye göre, boğulmuştu. Onun intikamını almanın, katilini bulmanın doğru olacağını düşündüm. Ama bu fikir aklıma gelir gelmez Melek'in bendeki bu gücü yok ettiğini anladım. Kuşkusuz o kendi sonunu biliyordu; kuşkusuz, kendi cömertliği içinde, bu kadar sık kışkırttığı tesadüfe ödemesi gereken diyete hazırlıklıydı.

Şeylerin düzenini düşünmeye koyuldum. Gerçekten böyle bir şey var mıydı? Chucho'yla, iri balıkları avlarken bu sohbeti yapabilirdim. Şeylerin akışını değiştirmeye kalkışmış iki kiralık katil için kusursuz bir sohbet! Ama şeylerin akışı, bizim katil olmamızı, Joaquim'in roman sonlarının kahramanı olmasını, Naoki'nin beyazlığın lütfu olmasını, Zoé'nin kalplerimizi yakan ateş olmasını, Melek'in yaşamının kimsenin oturmadığı sahte bir evde son bulmasını sağlayan şey değil miydi?

Zoé

Joaquim'in yanında birçok gece geçirdim. Gecenin bir yarısında çığlık çığlığa bağırıyordu, onu uyandırıyordum, kalkmaya, plajda biraz yürümeye ya da terasta koca bir bardak su içmeye mecbur ediyordum. Gördüklerini paylaşmakta zorlanıyordu, ama yüzüne bakınca bunların korkunç şeyler olduklarını anlıyordum. Dün gece seviştik ama tanımadığım bir tür şiddetle. Sonunda, kollarımın arasında daha sakinken nihayet benimle konuştu.

"Bir şeyi açıkça anladım. Bizler roman kahramanlarıyız ve kendi sonumuzdan kaçamayız. Her birimiz bu dinamiği taşıyoruz. Sonları yeniden yazma yönündeki bu takıntının bunca uzun yıl bana neden işkence yaptığını anlıyorum. Kızıl saçlı genç kızın bana söylediği şey bu. Istırabımın bu kısmını sonuna dek yaşamam gerekiyor."

"Ben buradayım, senin yanında. Enrique'in teorisinin seni fazla etkilemesine izin verme."

"Onun kitaplarıyla tanışmamdan çok önceydi, ilk ergenlik okumalarımdan beri."

"Senin Joaquim Santz olduğunu, benim profesörüm ve âşığım olduğunu biliyorum. Naoki'nin Naoki Ozokura olduğunu, Ricardo'nun Ricardo Barrer olduğunu biliyorum. Bizler yalnızca hayallere daldığımızda kurguyuz."

"Sen bir düşsün. Belki de dördümüz asla sevişmedik. Her şey bizim hayal gücümüzden doğdu."

"Sana bir gerçekçilik hapı gerek."

"Hayır, her görüntüde nesneler incelik kazanıyor. Bizim gerçekte kim olduğumuzu giderek daha belirgin olarak görüyorum. Yani siz üçünüzün; çünkü ben henüz kim olduğumu bilmiyorum. Belki hiç kimse..."

"Ben kimim?"

"Altın gözlü kız."

"Ben hep öyleydim, daha baştan itibaren, ilk dersten beri."

"Evet, ama ben senin yazgını değiştirmeye çalıştım."

"İyi yaptın."

"İşin kötüsü, kimi zaman sizi iki kurgu arasında yol alırken görüyor olmam."

"Mesela?"

"Naoki hem *Altın Gözlü Kız*'da senin metresin, hem de daha eski bir katmana ait. Sade'ın Justine'i o aynı zamanda."

"Ya Ricardo?"

"O da iki dünya arasında atla gidip geliyor. *Altın Gözlü Kız*'da senin âşığın, de Marsay. Aynı zamanda *Uzak Yıldız*'da Wieder."

"Ya sen?"

"Ben, hiçim. Sizin yaşamlarınızı yeniden yaratmak istemiş kişi olmak dışında..."

"İkimiz yolculuğa çıksak?"

"Fazlasıyla on dokuzuncu yüzyıl işi. Bazı melankoliler bu kadar kolay tedavi edilmez. Hepsi benim hatam, kendim yazmalıydım, başkalarının eserlerine asla dokunmamalıydım."

"Yaz başından beri hayatlarımızda yığınla şey oldu, sayısız güzelliğe temas ettik, karşı darbelere de maruz kalmamız normal. Pek az kişi böyle anlar yaşar."

"Evet, haklısın, bütün bunlar belki yatışacaktır."

Joaquim'i göğüslerime bastırdım. Sonunda tekrar uyudu. Ama zaman zaman bedeni şiddetli kasılmalarla çırpınıyordu. Yorgun bir halde ben de uykuya daldım.

Ricardo

İki şişeyi buzdolabına koyduk. Chucho'yla buluşmaktan mutluydum. Tam bir gerçekçi! Onda her şey basit: balık tutmak, içmek, yemek, okumak.

"Haydi gidelim, güneş çekiliyor, tam zamanı."

Motorlu küçük sandalla onun bildiği yerlerden birine gittik. Sandal ağır ağır ilerlerken canlı hamsileri oltaya taktık ve ikimiz de oltalarımızı attık. Balığın değmesini beklemekten başka bir şey kalmamıştı. Ton balıklarının bölgesiydi burası.

"Son görüşmemizden beri değişmişsin. Âşık olmuşa benziyorsun."

"Evet."

"Bizim gibiler için tehlikeli."

"Sen bizim tanrı olduğumuzu mu sanıyorsun?"

"Elbette."

"Ben artık değilim, bu yüzden değiştim."

"Ben de öyle olduğumu hissettim diyebilirim, ama şimdi ömrünün son yıllarından yararlanan sıradan birinden başkası değilim ve inan bana, bundan iyisi yok. Düş yok, beklenti yok, ketlenme yok. Yalnızca yaşam akıyor, kabuk nihayet hafifledi. Kimi zaman bir balık olduğumu düşünürüm."

"Sana yakışır."

"Yazarları ve bütün edebiyat dünyasını etkileyen şu inanılmaz olayı işittin mi?"

"Elbette, başka bir şey konuşulmuyor."

"Ne düşünüyorsun?"

"Oldukça eğlenceli."

"Bir kitapsever için değil."

"Değiştirilmiş olan bütün romanlardan bir kopya bulman hariç. On yıl içinde servet edecekler."

"Benim on yılım yok. Hayır... bütün bu hikâye bana ters."

"Sana ilk seçkimi getirdim."

"Bak hele, bu çok daha ilginç bir havadis."

"*İzler*'de çalışıyorum, yayın kurulu sekreteriyim."

"Gerçekten sevindim, bunu hak ediyorsun, şiirlerin muhteşem. Mutlu musun?"

"Mutluydum, çok, belki bir ömür için fazla, ama sevincimi yitirdim."

"Yirmi yedi yaşındasın. Daha kırk elli yıl sabretmen gerekecek. Bir şeyler bulmaya çalış. Yazıyor musun?"

"Altı aydır yazmıyorum."

"Sana iş teklif etmedim."

"Mükemmel. Hayatımı makul bir şekilde kazanıyorum artık."

"İşi bırakmak mı istiyorsun?"

"Bıraktım."

"Yalnızca son bir küçük iş?"

"Bir şey mi var?"

"Seni neden davet ettiğimi sanıyorsun?"

"Balık tutmak için, görüşmek için..."

"Bu türden dert yanmalara zamanım yok. Bencil oldum ben. Sanatsal anlamda bencil."

"İş nedir?"

"Biraz önceki sohbetimize dönelim."

"Yazarlara mı?"

"Yazarlar Birliği'nin benimle temasa geçtiğini düşün. Edebiyatı sakatlayan bu yazar üzerinde bir sözleşme yaptılar."

"Delilik bu! Polis aylardır soruşturma yürütüyor ve her çeşit dedektif bu varsayımsal kalpazanın peşine düştü. Sonuç yok! Bulunamıyor."

"Aptal onlar. Ben buldum."

"İmkânsız."

"Bir kitap kurdu gibi düşünmek yeter."

"Nasıl?"

"Kâğıt. Kâğıdı kim satın alıyor? Aslında yalnızca iki kişi vardı. Eserlerin orijinal yayıncısı ve Barceloneta'daki küçük bir matbaa. Orada dört gün geçirdim ve tezgâhı çözmekte güçlük çekmedim. Senin son sözleşmen bu."

"İmkânsız, bıraktım ben işi."

"Mesleği biliyorsun. Son kez bir aptallık yapacağını sana söylemiştim."

"Anlamaya çalış!"

"Son sözleşmen olacak, söz veriyorum sana, ama bunu bana borçlusun, sana öğrettiğim her şeye karşı bir şeref ve minnet meselesi bu."

"Ben öldüremem, Tanrı değilim."

"Uygun koşullarda herkes öldürebilir."

"Ben değil."

O sırada, dipteki oltalardan birinin çanı son sürat çalmaya başladı, tekne sanki ilerlemiyor gibiydi.

"İri bir balık bu. Oltayı gevşeterek yavaşça çek."

Makaraya koştum ve çevirmeye başladım. Büyük bir direniş vardı, sonra hiçbir şey.

"Makarayı yeniden sarmaya çalış!"

Boyu yaklaşık bir metre olan tonu çekmem yarım saat sürdü. Sandal boyunca uzandığında, kancayı elime aldım, etine taktım ve baştan aşağı sıyırttım.

"Mükemmel!"

Soluk soluğaydım. Gözlerimi Chucho'ya diktiğimde yarı otomatik bir silahı bana doğrulttuğunu fark ettim.

"Neyin var senin?"

"Sana gerçek adımı hiç söylemedim, değil mi?"

"Sanmam..."

"O halde, zamanı geldi. Adım Romero."

"Bolaño'nun *Uzak Yıldız*'ındaki aynasız gibi mi?"

"Kesinlikle. Çok güzel bir kitap. Ona asla dokunmamalıydınız. Senin Carlos Wieder olduğun fikri hiç aklına gelmedi mi? Bolaño'nun romanındaki müfettiş Romero Wieder'i öldürüyor ama Joaquim Wieder'i hayatta bırakmanın doğru olduğunu düşündü. İçimdeki kitap kurdu isyan ediyor. Eğer sözleşme yapmamış olsaydım belki kaçmana izin verirdim. Özellikle

sen ve Joaquim hakkında her şeyi bildikten sonra. Sizi gördüm. Dolayısıyla âşığını öldürememeni anlıyorum, fazla kişisel bir hikâye bu."

"Bu yüzden mi beni aradın?"

"Evet... Seni severim, gerçek bir şairsin sen. Sahi, bana getirdiğin kitap nerede?"

"Çantamda, verandada."

"Akşam onu okuyacağım. Üzgünüm ama şeylerin düzeni bu."

Parmağının tetiğe bastığını gördüm ve bu kez kurşunun Melek'in alnımda işaretlediği hâleye gireceğini bildim. Son.

Naoki

Günlerdir Ricardo'dan haber yok. Zoé ile birlikte sabaha karşı birde onu ziyarete gitmeye karar verdik. Evine vardığımızda adının mektup kutusunda olmadığını gördük. Zoé'de anahtar vardı. Yukarı çıktık, kapıyı vurduk, sonra içeri girdik. Büyük bir şaşkınlıkla dairenin tamamen boş olduğunu gördük. Bir tek mobilya yok, tek bir iz yok.

Hemen ertesi sabah Katalan Yazarlar Birliği'ne gittik. Kimse onu görmemiş. Cep numarası vardı bizde. Numara kullanılmıyor.

Bu kayboluş bizi tuhaf bir hale soktu. Onun kararlılığını aniden gerçekten yitirmiştik, bağ yok, bedenlerimiz dalgalara kapılmış yüzüyor. Ertesi akşam benim eve döndük, yattık, birbirimizin kollarındayız. O an kendimi bir ergen gibi hissettim. Tıpkı uzun kış gecelerinde ormanın gürültüsünü işitip kimi zaman titrediğimiz Mishawa'yla olduğu gibi. Sabahın üçüne, dördüne kadar uyuyamadık, ama sonunda bedenlerimizin sıcaklığı bizi onarıcı bir rehavete soktu.

Saat on bire doğru, kitapçıda kahvaltı etmeye karar veriyoruz. Joaquim teslim aldığı bir koli kitabı yerleştirmekte. O da bizim kadar sıkıntılı gözüküyor.

"Yolunda gitmeyen ne var?"

"Ricardo kayboldu. Evi boş. Telefonu çalışmıyor."

"Biliyorum."

"Seninle konuştu mu?"

"Hayır, bütün bunları gördüm ben. Geri dönmeyecek. Romero onu öldürdü."

Zoé

Üçümüz terasta oturuyoruz. Yaşam dayanaksız gibi. Heyecanımız uçup gitmişti. Felsefe de yatak odası da kederli bir hal almıştı. Nasıl tepki göstereceğimizi bilmiyorduk.

"Belki onu aratmamız gerekiyor?"

"İşe yaramaz," dedi Joaquim.

"Belki ortaya çıkar ve bize yeni bir ev bulduğunu duyurur?"

"Sanmıyorum."

"Ama böyle kaybolunmaz ki!"

"Elbette olur."

"Gördüklerin bunlar mıydı?"

"Evet."

"Ben belki Japonya'ya geri döneceğim, babam çok hasta."

"Tekrar gelecek misin?"

"İki, üç ay sonra. Bu biraz babamın fiziksel durumuna bağlı, ama sanırım bu son."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın akşam. Dairemin anahtarlarını sana bırakırım."

"Havaalanına kadar geliriz," dedi Joaquim.

"Üçümüz birlikte son bir gece geçiremez miyiz?"

Naoki gün boyu valizlerini hazırlamakla ve evi yerleştirmekle uğraştı. Ben Joaquim'le kaldım. Çok müşteri vardı ve gün çabuk geçti.

Naoki saat ona doğru geldi ve plajdaki balık restoranlarından birine yemeğe gittik. Tahta levhaların üzerinde yürürken,

bedenlerimizin sıcaklığına kavuşmuş bir halde, dimdiktik. Birbirimize sarılmak için defalarca durduk. Geri dönüş yolunda, şimdi Melek'in mezarı olmuş Rebecca Horn'un uğursuz evine varmadan üç sokak önce, sözsüz bir uyumla, tahta levhalardan ayrıldık.

Doğrudan yukarı çıktık. Kendimizi aceleyle yatakta, çıplak bulduk. Joaquim bizimle şehvetle ve şefkatle sevişti ama bedenlerimiz keskin bir umutsuzlukla birbirini arıyordu. Yavaş yavaş, yarı yarı doygun bir halde, olabilecek en sevecen karışımı aradık. Joaquim ile ben, çoktan gitmiş gibi olan Naoki'nin etrafını sarmıştık. O gözlerini tavana dikmiş bakıyor, mekanik bir şekilde, bilinçsizce, tek göğsümü okşuyordu. Bu durum beni yaşlara boğdu. Bana hiç böyle dokunmamıştı. Tersine, biz sevişirken kayda değer olan, varlığının yoğunluğu ve sürekliliğiydi. Joaquim'in gözünde bir tür korku görüyor, ben de korkuyordum. Yumuşacık eli, alnımı, başımı okşadı, sanki Naoki'nin vücudu dolayısıyla birbirimizle iletişime geçiyor gibiydik. Sonunda uyuduk.

Joaquim

Şiddetli bir fırtınayla uyandım. Hâlâ geceydi. Zoé benim kollarımdaydı ama onun cansız olduğunu hissettim ve alnına dokunduğumda soğuk buldum. Hemen sonra yatağın kana bulandığını fark ettim. Işığı açtım ve dehşet içinde bıçağı yerde buldum. Merdiven istikametine giden kan izleri vardı. Naoki, Zoé'yi öldürdükten sonra yok olup gitmişti. Büyük bir umutsuzluk çığlığı attım. Gördüklerim gerçekleşiyordu.

Pantolonumu ve gömleğimi giyip şimşeklerle delik deşik olmuş göğün altına çıktım. Naoki'nin Rebecca Horn'un evinin çatısı altında olması gerektiğini biliyordum. Neredeyse ılık boşanan sağnağın kanallara doğru taştığı kaldırımlarda çıplak ayak koşmaya başladım. Acı zihnimi boşaltmıştı. Elini kolunu hareket

ettiren, alçakça cinayetini sonuna kadar vardırmaması için göğe yalvaran büyük bir gövdeden başka bir şey değildim.

Plaja vardığımda Naoki'yi ayakta, Rebecca Horn'un dengesiz evinin çatısında gördüm. Uluyordu, çıplaktı, kollarını göğe kaldırmıştı. Denize sayısız yerden yıldırım düşüyordu. Gökyüzü sanki insanların çılgınlığına eşlik etmek ister gibi sürekli aydınlanıp duruyordu. Aniden, göğün en karanlık dibinden gelen şimşek belirsiz yolunu çizdi ve dosdoğru Naoki'nin üzerine düştü. Gövdesi alev alan Naoki yok oldu.

Her şey tamamlanmıştı. Meydana geri döndüm ve bir banka oturdum. Yağmurun ruhumu yıkamasına izin vermiştim. Kitabevine girmeye cesaretim yoktu. Aydınlık vitrine bakıyordum. Kitaplar, sakin bilgelikleri içinde, her türlü çözüme ilgisiz, kusursuzlukları içinde donmuş gibiler. Onlardan nefret etmeye başladım ve güzelliğin ne kadar geçici olduğunu düşündüm.

Gündoğumuyla birlikte, gökyüzü aniden açıldı. Sırılsıklamdım. Bir adam yaklaştı, vitrinin önünden geçti, açık kalmış kapıya baktı, sonra döndü ve beni oturduğum bankta gördü. Yaklaştı.

"Siz kitapçı Joaquim Santz mısınız?"

"Evet."

"Sizi bu kadar erken saatte bulduğuma sevindim. Genellikle kitapçılar daha geç açar."

"Ne istiyorsunuz?"

"Bana her korsan kitaptan bir kopya bana vermenizi rica edecektim. Fiyatınız kabulümdür. Sizde kaldı mı?"

"Elbette."

"Neredeler?"

"Raflarda, diğerlerinin arasında."

"Anlıyorsunuz değil mi, kitap meraklısı biriyim ben. Bu kitapların yıllar sonra çok pahalıya satılacakları kesin."

"Onları size hediye ediyorum. Gidip bulun. Ben burada kalıyorum."

"Ama sırılsıklamsınız, üşütebilirsiniz."

"En son dert edeceğim şey bu."

"Ayrıca mükemmel şiirler yayınladığınız için de sizi tebrik etmek istiyorum."

"Evet, yaşamımın mutlu bir dönemiydi."

"Biliyor musunuz, birçok insanın hayatında böyle bir an bile olmaz. Pişmanlık ve acı içinde ölürler."

"Ben öyle ölmeyeceğim."

"Güzel, işte bu da görevimi kolaylaştırıyor."

"Siz kimsiniz?"

"Şeylerin düzenine göz kulak olan biri."

"Böyle bir şey var demek..."

"Evet. Altın Gözlü Kız metresi tarafından öldürüldü, Justine'e yıldırım çarptı, gücünüze gitmezse..."

"O halde, her şey yerli yerinde, en azından edebiyatta."

"Kesinlikle."

Yayıncının notu:

Bu romanın son sayfası esrarengiz bir şekilde kayıptır. Bu da kuşkusuz "Yatak Odasındaki Filozoflar"ın eylemidir.

ALINTILAR

Başlıkta – Peder Gimferrer, "Couteaux en avril", akt. *Poésie espagnole 1945-1990*, seçen, çeviren ve sunan Claude Frayssinet, Points Seuil, 2007.

s. .... – Antonio Machado'nun şiiri inter.over-glog.com blogunda çevirmen adı verilmeden yer almaktadır.

s. ..... – Clara Janés, akt. *Poésie espagnole 1945-1990, age.*

s. ..... – Marcile Ficin, akt. Giordano Bruno, *Des liens*, Danielle Sonnier ile Boris Donné çevirisi, Éditions Allia, 2001.

s. ..... – Maurice Scève, *Œuvres complètes*, metni oluşturan ve notlandıran Pascal Quignard, Mercure de France, 1974.

Ders vermekten sıkılmış bir edebiyat profesörü, yazar olmayı delicesine isteyen genç bir kız, yetenekli bir şair ve zeki bir kiralık katil olmayı aynı anda başaran genç bir adam ve konuşmayı pek sevmeyen Japon kız... Onları "Bartleby ve Şürekası" isimli kitapçıda ne bir araya ne getirebilirdi? Elbette edebiyat ve onun dönüştürücü gücü.

Kendilerini "Yatak Odası Filozofları" olarak adlandıran bu dörtlü çetenin entelektüel ve cinsel hayatını tek bir amaç belirler: Edebiyat tarihinde sonlarını beğenmedikleri kült romanlara yeni sonlar yazarak onları piyasadaki asıllarıyla değiştirmek...

2008'de İspanya'da En İyi Roman seçilen *Almodovar Teoremi* ve *Son Devrimin Güncesi* isimli çarpıcı romanların yazarı Antoni Casas Ros'tan haz ve edebiyat üzerine kurulu etkileyici anlatı...

ISBN: 978-975-570-588-0
9 789755 705880

14 TL

www.selyayincilik.com
www.twitter.com/selyayincilik
www.facebook.com/SelYayincilik
www.instagram.com/selyayincilik